

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
10 FEBRUARI 1933 - No. 37

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL.50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

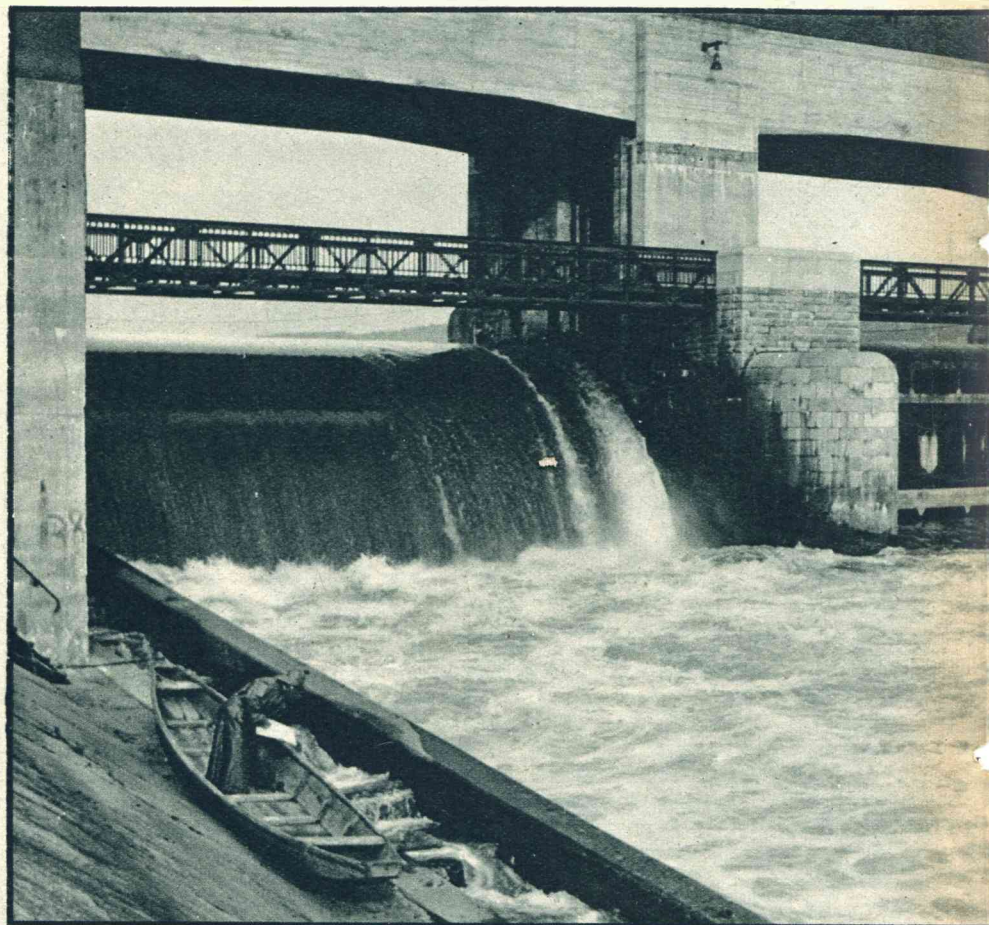
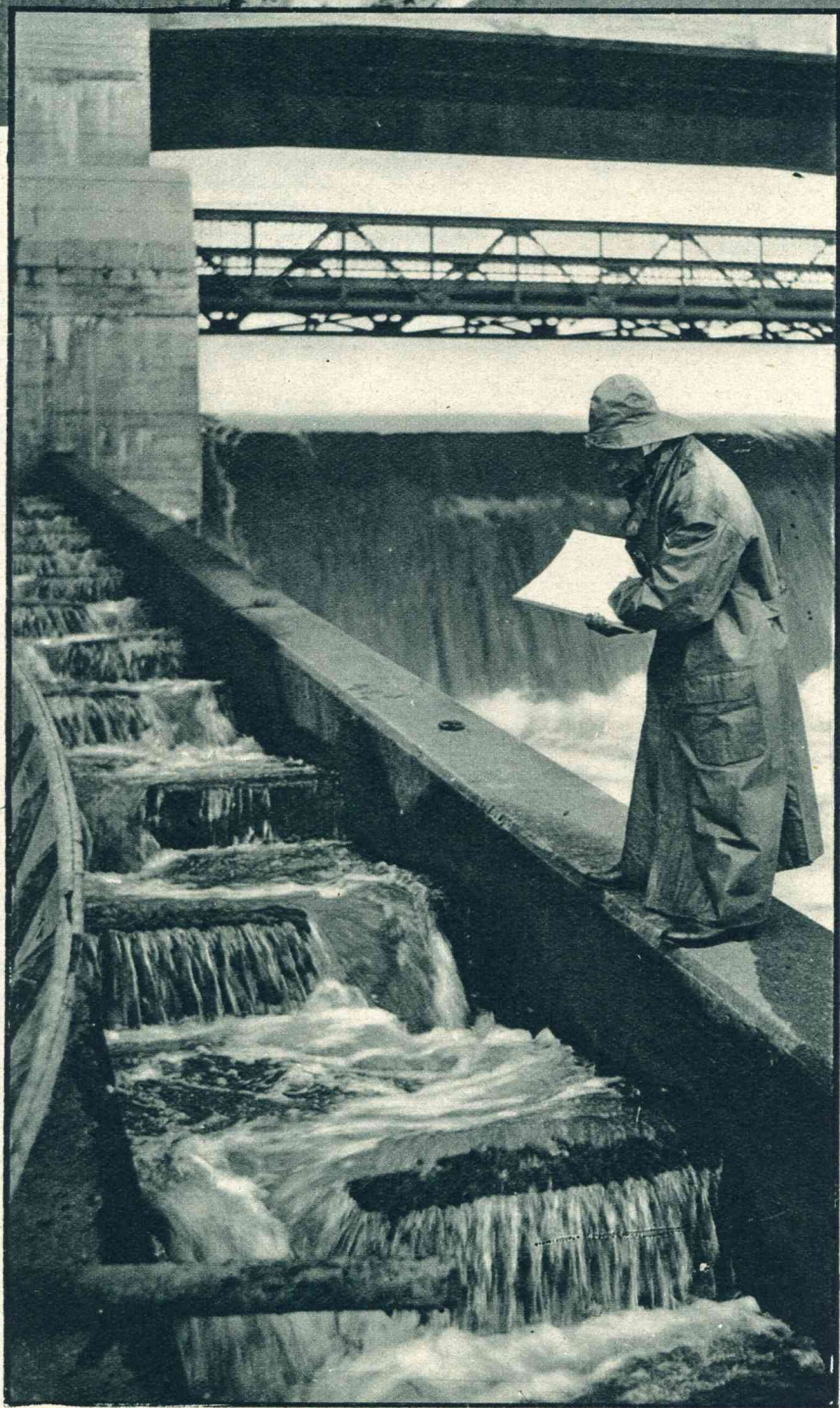
DE KONING

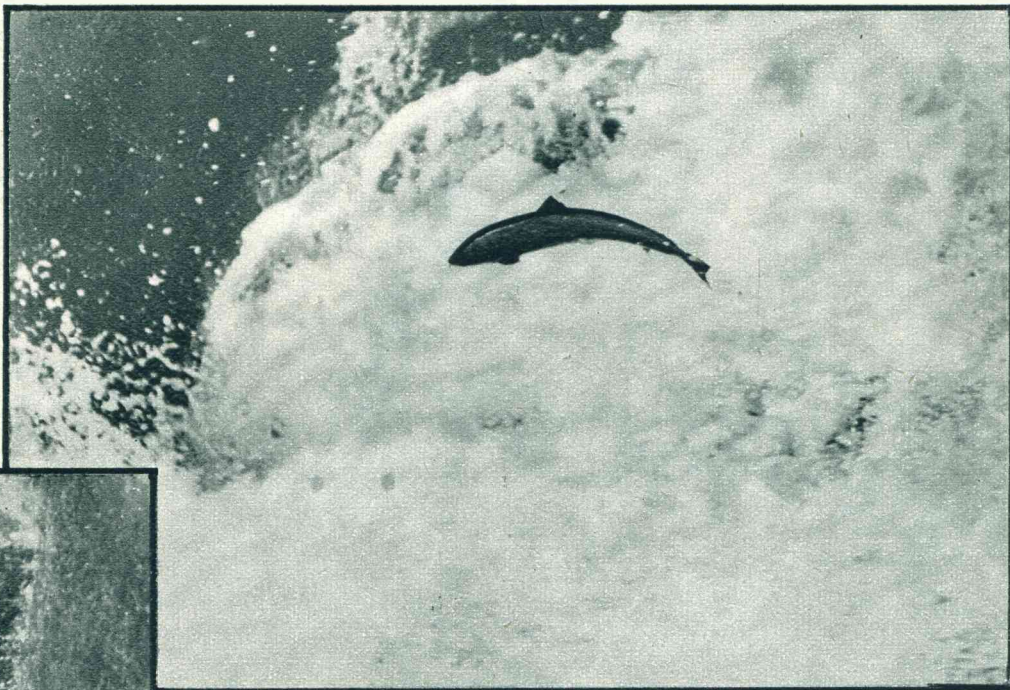
VISSCHEN DIE TRAPPEN LOOPEN

De groote stuwdam in den Donau bij Passau, die den weg voor de trekkende visschen afsloot, waarom men voor hen (geheel rechts) de visschentrap bouwde.

Op bepaalde tijden worden de visschen, die de trap passeeren, geteld en gaat men na, hoeveel tijd de visschen voor het bestijgen noodig hebben, hoe lang zij onderweg in de kleine trap-bassins rusten, enz. Op sommige dagen gaan 4000 visschen over de trap.

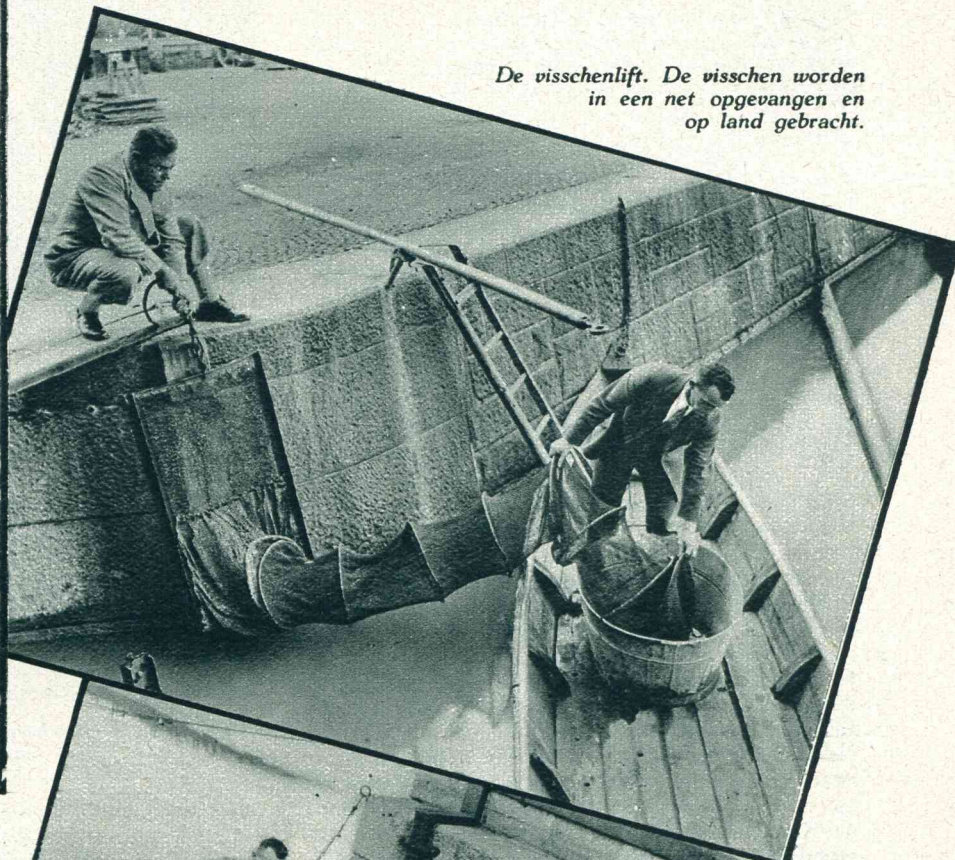

Daar moet een ongewoon gezicht zijn, visschen die een trap beklimmen. Wij zouden het graag eens willen zien, en het is jammer, dat een verre reis noodig is, om de traplopende visschen te bestudeeren en te kijken, of visschen twee of drie treden tegelijk nemen, of ze twee stappen doen over iedere trede, net als kinderen, of ze zelfs — maar dat zal niet — bij het naar beneden gaan van de leuning glijden. De visschentrap is te zien bij de groote stuw en elektrische centrale in den Donau bij Passau, bij de grens van Duitschland en Oostenrijk. Door den bouw van den grooten stuwdam, die in 1926 gereed kwam, werd de rivier afgesloten voor de visschen, die, zooals men weet, op vaste tijden van en naar zee trekken o.a. in den paringstijd; vooral van zalmen is dit bekend. Deze „trek” mag niet verhinderd worden, waarom men een middel heeft gezocht om het de visschen mogelijk te maken, de hooge steenen hindernis van den stuwdam, die de rivier volkomen afsluit, te passeeren. De visschentrap is een breede steenen trap naast de stuw,

Springende zalm in een stroomversnelling.

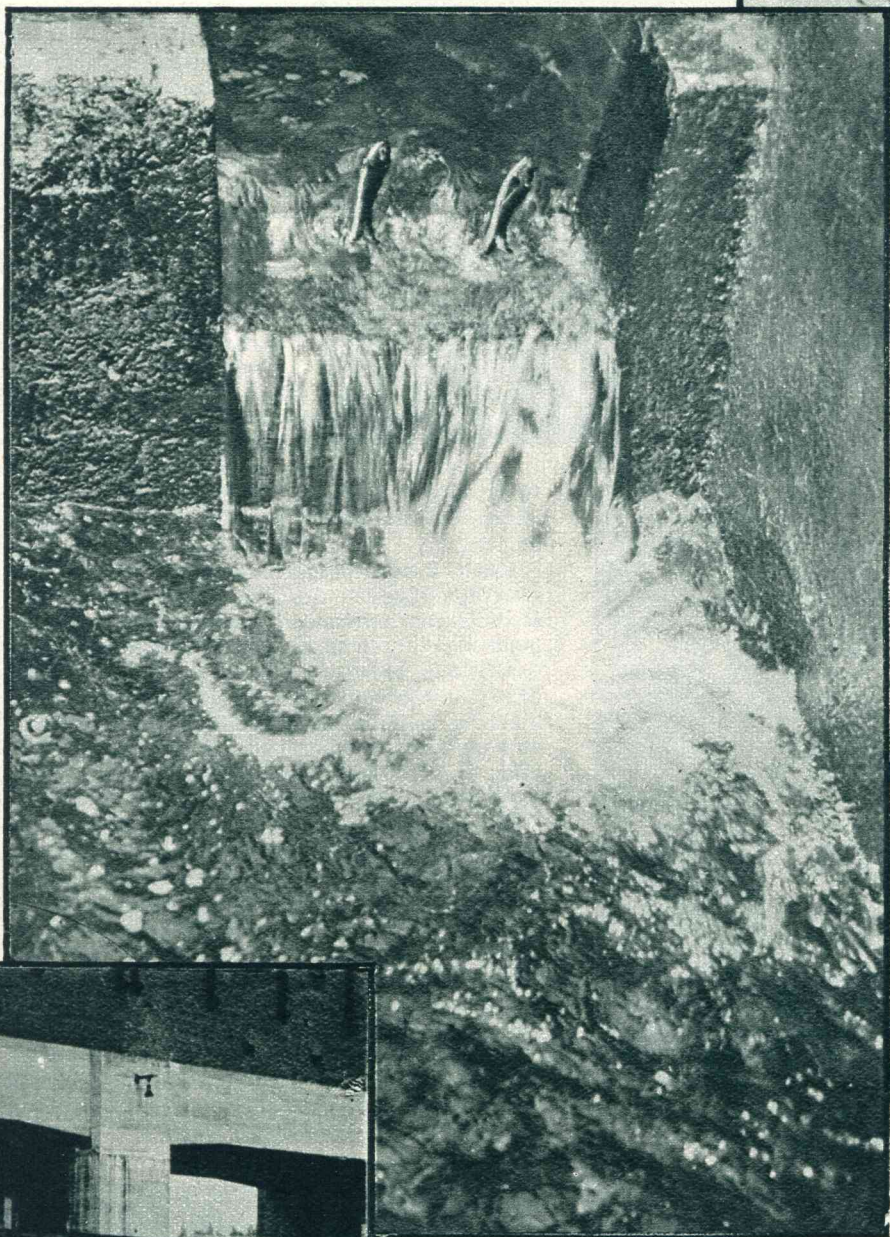
te besparen, bestaat er bij den stuwdam van Passau ook een lift voor de visschen. Een zeer eenvoudige lift, want de visschen worden in groote netten opgevangen, naar den anderen kant van den stuwdam gedragen en daar weer in het water gelaten.

De visschenlift. De visschen worden in een net opgevangen en op land gebracht.

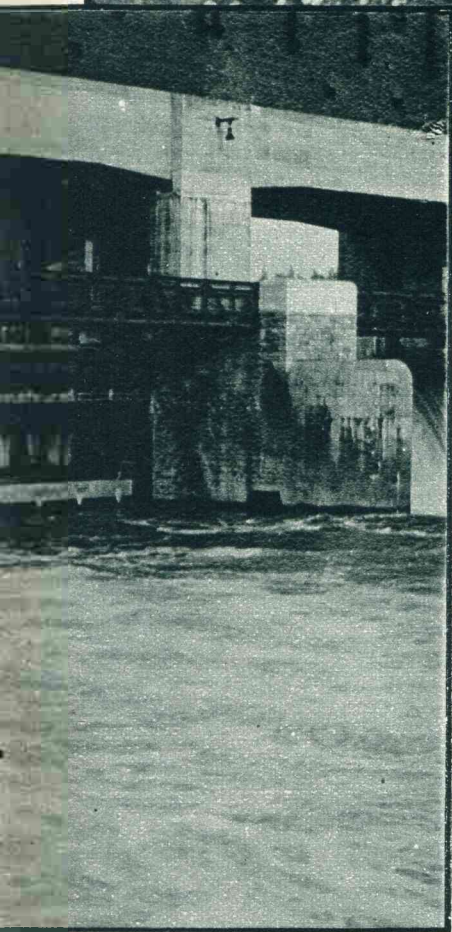
Aan de andere zijde van den stuwdam worden de visschen daarna weer in het water neergelaten.

De trappen-loopende visschen.

waarover langzaam het water stroomt; de visschen (zalmen kunnen bijv. springen van 3 M. en meer maken) springen van de eene trede op de andere en kunnen na iederen sprong rusten, omdat op iedere trede een klein bassin is gemaakt, volgens het principe dat ook in andere rivieren is toegepast, waar men bij watervallen en stroomversnellingen ten behoeve van de trekkende visschen dergelijke bassins heeft aangebracht. Zooals men voor ons liften heeft gebouwd om ons het vermoeiende trappen-loopen

De trap voor de visschen, een langzaam stijgende reeks van treden achter elkaar, waar de visschen van 't eene bassin in 't andere kunnen springen.

DE SULTAN

Overzicht van Boedapest, de stad waar Abdul Kadir en enkele zijner familieleden de verandering der tijden, ook geldgebreken en armoede, zoo gevoelig ondervonden.

DE AVONTUREN DER ERFGENAMEN VAN DEN SULTAN VAN TURKIJE

Men begrijpt dat dergelijke toestanden niet een onbevangen, hartelijke familieverhouding bevorderden en dat dit alles nāwerkte, toen de tijd na den oorlog, de omwenteling en de verbanning, alles totaal veranderde voor de leden der sultansfamilie. Eveneens is het te begrijpen, dat na eenigen tijd de prins en prinsessen wantrouwig werden en bezorgde gedachten lieten gaan over hun kolossale erfenis, over de rol van John de Kay en de capaciteiten van Kadir, om over hun aller belang te waken. Prinses Chadije was de eerste, die haar wantrouwen en ongeduld metterdaad liet blijken; zij wilde meer gang in de behandeling van de erfiskwestie zien en meende dat te bereiken, door haar belangen toe te vertrouwen aan het Parijsche advocatenkantoor van Millerand. Wanneer John de Kay wist dat hij niet meer alleen in de zaak stond en dus kon doen en laten wat hij verkoos, aldus oordeelde zij, zou hij wel vlugger te werk gaan en eindelijk eens resultaten van zijn bemoeiingen geven. Millerand meende zijn eersten goeden zet te doen, door den secretaris van John de Kay, Bennett (die De Kay in Constantinopel reeds terzijde had gestaan om een audiëntie in het sultanspaleis te verkrijgen), aan zijn bureau te verbinden. Inderdaad verdween Bennett plotseling, toen hij in naam van De Kay aan Abdul Kadir 2000 dollar bracht; De Kay beweerde dat hij 20.000 dollar had gestuurd, terwijl Kadir zeide slechts 2000 te hebben ontvangen, terwijl Bennett „geen kwitantie had gevraagd, omdat hij een prins van den bloede met zulke formaliteiten niet lastig wilde vallen”. Hij werd door zijn nieuwe principalen dadelijk naar Athene gezonden, maar kon daar weinig doen, want hij werd er gearresteerd en opgesloten. Men vermoedde dat John de Kay, die overal veel invloed had, hieraan niet vreemd was; de Parijsche advocaten beschikten echter ook over macht en invloed en stelden alles in het werk, om hun afgezant in vrijheid te krijgen;

Prinses Meziette, een der twee echtgenooten van Abdul Kadir, met haar dochttertje Safette.

Het huis in Boedapest, waar Abdul Kadir, later ook prinses Medjidje, woonde.

het gelukte hun ook, doch pas na enkele maanden. De strijd kon weer voortgezet worden.

Die strijd werd nog ingewikkelder, doordat het een internationale kwestie was geworden. Er waren n.l. in Engeland en Italië aanspraken gemaakt op enkele deelen der goederen van de sultansfamilie, omdat die goederen door de nieuwe grensregeling op Engelsch en Italiaansch grondgebied waren komen te liggen. Dat deze aanspraken ten slotte werden afgewezen (er was een internationaal scheidsgerecht voor ingesteld) was gedeeltelijk te danken aan het werk van een vroegeren vertrouwensman van den sultan. Dat was de lijfarts van Abdul Hamid, dr. Sami Gümburg, een Poolsche Israëliet, die door den sultan tot de waardigheid van Bey was verheven. Onder het nieuwe bewind moest dr. Gümburg natuurlijk afstand van zijn titel doen, maar hij wist toch het vertrouwen van de regeering te winnen, ofschoon hij zijn vroegeren heer trouw bleef en onbevreesd opkwam voor de belangen van de sultansfamilie. Deze schreef het dan ook aan hem toe, dat het bovengenoemde scheidsgerecht een beslissing te haren gunste nam.

Nu deze kwestie geregeld was, besloot John

de Kay meer haast te maken met de eigenlijke liquideering der erfenis. Hij wist dat de zoo weinig zakelijk aangelegde prins en prinsessen dadelijk hun vertrouwen gaven aan dengene van de twee opponenten — n.l. De Kay zelf en het kantoor van Millerand — en hun vele afgevaardigden en vertrouwensmannen, die hun voorschotten gaf op de erfenis. Hij achtte het 't best, weer met Abdul Kadir te gaan onderhandelen en schreef een brief om „Zijne Keizerlijke Hoogheid te verzoeken, zich te vervoegen aan het Münchener kantoor van de Ottoman Imperial Estates Incorporated”. 't Teekent intusschen wel de machtspositie van De

Kay, dat hij niet zelf naar Boedapest ging, maar „Zijne Koninklijke Hoogheid” naar München liet komen.

Kadir kwam, in gezelschap van zijn nieuwen secretaris Landau (dezelfde met wien prinses Medjidje zich onttrokken had aan den huwelijksband met Kadir!) en liet zich naar het hotel van De Kay brengen, in de vurige en stellige hoop, dat er nu een einde aan zijn vervelende geldmoeilijkheden zou komen. Hij werd teleurgesteld. John de Kay was beleefd en onderdanig en begroef den prins onder allerlei titels en Oostersch getinte eerbiedsbetuigingen, maar niettemin wekte hij toch den indruk, dat hij niet eenvoudig de zaakwaarnemer van Kadir was, doch diens welwillende vriend, die hem, Kadir, wel weer wilde helpen. Maar tot zijn spijt kon dat niet dadelijk gebeuren, want hij, De Kay, moest onmiddellijk voor een heel belangrijke zaak naar Weenen. Of Kadir maar wilde meereizen? Men stelde zich voor, dat een Amerikaansche burger den opvolger der sultans van Boedapest naar München laat komen en hem dan kalm voorstelt nog even mee te gaan naar Weenen — en men bedenke daarbij, hoe de sultan vroeger behandeld werd als iemand, die ver boven

EN DE MILLIONNAIR

de andere, de gewone menschen stond! De arme Kadir moet daar in München voor den zooveelsten keer scherp gevoeld hebben, dat de tijden wel eenigszins veranderd waren.

Maar hij had geld nodig, De Kay had 't hem beloofd — hij ging dus mee. Terwijl de bagage naar beneden werd gebracht, kwam hij met De Kay overeen, dat hij 30.000 dollar zou ontvangen als hij van zijn kant moeite zou doen, om zijn familieleden er toe te brengen, alle zaken weer uitsluitend en alleen aan John de Kay toe te vertrouwen. Hij beloofde dit graag, in de hoop dat hij het geld hier en nu zou krijgen en hij dus de reis niet behoefde mee te maken. Maar John de Kay bracht geen dollar te voorschijn en geleidde den prins met veel plichtplegingen naar zijn auto. Met een snelheid, die den prins urenlang in doodsangst hield, ging het op Weenen af; De Kay praatte voortdurend over alles en nog wat en zag schijnbaar niet, dat „Zijne Hoogheid” zich allesbehalve prettig voelde; een verzoek om langzamer te rijden, hoorde hij evenmin; Kadir nam toen zelf maar de leiding, beval den chauffeur te stoppen en liet zich doodsbalek in het gras langs den weg vallen. Het duurde een half uur eer hij weer instapte, onder de stellige verzekering dat hij bij het eerste station het beste de reis per trein zou voortzetten. John de Kay was zoo genadig hierin toe te stemmen; in Weenen zouden zij elkaar weerzien.

De 30.000 dollar had Kadir nog niet.

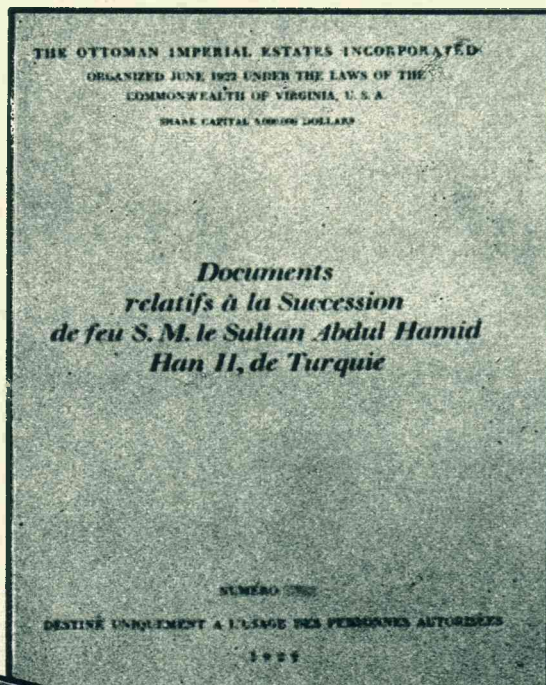
In Weenen, waar hij zich zoo vlug mogelijk weer bij den Amerikaan vervoegde, ging zijn hoop weer niet in vervulling. Hij had reeds het voornemen gemaakt dadelijk naar zijn woning in Boedapest terug te gaan en John de Kay alleen te laten, maar hij was niet opgewassen tegen zijn zaakwaarnemer, die hoe langer hoe brutaler werd. Inplaats van bankpapier kreeg Kadir een uitnoodiging om mee naar Albanië te gaan, waar De Kay verschillende zaken moest regelen; de Albaneesche consul-generaal had hem daartoe in Weenen een bezoek gebracht, maar deze kon onverrichterzake weer naar huis gaan, want de Amerikaan wilde de kwestie met koning Zogu persoonlijk bespreken! Kadir, noodgedwongen, stapte weer in den trein, een extra-trein natuurlijk, want op andere manier maakte John de Kay zelden van de spoorwegen gebruik. Eindelijk, in Graz, kreeg Kadir zijn 30.000 dollar; daarvoor had hij dus, volmaakt overbodig, de spoorreis van Boedapest naar München en terug naar Graz moeten maken. Alle teleurstelling en minder prettige behandeling waren echter

door den in dat opzicht nog kinderlijken prins vergeten, zoodra hij het geld zag. Er werd allerhartelijkst afscheid genomen, De Kay reisde verder naar Albanië en Kadir ging terug met Landau en mr. Grey, een secretaris van De Kay. In Boedapest werd overnacht in het hotel, waar eenige dagen tevoren door De Kay een halve verdieping gereserveerd was, die hij nog niet had afbesteld, ofschoon hij er geen gebruik van had gemaakt. Mr. Grey stelde voor om de 30.000 dollar in de safe van het hotel te deponeren; aldus geschiedde, in tegenwoordigheid van Kadir, Landau en den directeur van het hotel; den volgenden dag zou het geld naar de bank gebracht worden.

Maar de volgende dag bracht een nieuwen slag voor Kadir: mr. Grey was verdwenen. Het geld ook.

John de Kay, die een abnormaal verlangen naar „roem” en rumoerig eerbewijs scheen te hebben, had er voor gezorgd dat men in Albanië wist, welke bijzondere figuur het land kwam bezoeken. Voorzover er niet genoeg reclame was gemaakt, vulde hij dit zelf aan, toen hij er eenmaal was; hij huurde bijv. een schip, liet het gauw-gauw pronkerig versieren als een luxe-jacht en deed aldus zijn intocht in Ragusa. Geen wonder dat iedereen in deze stad naar de haven liep om te zien, welke Oostersche potentiaat of buitenlandsche vorst daar arriveerde. In het hotel, waar hij naar gewoonte weer een geheele étage had gehuurd, had de vreemde Amerikaan, bij wien men langzamerhand een geestesafwijking zou veronderstellen, weer een nieuwe gril: niemand mocht op de eerste verdieping komen, zoolang Zijne Majesteit de Amerikaanse Geldman daar logeerde. Voorts had men iets tegen den hotelportier; diens gezicht beviel hem niet. De directeur

Ezturol (links) en Aladdin, de twee zoontjes van Abdul Kadir.

Het titelblad van het voornaamste dossier der „Ottoman Imperial Estates Incorporated”, de maatschappij van John de Kay ter liquidatie der sultans-erfenis.

„Mexico is er goed voor, nietwaar?” vroeg hij.

De eigenaar beaamde dat, en Mexico was er ook inderdaad goed voor — maar in dat land was sinds de uitgifte van de leening een onrustige regeeringswisseling geweest, waardoor de papieren niet bepaald in waarde waren gestegen.

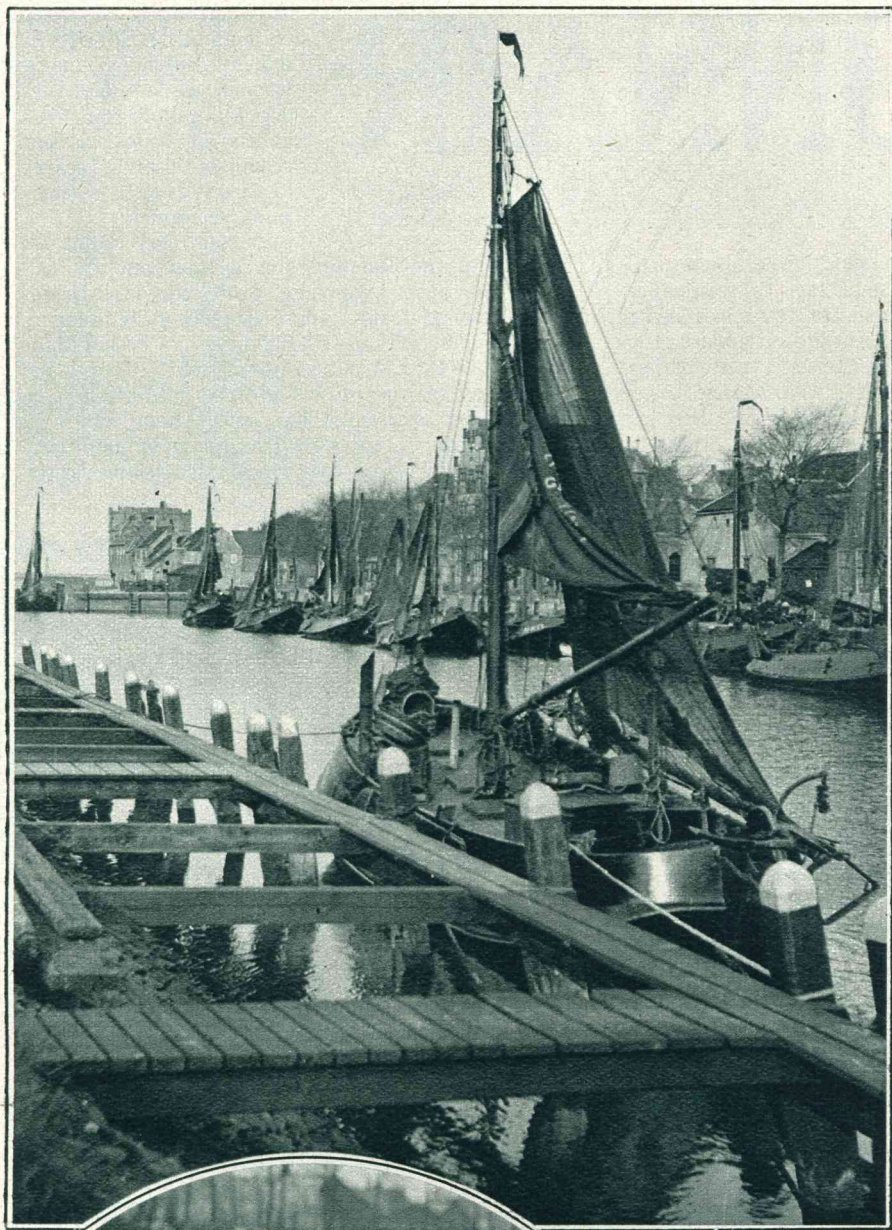
Aldus kwam John de Kay nog in een kleinschandaaltje dat voor hem echter geen ernstige gevolgen had, omdat hij zijn hotel nooit in bezit genomen heeft. De arme portier kon dus zijn baantje houden.

John de Kay maakte op 'n eigenaardige manier gebruik van 't koersverschil tusschen den machtigen dollar en de bescheiden Albaneesche dinar, die bewijst dat deze vreemde financiële grootheid in sommige opzichten nog een kind was. Voor 1 dollar kreeg hij heel wat dinars, zoodat het hem niet eens zoo buitensporig veel kostte, om in waarheid met geld te gooien. Hij liep met zakken vol geld door de straten van Ragusa en strooide de munten rond — een vlugge manier om populair te worden. En populair werd hij; zoo gauw hij op straat verscheen, volgde hem natuurlijk 'n joelende en juichende menigte, en dit streelde den Amerikaan, die toegeluicht wilde worden en er van hield als een wel-doende vorst door zijn onderdanen begroet te worden.

(Wordt vervolgd)

Ragusa, de Albaneesche stad, waar John de Kay met zooveel pracht en vertoon zijn intrede deed. (Zie artikel)

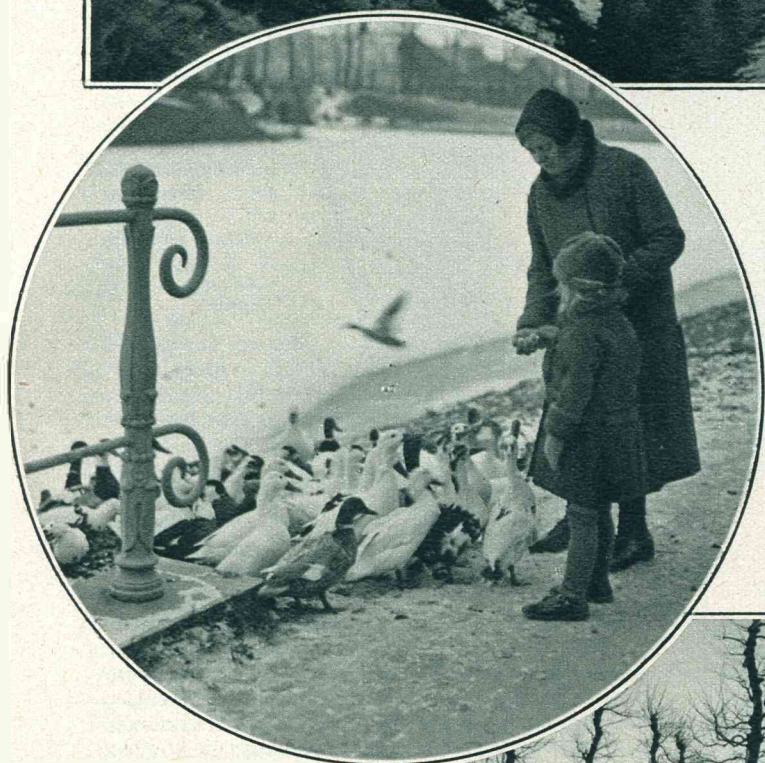
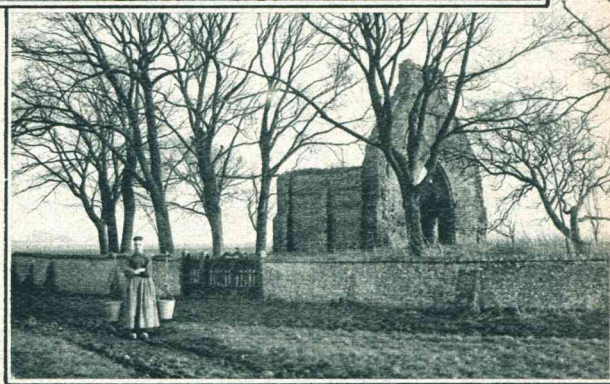

Het praathoeke
te St. Annaland.

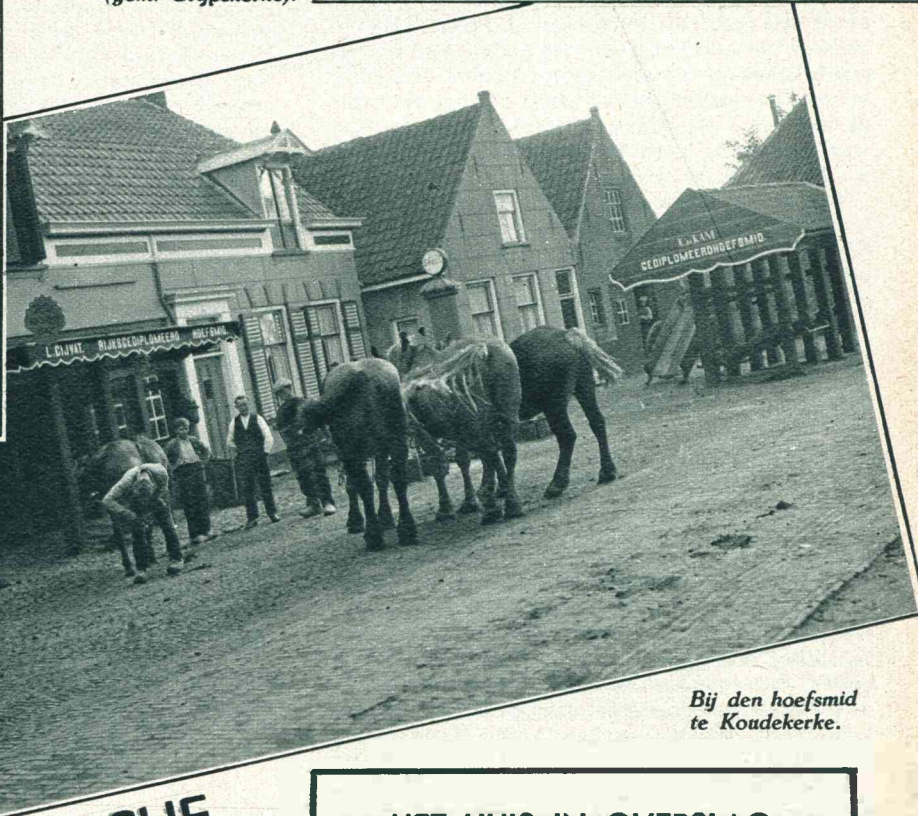
In veilige haven
te Veere.

De ruïne van Hoogelande
(gem. Grijskerke).

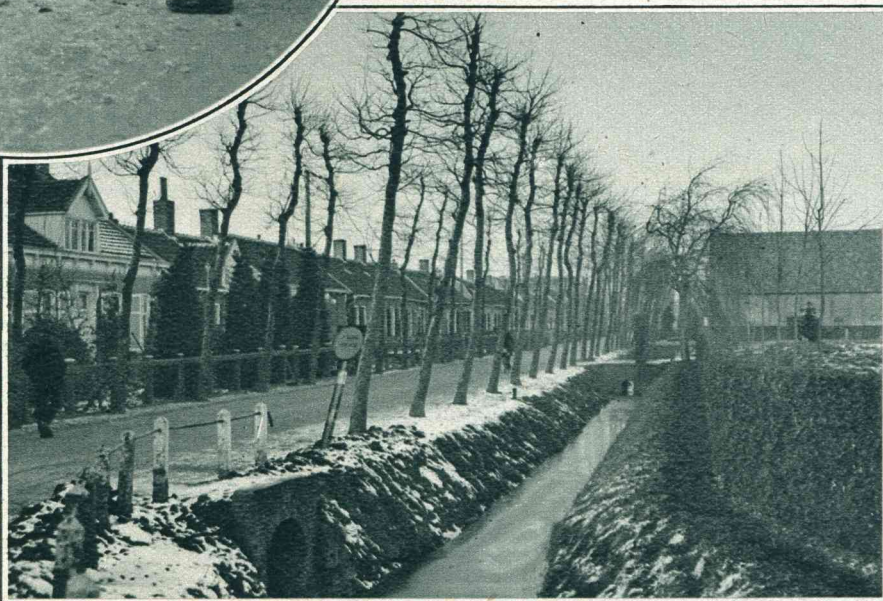

Een welkome gast.

VAN 'T ZEEUWSCHE LAND

Bij den hoefsmid
te Koudekerke.

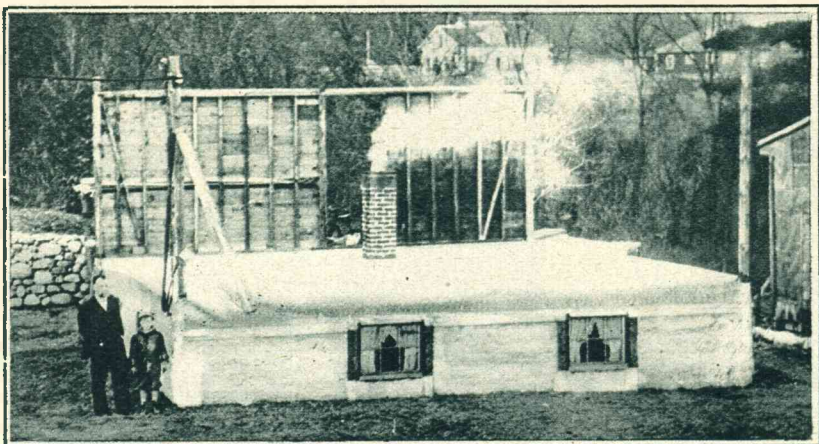
Winterkiesje in
Oud-Vossemeer.

HET HUIS IN OVERSLAG

In Overslag daar staat een huis,
dat huis dat is bekend,
omdat men door de achterdeur
op België's grond belandt.
En stapt men er de voordeur uit,
dan stapt men Holland in,
Wat wil men meer in dezen tijd
van den verbroederingszin?

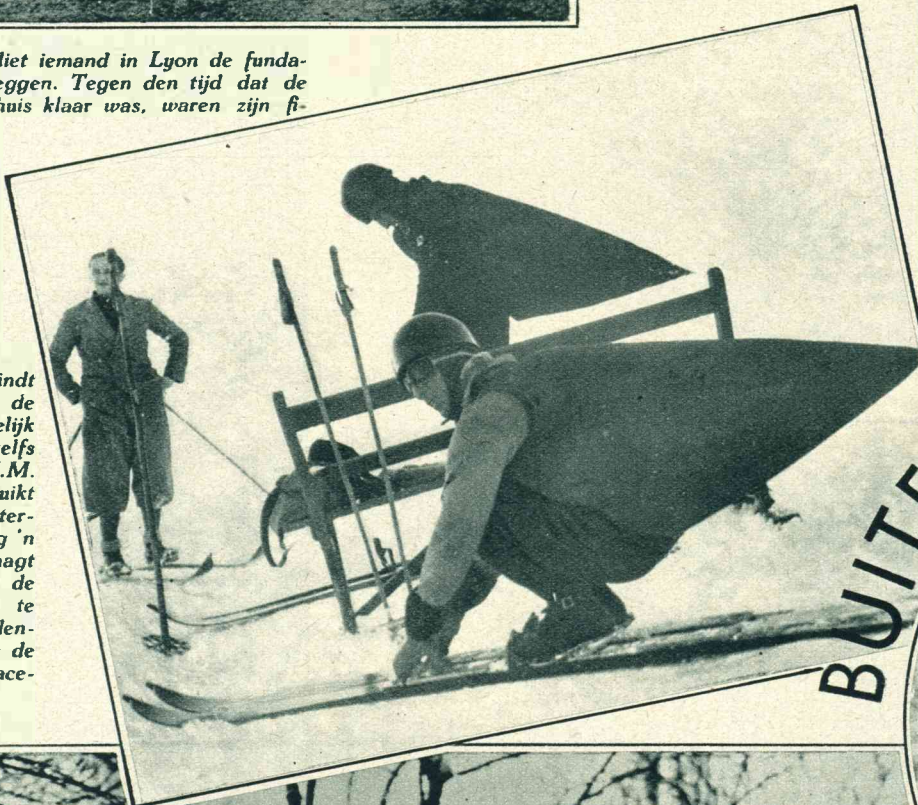
Men voelt zich in dit huis gewis
een internationale;
Hoe zou de Volkenbond, indien
hij 't wist, naar zoo'n huis talen!
Maar er is nog een menschensoort,
dat voelt wel voor zoo'n huisje,
Het wordt zoo makkelijk een mooi,
niet controleerbaar kluisje!

Men jaagt een koe de voordeur in,
en trekt ze achter buiten,
Dan kan men naar het invoerrecht
(op beide vingers) fluiten.
Maar ziet, geen droom is lang bestand
in 't onvolmaakte leven.
Ik denk, dit huis wordt spoedig tot
douanepost verheven!

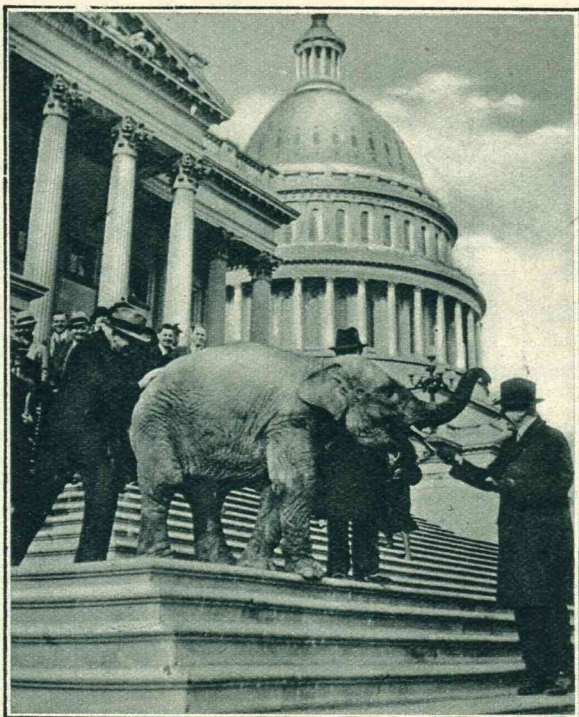

Eenigen tijd geleden liet iemand in Lyon de fundamente voor een huis leggen. Tegen den tijd dat de kelder van het nieuwe huis klaar was, waren zijn financiële omstandigheden door de malaise zoo slecht geworden, dat hij het huis niet verder kon laten bouwen. Hij heeft er nu een primitief dak op laten zetten en woont thans in den kelder.

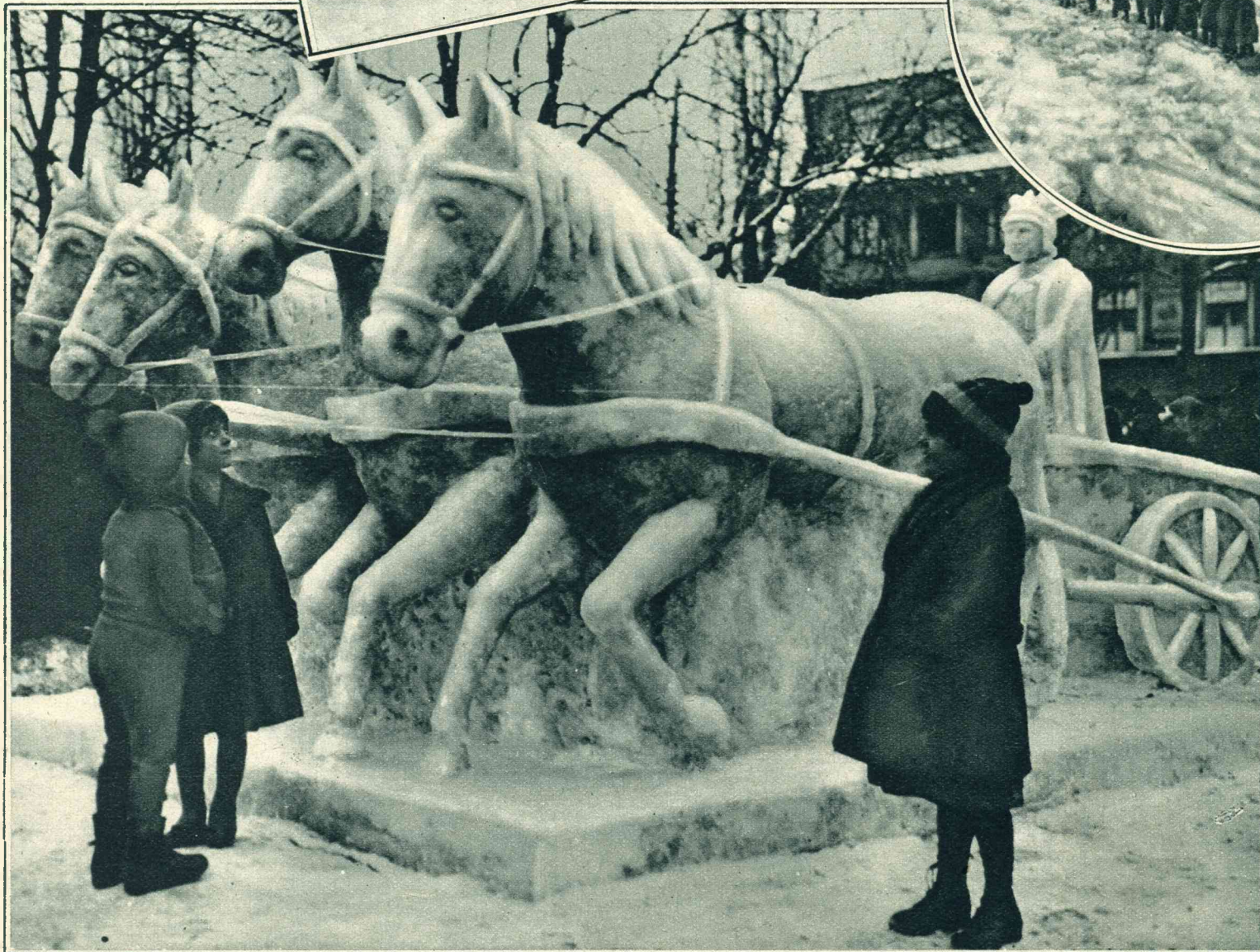
Ook bij ski-wedstrijden vindt men het niet goed, eer de snelheid zoo hoog mogelijk is opgevoerd. Er werden zelfs al snelheden van 140 K.M. per uur bereikt. Men gebruikt daarbij zeer lange ski's, terwijl de man op den rug 'n puntigen gummizak draagt om den weerstand van de lucht zooveel mogelijk te verminderen, en die dus denzelfden dienst doet als de stroomlijn-bouw van race-auto's.

In de politiek moet men geluk hebben, vinden de republikeinse kamerleden der Vereen. Staten, en daarom hebben zij zich 'n mascotte aangeschaft, evenals voetballers, vliegers, wielrenners en wereldreizigers zoo'n gelukspoppetje koopen. De afgevaardigden van 't volk der Amerikanen dreven de dwaasheid zelfs zoover, dat zij hun mascotte, een jongen olifant, naar 't Capitoel brachten, in de overtuiging, dat zij nu wel geweldig veel geluk in de kamer zullen hebben.

BUITEN DE GRENZEN

Pool-landschap in Duitsland. De felle vorst legde ook den Rijn vast; op verschillende plaatsen kon men de breede rivier te voet oversteken, dwars door een miniatuur-pool-ijsveld.

Een jong Münchener beeldhouwer schiep dit imposante werk van een Romeinschen wagenrenner van sneeuw en ijs in een park te München.

Als het Regent

Regen, regen, niets dan regen,
met zijn tikkeland geluid;
Ijs en sneeuw, het draait toch altijd,
altijd weer op regen uit.

Weg de gladde winterstraten,
weg de zuiverende kou;
weg de zonnige gezichten,
alles ziet weer zwart en grijs.

Regen tokkelt op de daken,
regen tokkelt op de straat,
regen drupt op hoed en kragen,
van den ochtend vroeg tot laat.

En de goot gaat plotseling loopen,
't water gutst in stroomen neer;
Parapluies gaan dicht en open,
mensenlieve, wat een weer!

Gauw verdwenen is het kleurig
winterspel van sneeuw en zon,
Boomen druipen sikkeneurig,
of het nooit meer anders kon.

En de menschen gaan weer onder
in een allerdroefst humeur.
Nergens meer een zonnig lachje,
vroolijkheid en levensfleur.

Alle ruiten zijn beslagen,
als van woede om het nat,
dat door ratelende wielen
maar voortdurend op hen spat.

En de dingen in de winkels
achter de beslagen ruit,
kijken ook al op z'n grimmigst:
wie vond toch dien regen uit?

De plantsoenen zijn verlaten,
't ijs ligt leeg en troosteloos,
en de huizen in de straten
kijken zeer verveeld en boos.

Nou: wie houdt er van den regen?
Niemand is zoozeer gehaat,
Slechts de eenden kunnen er tegen,
voelen zich niet desolaat.

Kragen op, de jas gesloten,
want er komt weer voor een duit!
Is 't nou nog niet nat genoeg, zeg?
Lieve regen, schei er uit!

Ga naar Afrika of Stamboul,
waar men je naar waarde schat,
en dat is daar nogal gemak'lijk,
want het is er nooit goed nat.

Paarden, menschen, huizen, dingen,
niemand die den regen mint;
Dan misschien een enkel vroolijk,
overmoedig menschenkind.

Maar de regen is een plaaggeest,
heeft om onze wanhoop pret;
Regen is alleen maar prettig,
als je warm ligt in je bed!

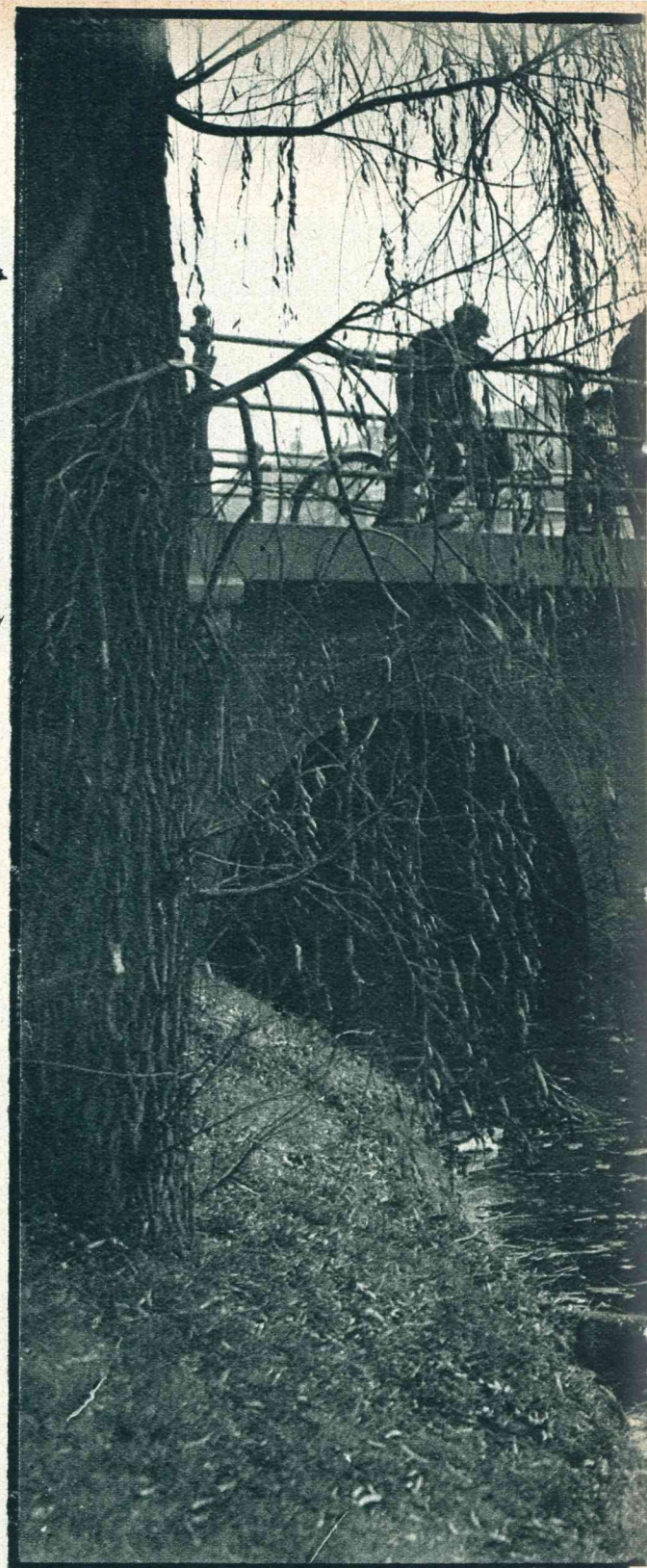
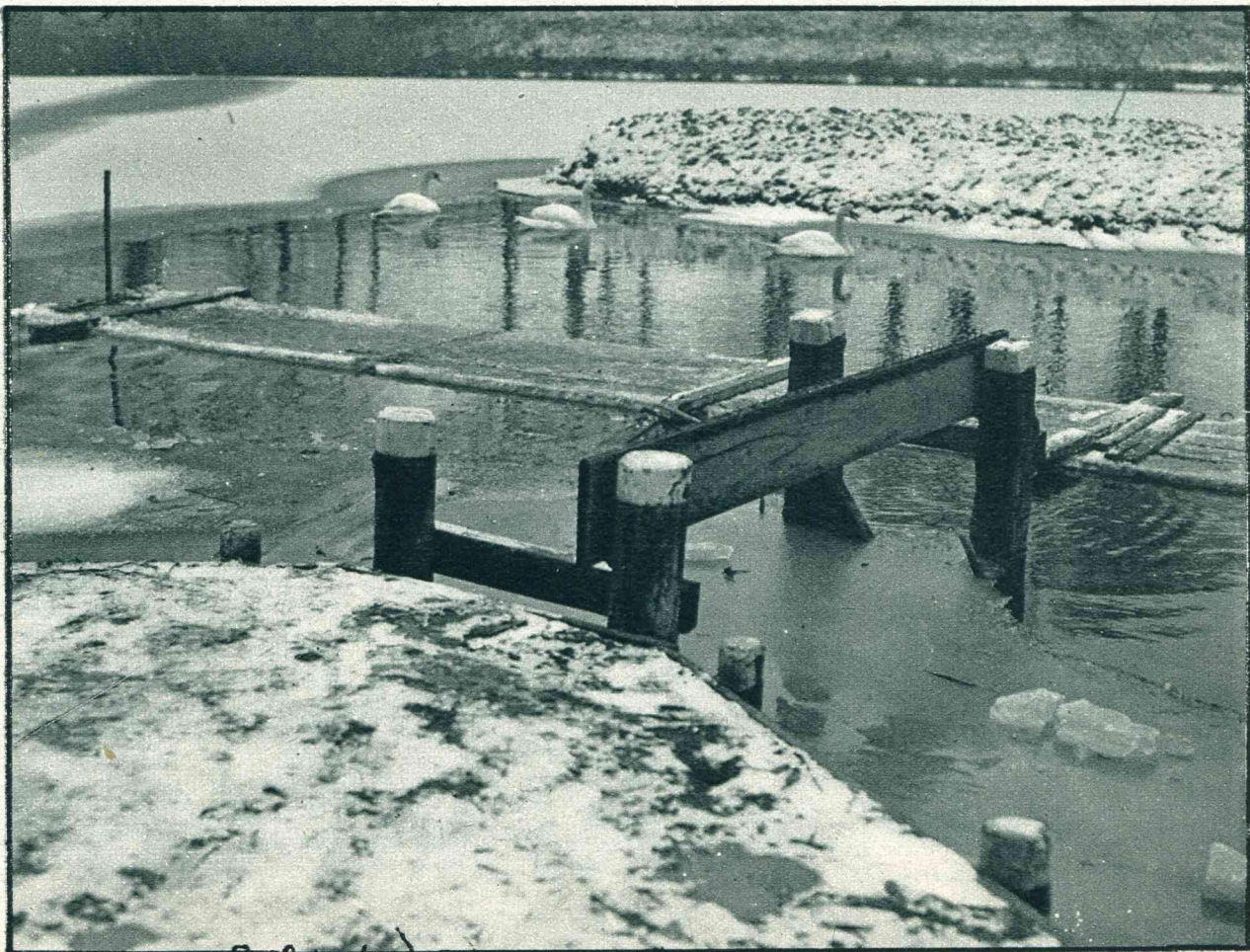

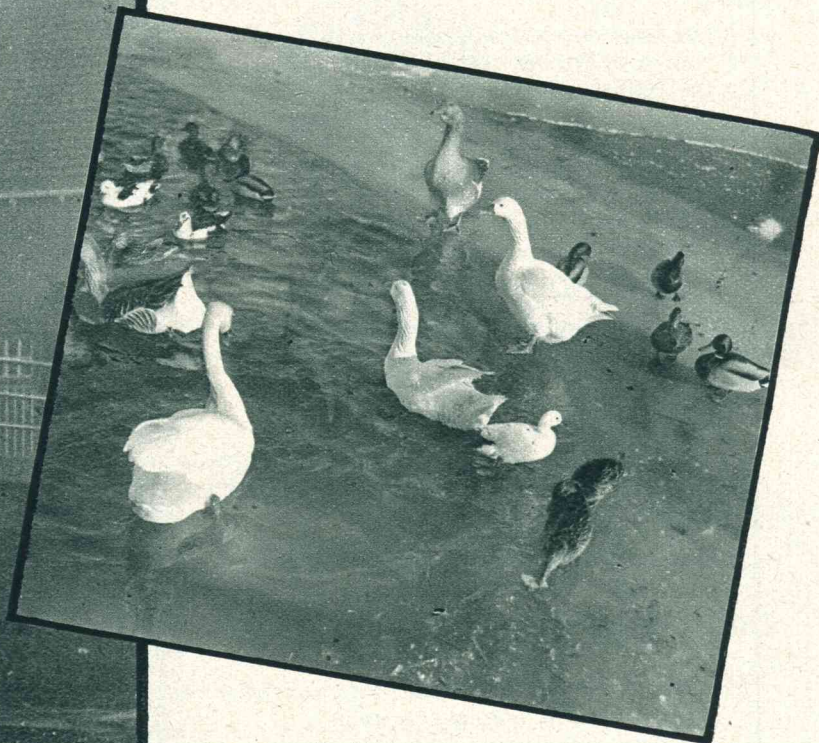
Kragen op, de jas gesloten,
want er komt weer voor een duit.

Regen tokkelt op de straat
regen drupt op hoed en kragen
van den ochtend vroeg tot laat.

De plantsoenen zijn verlaten
't ijs ligt leeg en troosteloos.

Maar wie houdt er van den regen?
Niemand is zoo zeer gehaat.
Slechts de eenden kunnen er tegen,
Voelen zich niet desolaat.

Weg de zonnige gezichten,
Alles ziet weer zwart en grauw.

Parapluies gaan dicht en open.
Menschenlieve, wat een weer!

Paarden, mensen, huizen, dingen,
Niemand die den regen mint,
Dan misschien een enkel vroolijk
Overmoedig menschenkind.

„De slaap der rechtvaardigen”, wordt er gezegd ;
die term lijkt mij zeer ongeschikt.
Die „slaap” der rechtvaardigen is toch een web
van nachtmerries, waar je van schrikt.

Rechtvaardig is hij, die 't belastingbiljet
invult met het juiste bedrag,
en ieder termijntje zorgvuldig gireert
op twee-na-den-uitersten dag.

Rechtvaardig is hij, die kwitanties betaalt,
vertrouwen of uitstel nooit vraagt ;
dus steeds rijst een schim van een schuldeischer op,
die slaap uit zijn oogen verjaagt.

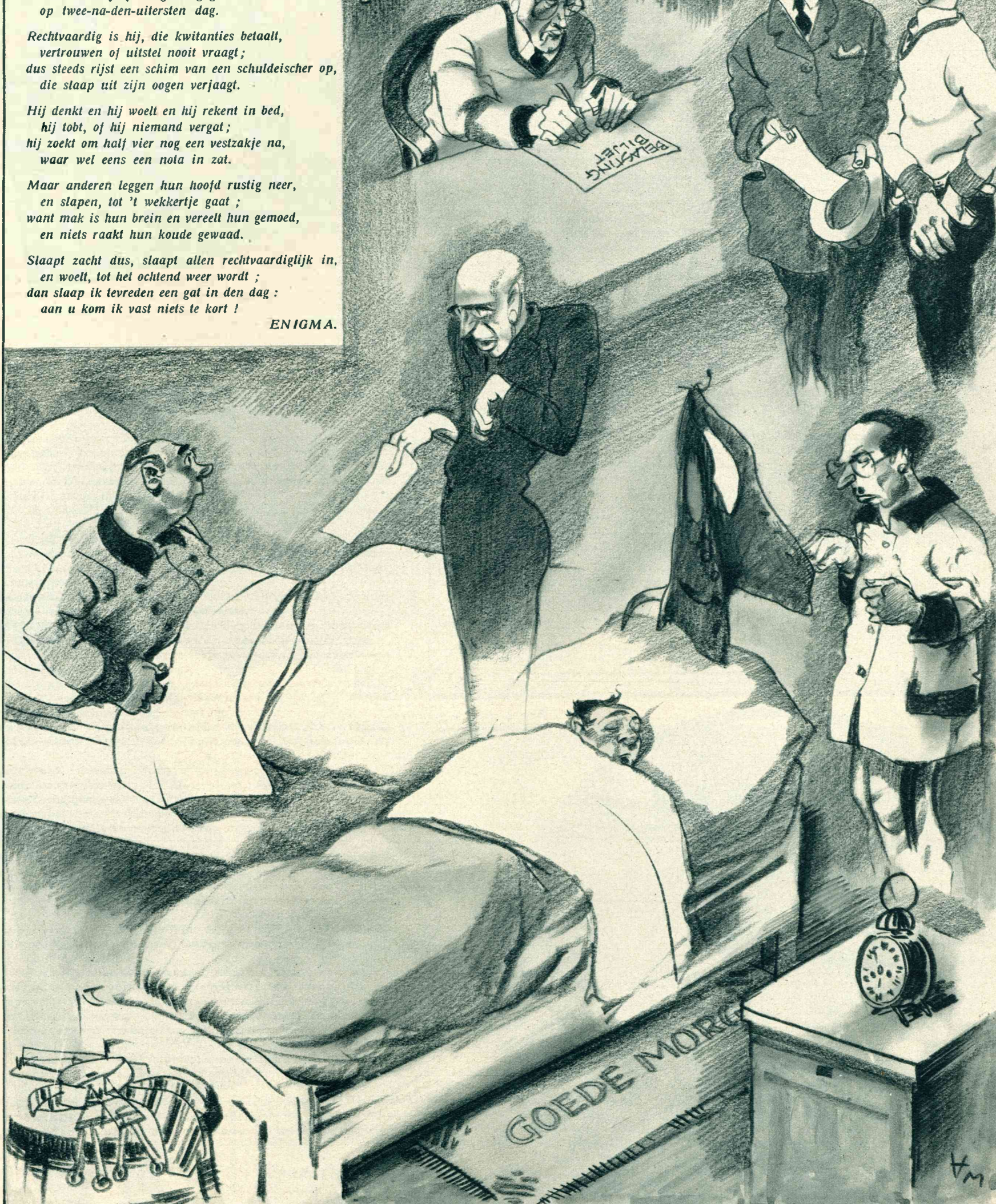
Hij denkt en hij woelt en hij rekt in bed,
hij tobt, of hij niemand vergat ;
hij zoekt om half vier nog een vestzakje na,
waar wel eens een nota in zat.

Maar anderen leggen hun hoofd rustig neer,
en slapen, tot 't wekkertje gaat ;
want mak is hun brein en vereelt hun gemoed,
en niets raakt hun koude gewaad.

Slaapt zacht dus, slaapt allen rechtvaardiglijk in,
en woelt, tot het ochtend weer wordt ;
dan slaap ik tevreden een gat in den dag :
aan u kom ik vast niets te kort !

ENIGMA.

SLAAP ZACHT

DE TREKKING NADERT SNEL!

Haast U! Haast U!

TREKKING 28 FEBRUARI A.S.

Koopt nog heden loten der
Loterij Moeder en Kind

(Goedgek. bij Besl. v. Justitie d.d. 11-2-'32 No. 709. Aantal loten 50.000)

De loterij, welke U
VEEL BETERE KANSEN
biedt, dan welke loterij ook!

EERSTE PRIJS:

een **LANDHUIS** ter waarde van f **7000**

TWEEDE PRIJS:

een **FIAT AUTO** ter waarde van f **2500**

DERDE PRIJS:

een **AMEUBLEMENT** van f **800**

VIERDE PRIJS:

Nieuwste **Philips Radio Installatie**

EN VERDER

4996

WAARDEVOLLE PRIJZEN

Op iedere 10 loten een prijs!!

U KUNT OOK STORTEN OP POSTGIRO-
REKENING 43635, VAN N.V. REMACO
TE AMSTERDAM. WAARNA U DE LOTEN
FRANCO WORDEN TOEGEZONDEN.

Prijs per lot 1 gulden!

O.A.

**Loten verkrijgbaar
BIJ**

GEBR. GERZON'S MODEMAG.
VROOM & DREESMANN.
ALLE AMST. KIOSKEN.
Fa. HIRSCH & CIE.
SIG.KIOSK v. DAM, MUNTPL.
BIJ DE ADMINISTRATIE
N.Z. VOORB.WAL 276, A'DAM
EN BIJ ALLE BEKENDE DE-
BITANTEN IN NEDERLAND.

Laat ze maar praten.... U weet het
beter.... U hebt het zelf gezien.... in
ONS ZEELAND

Iedere week vol actuele foto's en gezellige
lectuur.... met het weekblad „De Humorist” erbij
om eens flink te lachen.
Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd.
En dan de premieboeken.... de prachtige romans
van bekende schrijvers.... die U als abonné voor
maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt....

Een heele week ontspanning en afleiding
van den dagelijkschen sleur voor maar **12½ cent**

Dat geeft U een abonnement op
ONS ZEELAND

Een bekend Nederlandsch
geneesheer schrijft:

„Kalzan maakt de tanden
hard en wit en voorkomt
het voortschrijden van tand
bederf.”

**Sterk
Uw
tanden** van binnenuit
met **KALZAN**, het kalkvoedsel.

Tanden zijn geen dood been, maar levende
deelen van Uw lichaam. Een tand kan ziek
zijn en verzwakken door .. ondervoeding.

Met borstelen - hoe noodzakelijk ook - maakt ge
geen zwakke tanden sterk. Dat kan alleen door de
tanden te voeden met kalk, want kalk is het hoofd-
voedsel der tanden en kalktekort veroorzaakt het
zwak en pijnlijk worden van het gebit.

Met Kalzan, het kalkvoedsel, zult ge Uw tanden de
kalk toevoeren die noodig is voor het verkrijgen en
in stand houden van een gaaf, sterk gebit. Met Kalzan
zullen Uw tanden weer wit worden en gij bespaart
U zelf veel tandpijn.

Bestrijd tandbederf door haar werkelijke oorzaak:
kalktekort in Uw lichaam - op te heffen met Kalzan,
het kalkvoedsel. Kalzan zal tevens Uw geheele gestel
versterken en Uw weerstandsvermogen tegen ziekte
verhoogen.

Verkrijgbaar in alle Apoth. en Drog. à 1.25 en 2.25 per verpakking.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

POST DEZE COUPON VANDAAG

Wij zenden U gratis een monster-buisje Kalzan met interessant
boekje over den invloed van Kalzan op Uw gezondheid.
Zend ons deze Coupon en sluit 5 cents postzegel voor porto-
kosten bij.

Naam

Adres

Zenden aan: **N.V. A. WULFING & Co.**
Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.) E 46

Aambeien
Vraagt Uw apotheke of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Van Duivelseiland het Verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Franche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat.

De gemeenste kerel in de heele strafkolonie, een man, die de twaalf kogels niet eens meer verdient, is een Pool en heet Jasiensky. Zijn vader kwam uit een dorp in de buurt van Warschau, en vestigde zich later in den omtrek van Antwerpen. Jasiensky gaf zich dan ook 't liefst voor Belg uit, maar later voor Amerikaan, omdat hij herfst 1918 een poosje vrijwillig in 't Amerikaansch legioen diende.

Onder den oorlog had hij, van Antwerpen uit, tegelijk voor de Engelsch-Fransche en voor de Duitse spionage gewerkt. Geld was geld, van welken kant het ook kwam.

Voorjaar 1919 werd hij „opruimings-ondernemer” in een deel van het voormalige strijdgebied. Hij vormde een bende, een bende van ruwe klanten, die niets meer te verliezen hadden, maar veel dachten te winnen. En toen begon het „opruimen” van het verwoeste gebied — dat wil zeggen, een stelselmatische berooving van lijken.

Als jakhalzen slopen die schavuiten, onder aanvoering van Jasiensky, tusschen de vele lijken van gesneuvelden rond. Geld en voorwerpen van waarde werden buitgemaakt. Als de trouwring te vast zat, ging de vinger mee, niets lieten de roovers achter, zelfs de herkenningsteekenen niet: anders hadden familieleden der dooden later nog aanspraak kunnen maken op bezittingen der gesneuvelden, of nasporingen kunnen ondernemen.

Zoo werden de lijken dan hier of daar begraven, als „onbekende dooden”.

De lijkenschenners ontdekten, dat velen der gevallen nog plombeer-goud in den mond hadden. Zij begonnen de lijken stelselmatig na te zoeken — sloegen er met hamers of hakken de tanden uit, om het lokkende metaal te bemachtigen.

En niet alleen de overblijfselen van Duitschers werden op die schandelijke wijze onteerd en geschonden, maar ook Amerikaansche, Engelsche en Fransche dooden.

Zij werden betrap en gevangen — en de terechtzitting moest plaats hebben, die groote gevolgen kon hebben, en het aanzien van Frankrijk in Engelsche en Amerikaansche oogen ernstig kon schaden. Er werd dus korte metten met de bende van Jasiensky gemaakt, en de pers moest zwijgen. Gelukkig kon men den aanvoerder Jasiensky ook nog van „verstandhouding met den vijand” overtuigen. Daardoor kon de schijn gered worden...

De Pool Jasiensky kon nauwelijks lezen of schrijven, maar toch wist hij zich op het Duivelseiland altijd geld te verschaffen. Hij was een geboren zwendelaar, wien alles gelukte. Hij had een zuster, die rijk getrouwd was en hem geregeld geld stuurde. Maar wijl het geld, dat voor gevangenen binnenkomt, op rekening geschreven wordt, verzocht de Pool zijn zuster, hem liever gaven in natura te zenden. Daar kon hij dan baar geld voor maken. Eens liet hij zelfs een groote zending dameskleeren komen — hij weet wel iemand, die ze voor hem verkoopt, tegen behoorlijke provisie — en voor een prijsje komen de Parijsche mode-artikelen in de kleedkamers van blanke of zwarte juffrouwen in Guyana. Van de opbrengst schaft de Pool zich aan, wat hem lust.

Of dat allemaal zoo maar mocht? Natuurlijk niet. Een balling mag zelfs geen pakketje ontvangen. Maar den Pool Jasiensky lukken zulke dingen; omdat hij in Parijs een invloedrijken zwager schijnt te hebben; omdat hij door zijn

brutaliteit de bewakers imponeert, en.... omdat hij ook hen iets laat verdienen.

Zelfs lukte het nummer 34, naar Cayenne te komen — hij beweerde, dat hij den officier van justitie een bekentenis te doen had — en de officier van justitie had geen zin, naar het Duivelseiland te komen. Jasiensky kreeg gedaan, dat hij in 't hospitaal opgenomen werd, en hij zorgde wel, dat hij 't daar goed had. Wie weet had hij zich voorgoed op 't vasteland kunnen handhaven, als de oude streken niet weer boven waren gekomen, als hij niet weer begonnen was met pogingen tot chantage. Nu zit hij weer op het Duivelseiland, en zal er waarschijnlijk nog lang zitten — en onder de 37 veroordeelden is hij de eenige, die geen vonkje medelijden verdient.

Nummer 35 is een neef van Wiard, een zekere Vallin uit de buurt van Kamerijk. Hij moest onder de Duitse overheersching, van 1915 tot 1918, in de electrische centrale te Valenciennes werken, en trad daar op als dwarskijker en aanbrenner. Hij lijdt aan een grootsch idee: het Duivelseiland van electrisch licht te voorzien.... terwijl hij geen onderscheid kent tusschen wisselstroom en gelijkstroom, tusschen watt en ampère. Hij heeft maar een schijntje verstand en is op weg, de slaaf van Wiard te worden.

Vandael heeft nummer 36; ook hij is hier wegens „verstandhouding met den vijand”. Ondanks zijn vriendelijkheid wordt hij gewantrouwd — waarschijnlijk met het volste recht. Hij doet zich voor als anarchist — denkkelijk alleen, om de anderen er toe te krijgen, op de overheid te schelden; dan heeft hij weer wat aan te brengen. Zóó, en door den goedgehartigen, sterken Chareyron uit te buiten, werkt hij zich op.

De laatste veroordeelde, de man met nummer 37, is de stille Lapère. Hij werkt maar in zijn tuintje en zegt niets. Hij was bij een dwaze spionage-geschiedenis in den na-oorlogstijd betrokken — de hoofdschuldigen kwamen de grens over en hij, de misbruikte, de meelooper, werd gegrepen en hierheen verbannen.

Dat zijn de nummers 2 tot 37, menschen met veel verlangens, veel gebreken, eenige deugden en eenige grove hartstochten, die zij niet alle verbergen. De meesten zullen aan het Duivelseiland en aan Cayenne sterven.

Volgens officieele Franche gegevens zijn in de acht jaren van 1920 tot 1927 drieduizend-driehonderd-drieënnegentig „verwijderden” in de strafkolonie gestorven. Daarbij komen negenhonderd-zeventien „afgezonderden” en drie bannelingen. Van den dood der laatsten hebben wij hierboven verhaald.

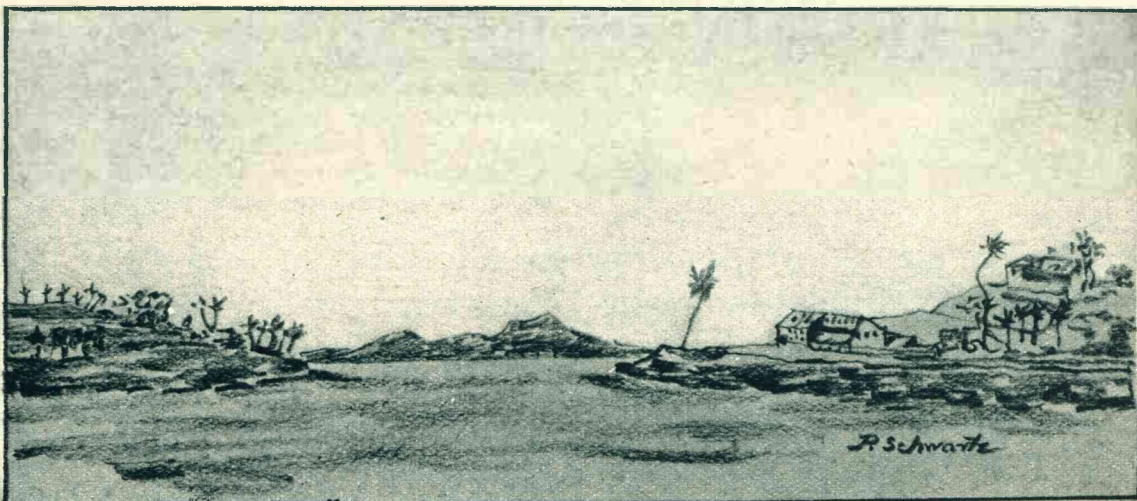
In dat achttal jaren werd de kolonie door 7000 veroordeelden bewoond; er zijn er 4313 gestorven — behalve de honderden per jaar, die omkwamen bij een poging om te ontvluchten.

Zoo zou in enkele jaren de heele kolonie uitgestorven zijn, als er geen doodenschip bestond, dat telkens weer nieuwe menschenvracht uitspuwt op dien grond van verderf. Ja, er zijn menschen, die het tientallen van jaren uithouden — het lot van die uitzonderingen is echter nog bitterder. De kwelling duurt voor hen zooveel langer!

In de officieele rapporten echter wordt gezegd:

„De gezondheidstoestand onder de gestraften is bevredigend. Het aantal officieel ingeschreven sterfgevallen is van 907 in het jaar 1923 gedaald tot 663 in 't jaar 1927.”

Dat leest men in Parijs, en men verheugt zich, dat 't zoo keurig in orde is in de veelgemaakte kolonie Guyana. Nog slechts 663 dooden in een jaar!

Teekening van Alfons Paoli Schwartz, die het uitzicht vanaf het Duivelseiland bij gunstige weersomstandigheden weergeeft. Links ziet men het eiland St. Joseph, rechts het eiland Royal, op den achtergrond de kust van het vasteland met de stad Kourou.

XIX. NUMMER 25

ZIET UIT OVER

DE ZEE.

ontzegd, en die verkocht aan de „verwijderden”, die met den bouw van een huis bezig zijn. Hij zal een rolletje koperdraad in betaling voor dien wijn krijgen.

Maar hij moet natuurlijk wachten, tot de arbeiders kans zien, het draad mee te nemen — want zoo héél makkelijk is dat nog niet. Eindelijk echter komen zij aan met een stuk van tien meter, dat hij voor de hengelsport gebruiken wil. Hij heeft er nooit aan getwijfeld, of hij het draad wel zou krijgen, want ook in het bagno bestaat er een soort eerlijkheid.

Nu heeft hij een voorwendsel, om iederen dag urenlang aan den zeeoever te zitten, en de strooming te bestudeeren. Maar visch vangen doet hij ook. Hij heeft dat aanvullend voedsel nodig, want zijn dagelijksche portie vleesch geeft hij aan een katje, dat hij van Gruault gekregen heeft, en waaraan hij zich zeer heeft gehecht.

Geleidelijk leert Schwartz zoo de kusten van het Duivelseiland tot in alle bijzonderheden kennen. Niets ontgaat aan zijn oog. Hij weet, waar de zee wild bruist, zoodat ieder vaartuig tegen de klippen verpletterd zou worden — hij weet, waar de strooming begint, die een vaartuig naar het noordwesten, naar de verre kust van Venezuela zou drijven. Maar met niemand kan hij spreken over zijn smachtend heimwee. Hij zit maar te staren over die zee, die vrijheid kan geven, maar ook een bitter einde.

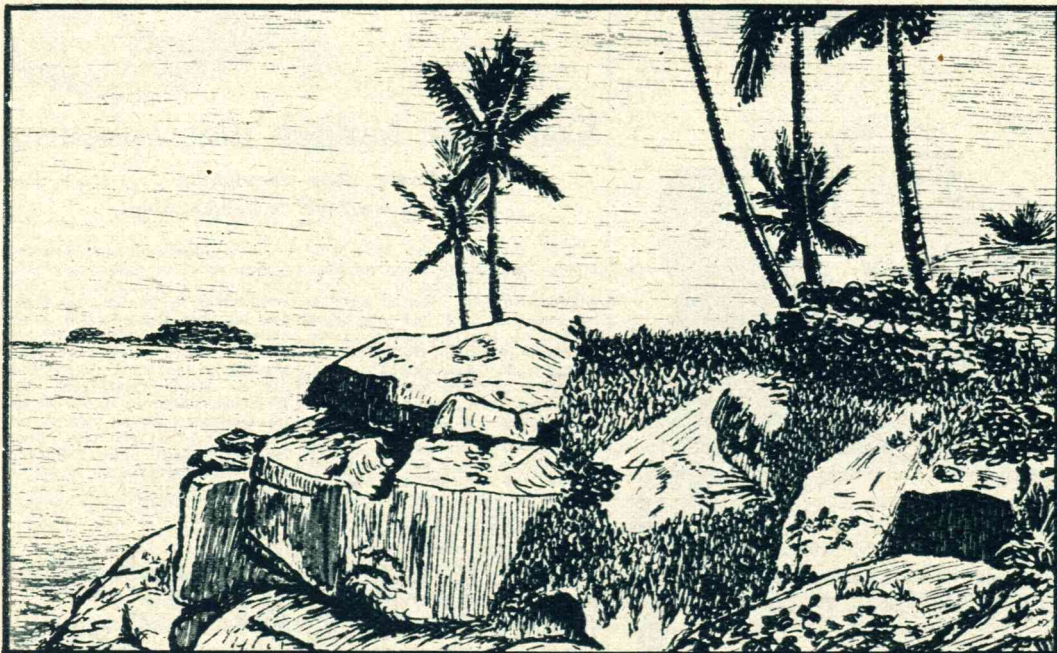
In iedere gevangenis, in iedere strafkolonie wordt er gedroomd van de vlucht. Er doen verhalen de ronde over vroegere kameraden, die heldhaftig de vrijheid heroverd hebben, er worden zelfs heimelijk minneliederen gezongen op „de Schoone”, die niemand anders is dan de Schoone Vrijheid.

Op poging tot vlucht zijn zware straffen gesteld; men kan er tot vijf jaar celstraf mee oploopen; maar toch gaat er geen week voorbij, of er wordt zoo'n poging gewaagd. „De Schoone” immers is de eenige hoop van den levenslange, die niets te verliezen heeft — niets dan een stukje rampzalig leven — en alles, alles winnen kan, de Schoone, het leven!

De balling Alfons Paoli Schwartz zit nu vaak op een klip uit te staren over de zee. Eerst heeft hij zich drie maanden lang z'n dagelijksche portie wijn

Foto van de Dreyfusbank, vanwaar men een wijden blik over den Oceaan heeft

Teekening van Alfons Paoli Schwartz, waarop de Dreyfusbank aan den rand van het Duivelseiland staat afgebeeld.

De bewakers vertellen als afschrikwekkend voorbeeld de geschiedenis van vier Arabieren, die wegens dienstweigering in oorlogstijd tot levenslange deportatie veroordeeld waren. Jaren lang verkochten zij den wijn, dien zij als beloning kregen voor extra zwaren arbeid; in hun vrijen tijd maakten zij sierlijk knoopwerk, en ook dat verkochten zij; zoo kregen zij een som van drieduizend francs bij elkaar.

De visscher Bichier, een vrije neger uit Kourou, bood aan, die vier menschen naar Brazilië te brengen — tegen beloning van drieduizend francs. De Arabieren klommen in het schamele vaartuig, sliepen van vermoeienis in en werden pas wakker, toen de zon hoog aan den hemel stond. Zij waren niet op weg naar de vrije kust van Brazilië, maar midden in de beruchte slikbank, die vóór de kust van Guyana ligt. Op sommige plaatsen is die kolossale modervlakte dicht begroeid. Bij één van die plaatsen bleef de boot liggen.

De neger Bichier stapte uit en nam zijn geweer, zoogenaamd om jacht te maken op watervogels. Hij legde een plank op het slik en liet zich daarover naar het struikgewas glijden. Op korten afstand van de boot echter keerde hij zich om, legde aan en schoot een Arabier neer.

De drie andere vluchtelingen begonnen te schreeuwen en om genade te smeeken. De neger echter laadde opnieuw en legde onbarmhartig weer aan. De Arabieren lieten zich plat op den bodem van de boot neervallen en zochten zoo dekking. De moordenaar kwam dicht bij het vaartuig en schoot van nabij op het kluitje menschen. Alle drie werden zij gewond. Terwijl hij zijn buks opnieuw laadde, probeerden de drie te ontkomen.

Zij sprongen in de modder, die hun tot aan de heupen reikte, en ploeterden met moeite voort naar een bosje riet in de nabijheid. De neger liet hen gaan, maar op zijn plank gleed hij hen snel achterna, en schoot er nog twee neer. De derde gewonde slaagde er in, te ontkomen, en zich in een ondoordringbaren warboel van waterplanten te verbergen.

Nu sleepte de neger de drie lijken stuk voor stuk op de plank, om zich op de grofste manier meester te maken van de verborgen plan.

Toen de vloed opkwam, voer de neger met zijn buit naar het land terug. Hij besepte niet, dat de vierde Arabier alles gezien had — hij dacht stellig, dat die man al lang in het slik was gestikt. Twee dagen lang hield die ongelukkige zich vastgeklemd aan het kreupelhout — toen werd hij door een visscher gevonden en aan boord genomen. Deze visscher, ook een neger, nam hem mee, om de vijftig franken aanbrenggeld te kunnen opstrijken.

De Arabier bracht verslag uit van het gebeurde, en Bichier werd gearresteerd. Hij kreeg twintig jaar tuchthuisstraf, maar bleef niet lang in de cel — de gevangenis-directie benoemde hem tot sleutelbewaarder.

Na lang ontkennen is Bichier voor den moord op de Arabieren uitgekomen; men vermoedt, dat hij nog veel meer dergelijke misdaden op zijn geweten had.

Dit verhaal heeft ook Schwartz gehoord, en hij trok er de conclusie uit, dat 't beter was, met niemand over vluchtplannen te spreken. In 't bagno verraadt de een den ander om een kleinigheid, en de aanbrengrer vindt altijd geloof.

Vijftien zeemijlen van de kust der Nederlandsche en Britsche kolonies

EVERLASTING
SCHEELT
EEN
MOUW OP
EEN JUMPER

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

PER KNOT VAN 100 GRAM 34 CT.

Ja, mevrouw - er zit een massa Everlasting op iedere knot. Honderd gram! Het scheelt U een mouw op 'n jumper of U met Everlasting of met wat anders breit. En dan de garantie, dat Uw werkstukken niet verkleuren, niet pluizen. En mee kunnen in de gewone huishoudwasch!

3 VAN STARK

DOOSJES
15-20-25
ct.
TUBES
25-35 ct.

Drie, die voor een gezond, glanzend gebit zorgen... STARK's tandpasta is niet te overtreffen! Zelfs niet door de kostbaarste buitenlandse. Zuivere, desinfecterende, niet-slijpende bestanddelen. Een heerlijk frissche smaak. Tandpasta, zoals de allerbeste tandpasta hoort te zijn. Voor prijzen, die U graag betaalt!

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOD

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

Koopt geadverteerde artikelen!

WINTER IN ZWITSERLAND

AROSA Sporthotel „Hof Arosa“

1800 Mtr.
boven zee

Het comfortabele Home voor den sportgast.
Centrale ligging. Stroomend water in alle
kamers. Volledige pensioenprijs Zw. Fr. 12.50

BLIJMOEDIGHEID

kenmerkt de Ovo-gebruikers. Op hen heeft de tijd geen invloed. Zij haasten en arbeiden net zoo hard als U; alleen zij zijn er tegen bestand, doordat ze dagelijks voor het naar bed gaan en aan het ontbijt een kop Ovomaltine drinken. Ovomaltine is een smakelijke, krachtgevendende drank, een extract uit de beste natuurproducten. Een kop Ovo heeft 80% meer voedingswaarde dan een kop melk. Dat zegt toch wel iets. Ook is het niet duur. Voor 70 ct. heeft U reeds een busje.

OVOMALTINE
versterkt ook U

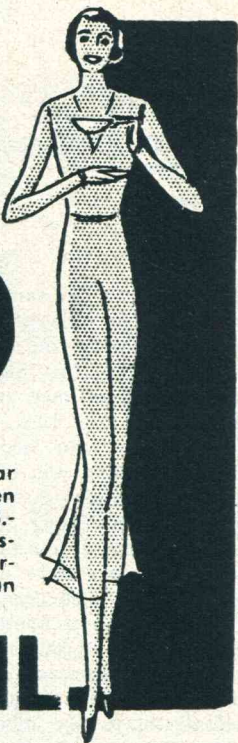
„en toen werd ik slank“

zegt een van de duizenden tevreden en geregelde gebruikers van Facil.
(Mej. S. H.)

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

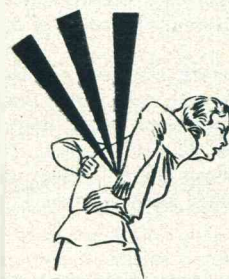

Wij vragen Breisters en Breiers

door geheel Nederland, om Sokken en Kousen op onze geheel geruischlooze automatische snelrondbreimachine „LAMA“ te vervaardigen, tegen vaste loonen per dozijn paar. Voorafgaande kennis niet noodig. Bij aankoop gratis les aan huis. — Vraagt condities!

Hoofdkantoor „LAMA“, Afd. R. 10

Jekerstraat 13, Telefoon 91048, Amsterdam-Z.

Kon haar handen niet opbeuren

Wanhopig door reumatiek
Doet nu weer zelf de huishouding!

Tien maanden lang leed deze vrouw. Tien maanden lang worstelde zij om haar reumatiek te overwinnen. En toch, toen zij eenmaal het juiste middel had gevonden, hoefde zij niet lang meer op het succes te wachten. Gedurende zes weken „de dagelijksche dosis“ Kruschen Salts en haar strijd was gewonnen. Een „ongelooflijk wonder“ noemt zij het. Zij schrijft:

„Ongeveer 12 maanden geleden kreeg ik een aanval van reumatiek en wel zoo kwaadaardig, dat ik er door misvormd werd. En ik was nog maar 32 jaar. Tien maanden lang probeerde ik van alles en ik werd beschouwd als een hopeloos geval. Soms kon ik dagenlang mijn handen niet tot mijn hoofd opbeuren. Toen dacht ik aan Kruschen Salts. Een ongelooflijk wonder! In zes weken tijd was ik in staat mijn huishouding weer zelf te doen en voor mijn kinderen te zorgen. Ik heb nooit meer eenige teekenen van een terugkomen der reumatiek bemerkt.“
Mevr. M.

De werking van „de kleine dagelijksche dosis“ Kruschen Salts is even eenvoudig als doeltreffend.

De verschillende zouten in Kruschen drijven zacht de opgehoopte afvalstoffen en urinezuur, die Uw pijn veroorzaken, langs den natuurlijke weg uit het lichaam. De pijn verminderen, de stijve gewrichten worden weer lenig, gezwollen verdwijnen. Indien U trouw blijft aan de kleine dagelijksche dosis Kruschen zullen de afvoer-organen tot regelmatig functionneeren aangespoord worden, zodat het lichaam inwendig schoon blijft. Zodoende krijgt het kwaadaardig urinezuur geen kans meer zich ooit weer op te hoopen. U blijft vrij van reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S LAXEERPILLEN

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. — Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à 30 en 55 ct. per doosje. — Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje.

FIRMA A. M. BOOM, ARNHEM 8

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S

Guyana ligt de beruchte „Fransche Bank”, de kolossale slijkbank, waarop jaarlijks talrijke vluchtelingen uit Fransch Guyana omkomen. Hun vaartuigen raken vast, zij weten geen uitweg en moeten van honger en dorst omkomen onder den onbarmhartigen tropenhemel.

De weinige gelukkigen echter, die de kust der Engelsche of Nederlandsche kolonie bereiken, zijn nog niet veel verder, want beide landen leveren uit. Alleen Brazilië en Venezuela doen dat niet makkelijk: zij kunnen veel te goed menschen gebruiken voor het ontginnen der oerwouden.

Er zijn nog steeds in Guyana tal van vluchtondernemers — Chinezen en negers, die den vluchteling voor een paar bankbiljetten graag helpen... of veinzen te helpen, gelijk Bichier! Zelfs hebben bewakers wel eens vluchtelingen laten loopen, als er daardoor meer te verdienen was, dan de aanbrengr premie bedroeg.

Schwartz heeft begrepen, dat het niet zoo makkelijk zal zijn, uit de kolonie weg te vluchten. Maar hij heeft tijd om na te denken en voorbereidselen te treffen! Eerst moet hij zien, wat extra voedsel te krijgen. Dat is mogelijk door een tuintje.

Hij krijgt verlof — het wordt hem zelfs graag gegeven — een bepaald stukje grond te bebouwen. Eerst moet het onkruid weg — de dichte doornenrankten tenminste. De scherpe sabel doet hier goeden dienst. Het zou niet practisch zijn, alle plantjes en grassprietjes uit te rukken, zooals men in Europa doen zou; want planten en wortels zijn het beste middel, om het kleine beetje aarde bij elkaar te houden. De tropische regens zouden anders die handjesvol grond heel gauw wegspoelen.

Om dat plekje grond bouwt Schwartz, met de hulp van anderen, een muurtje, en daarop komt een hek. Ieder tuintje moet afgesloten worden, anders halen de kippen en zwijnen alles overhoop. De kippen en zwijnen van de bewakers namelijk, die vrij over het heele eiland rond mogen loopen. De beesten zijn aangeschaft om de rijpe cocosnoten om te zetten in vleesch. Eéns per week krijgen zij bovendien den afval van de slachtplaats op Royal.

Lallemand is een specialiteit in tuinhakken. Geen ander kan zoo goed de palmbladstelen snijden en in zeewater harden en met eigen vezels aan elkaar verbinden. Zoo sterk is zoo'n heg van stengels en nerven, dat een man er flink tegenaan kan leunen.

Het eenige gebrek van het nieuwe tuintje is gebrek aan grond; er zijn slechts een paar strepen aarde in de rimpels van den rotsbodem. Maar een banneling weet zich te behelpen. Overrijpe cocosnoten worden opgezocht, en met de sabel in tweeën gehouwen. Men legt de helften tegen elkaar, met de opening naar boven, zoodat regenwater en vocht het verrottingsproces bespoedigen. Er worden fijngehakte planten overheen gestrooid, faecaliën en asch doorheen gemengd, en een beetje zand, om te binden. Binnen enkele weken heeft men een stukje aarde, waarin groente groeien wil, in de lokkende zon.

XX. NUMMERS 25, 10, 11 EN 12 WIL- LEN VLUCHTEN.

Er doen maar twee bewakers dienst op het eiland — maar twee bewakers in uniform tenminste. De andere bewakers, de haaien, die rondom in de zee wacht houden, kan geen mensch tellen. Hun wapens zijn een paar rijen lange, spitse, messcherpe tanden. Niemand, die zich te water waagt, ontkomt aan hun ontzettende aandacht.

De twee Fransche bewakers zijn getrouwd en hebben hun vrouwen bij zich. Zij wonen in de kleine kazerne, waarboven een wachttoren met schietgaten opsteekt. De vrouw van den eenen bewaker is een kleine, bleke, magere Française, die zichtbaar lijdt onder het klimaat, en met haar twee ziekelijke dochttertjes, zeven en negen jaar oud, gewoonlijk in de schemerige koelte van het huis verblijft. Slechts een enkelen keer ziet men het gezin wandelen onder de cocospalmen.

De andere vrouw is de eigenlijke heerscheres van het eiland. Zij is een forsche, grove inboorlinge van het eiland Martinique. Haar huid is donker — een koffiebruin, dat niet onaangenaam aandoet — maar ze heeft een goed hart. Als zij kan, verschaft zij hun iets extra's, zij spreekt menschelijk met hen en haalt de twee bewakers over tot welwillendheid.

Door die vrouw komt er een betere verstandhouding tusschen bannelingen en bewakers. Wel staat de toren er nog, en dreigen de schietgaten; wel staat er nog een muur om toren en kazerne, met een deur, die zwaar gegrendeld kan worden, maar dat alles schijnt geen doel meer te hebben. Het is niet veel meer dan schijn van kracht.

Het dak van den toren siddert bij iederen windstoot; de heele toren is bouwvallig, want de ijzeren deelen zijn sedert lang doorgeroest. En de trap, die naar boven leidde, naar de schietgaten, heeft allang als brandhout dienst gedaan.

De heele weerbaarheid van dezen aanleg had nog zin en doel, toen kapitein Dreyfus hier woonde. Er lag toen een sterk garnizoen op 't eiland, 'n afdeeling mariniers; want men leefde in voortdurende vrees voor een gewapenden aanval en een poging tot bevrijding. Daarom heeft men toen ook het nieuwe Dreyfus-huis gebouwd, dicht bij

de kazerne. Er liep 'n gerucht, dat de vrienden van den balling een kanonneerboot wilden uitrusten, om het eiland te overvallen. Vandaar de krachtige bewaking en de toren.

Schwartz, banneling nummer 25, heeft alle mogelijkheden uitgezocht — hij weet, dat men uitvoerige voorbereidselen kan maken voor een vlucht, zonder betrapt te worden. Hij weet ook, dat er zonder boot geen vlucht mogelijk is, en richt dus al zijn gedachten op dit eene punt.

Dan komt op zekeren dag, als hij in zijn tuintje werkt, Wiard bij hem. Die blijft een poosje naar 't werk van den Duitscher staan kijken, en geeft nu en dan een nuttigen wenk, en staat te draaien en te schuifelen — hij heeft iets op 't hart.

„Hoor eens Schwartz, ik heb opgemerkt, dat 't niet lang meer goed kan gaan tusschen jou en Bucher. Die kerel is gevaarlijk — daar is niet mee samen te wonen. Ik zal den hoofdopzichter vragen, of je bij mij in moogt trekken. Laat Papelier, die nu bij mij woont, maar met Bucher gaan leven. Papelier is een oude idioot. Wij kennen elkaar al van Rijssel af, en we zijn zoo ongeveer vrienden. Dan kom je meteen bij mij in 't werk. Da's echt iets voor jou.”

Schwartz vindt het uitstekend, alleen al om het werk — want Wiard is de architect van het Duivelseiland. Hij geeft leiding bij den bouw van een nieuw huis; hij loopt den heelen dag met een gewichtig gezicht en met een ouden duimstok van 't eene huisje naar 't andere, beklopt de muren en de balken, schrijft op en rapporteert den bewakers, dat 't eene of andere gedeelte vernieuwd moet worden; terwijl hij er even weinig van weet als de bewakers zelf.

Het is heusch niet altijd noodig, iets te kunnen — vaak is het genoeg, den schijn aan te nemen. Wiard heeft zich een post van vertrouwen weten te scheppen, en hij weet dien te behouden ook.

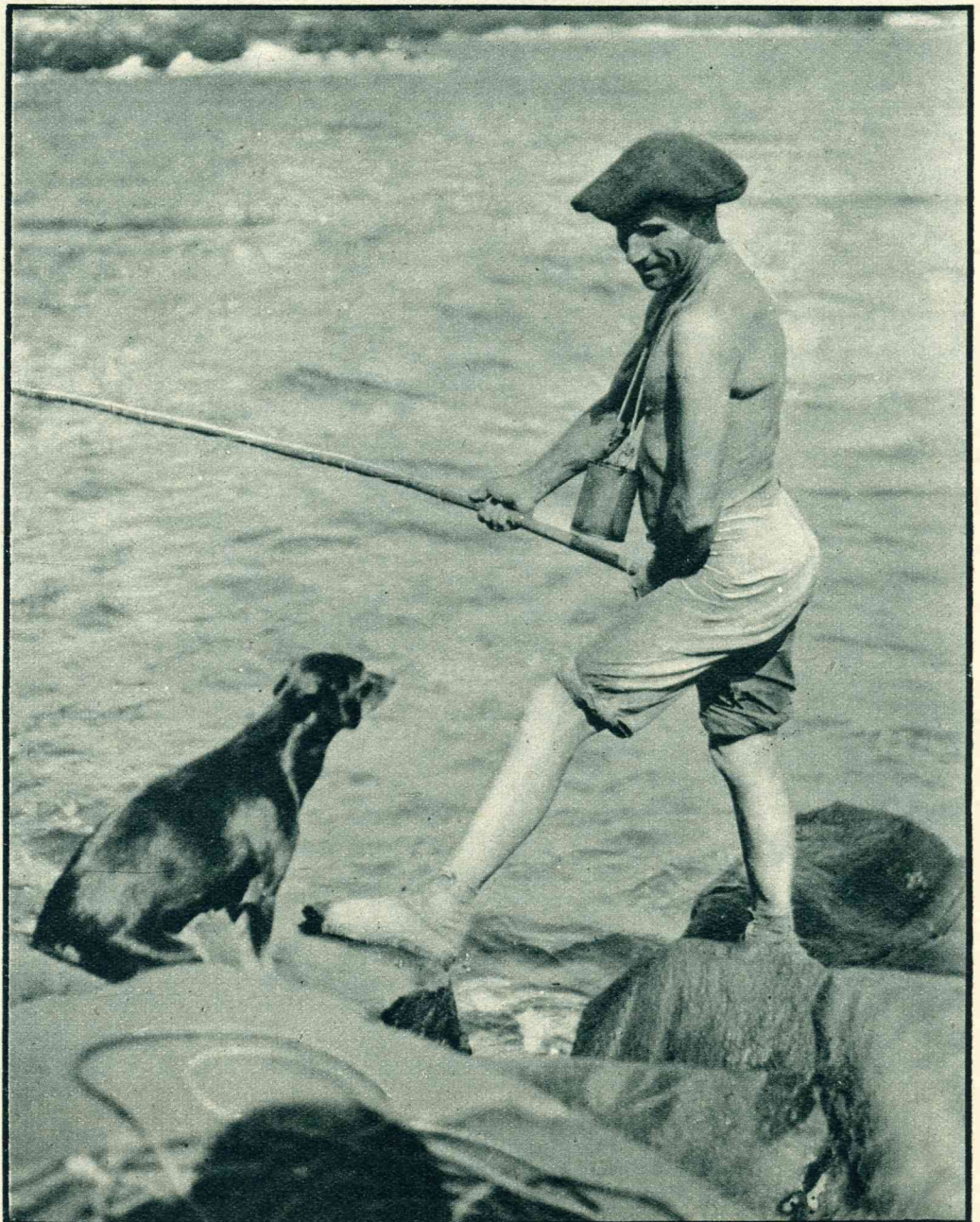
Als Schwartz eenige dagen met Wiard heeft samengewoond, merkt hij op, dat zijn huisgenoot heel eigenaardig doet — bouw materiaal bijeenzamelt, planken, stukjes balk en blikken bussen.

Hij kan dit doen zonder argwaan te wekken, omdat hij „bouwmeester” is. De planken en balken zijn afkomstig van officieele leveranties voor aanbouw of reparatie van huizen, in de bussen hebben levensmiddelen gezeten. De bannelingen mogen die blikjes houden, als keukengerei.

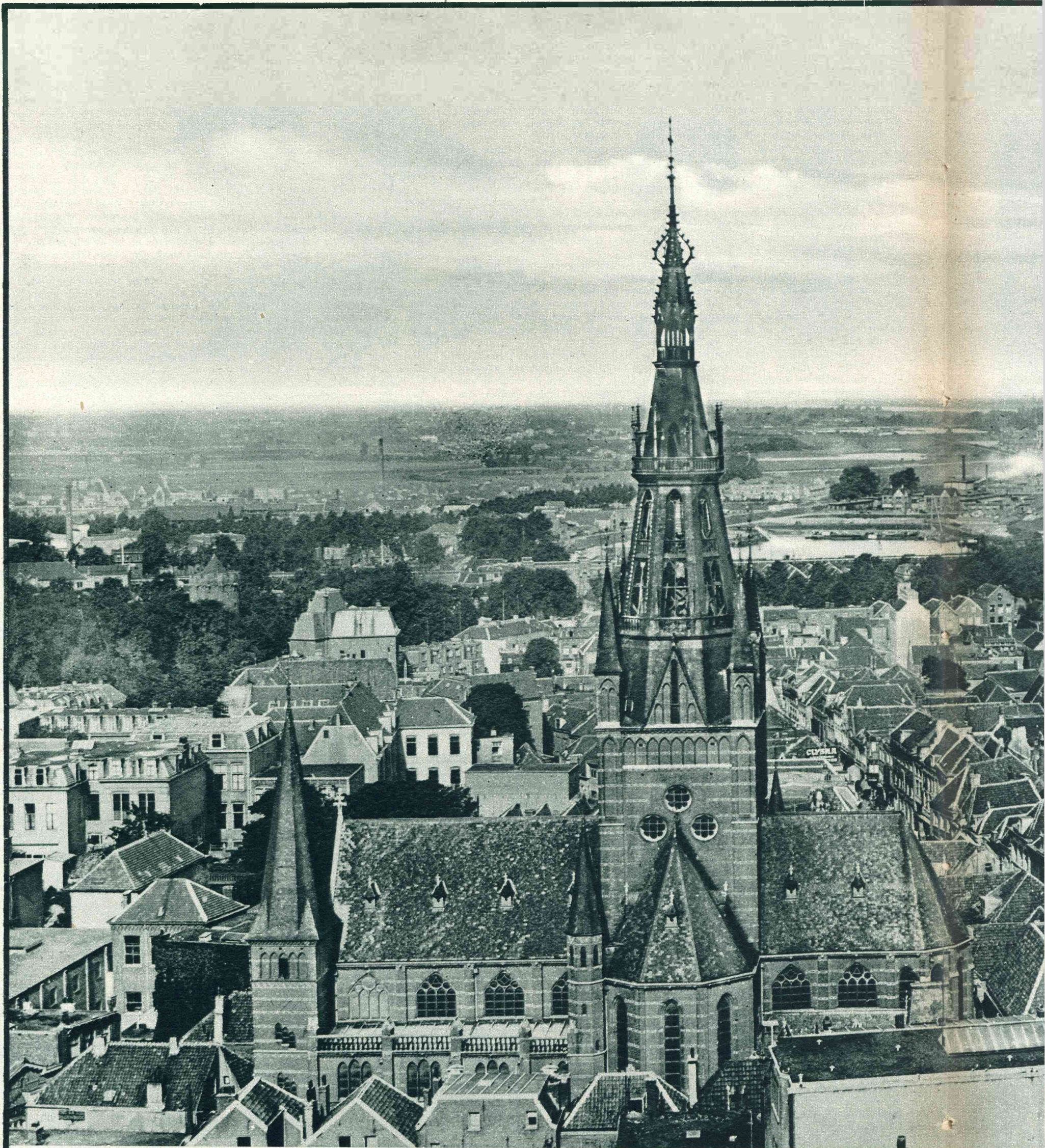
„Jij hebt iets in den zin,” zegt Schwartz. Hij probeert, Wiard te overrompelen. En deze geeft direct toe, dat hij een poging tot vlucht voorbereidt. Nu heeft Schwartz de keuze: meedoen of aanbrengen. Maar dit is geen probleem voor hem. Hij drukt zijn huisgenoot de hand:

„Je kunt mij als bondgenoot beschouwen!”

(Wordt vervolgd)

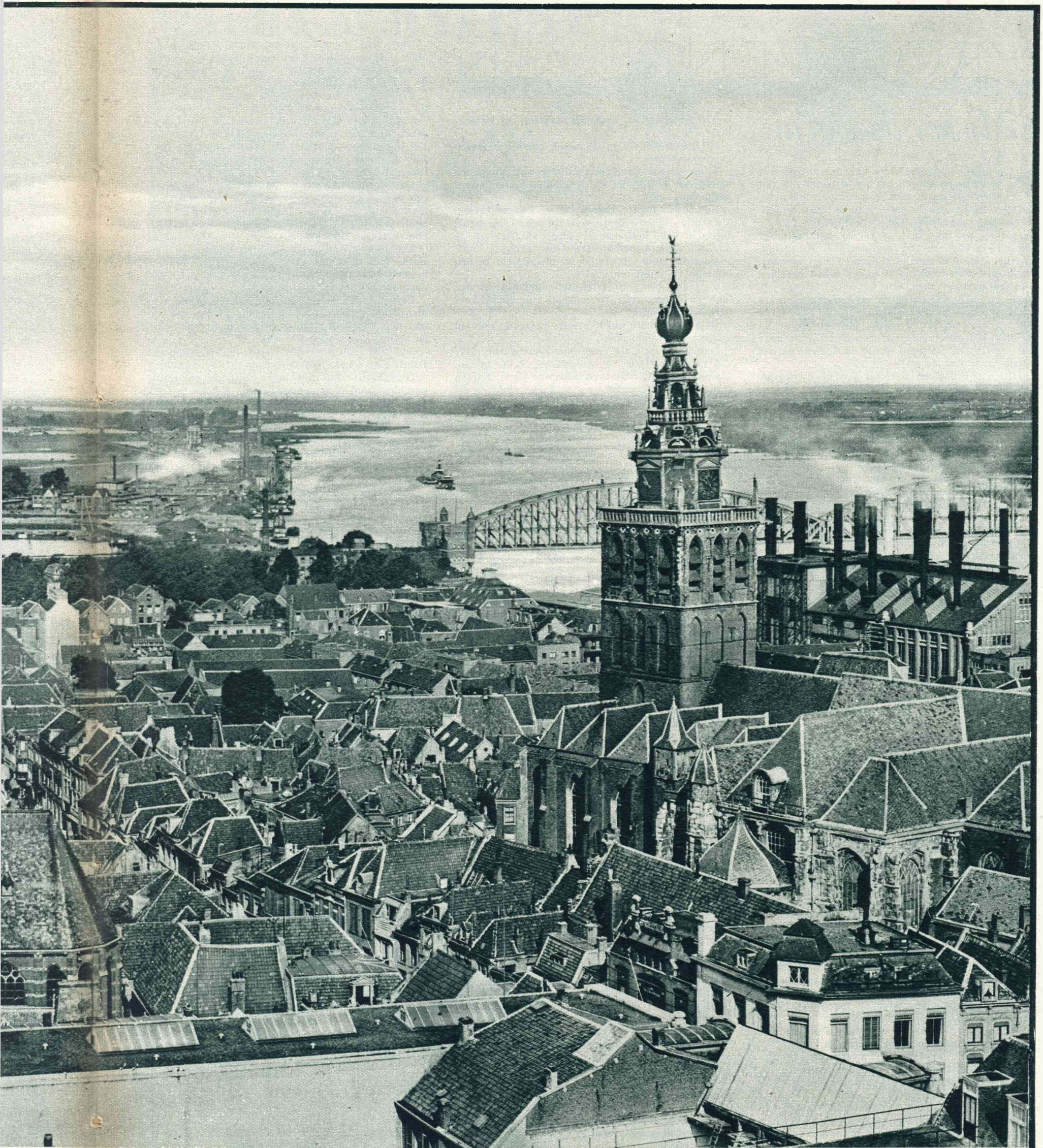

Het voornaamste tijdverdrif op het bannelingseiland: de vischvangst. Ziehier 'n foto van den „officieelen” vischer, die voor de proviandeering heeft zorg te dragen.

HET OUDE NOVIOMAGUM, GEBOUWD
OP DE VIJF HEUVELEN (HEEZENBERG,
MARIËNBERG, GRUITBERG, KLOKKEN-
BERG EN HUNERBERG),

DE STAD AAN DE WA

DE WAAL, NIJMEGEN,

DE STAD, DIE REEDS BESTOND BIJ
DE KOMST DER BATAVIEREN IN ONS
LAND, DE BEVOORRECHTE STAD VAN
KAREL DEN GROOTEN.

VROUWENLEVEN

Mickey de Muis

Niet alle lezeressen schijnen onze breipatronen te bewaren en zoo gebeurt het herhaaldelijk, dat gevraagd wordt eens 'n patroon te plaatsen, dat korten of langen tijd geleden reeds in „Vrouwenleven” werd afgedrukt. Een voldoen aan dergelijke verzoeken zou dus neerkomen op een herhaling van een reeds gegeven patroon, wat natuurlijk, met het oog op de overige lezeressen, niet aangaat.

Nu ons echter telkens weer verzoeken bereiken om een patroon voor een gebreide Mickey de Muis, meenen we wel eens een uitzondering te mogen maken. Het is toch al meer dan twee jaren geleden, dat wij een dergelijk patroon gaven en in dien tijd zijn vele nieuwe abonnees tot onze lezeressen gaan behooren, die er misschien ook wel belang in stellen.

Hier volgt dus het patroon van de hierbij afgebeelde Mickey de Muis.

Het beestje wordt gebreid op gewone breipennen, zooals die voor het breien van kousen worden genomen. Men breidt aldoor rechts, zoodat er ribbels gevormd worden, met zwarte, witte, roode en gele wol. Men begint bij een der beenen, die met zwarte wol gebreid worden.

Met zwarte wol 16 st. opzetten en 40 toeren breien. Dan zwarte wol afbreken en roode wol aanhechten voor het broekje. Hiermee in de eerste 3 st. telkens 1 st. meerderen, 2 st. breien, in 6 st. meerderen, 2 st. breien, in 3 st. meerderen. Er zijn dan 28 st. op de naald, waarop 11 toeren gebreid worden.

53ste toer: aan begin en einde van de naald 1 st. meerderen, 1 toer breien, 1 toer als 53ste toer.

Er zijn dan 32 st. op de naald, waarop 18 toeren gebreid worden.

Bij den 75sten toer wordt de roode wol weer verwisseld met zwarte wol, waarmee men 14 toeren breidt.

89ste toer: 14 st. breien, 4 st. afkanten voor het armgat. Op de overblijvende 14 st. 12 toeren breien. Dan wordt de draad afgebroken en begint men, aan den kant van het armgat, weer aan de 14 st., die daar op de naald bleven staan en breidt er 11 toeren op.

Bij den daaropvolgenden toer worden de 28 st. weer samen gebreid op één naald; waarbij aan 't begin en aan het einde van de naald 1 st. geminderd wordt; 1 toer breien; volgenden toer aan 't begin, midden en einde van de naald 1 st. minderen; 1 toer breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen. Er zijn dan 20 st. op de naald.

Zwarte wol afbreken en witte wol aanhechten voor het gezicht. In den 1sten st. 1 st. meerderen, 9 st. breien en de overblijvende 10 st. op de naald laten voor het achterhoofd; met de witte wol 1 toer terugbreien.

119de toer: In 1sten en laatsten st. 1 st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen.

123ste toer: In den eersten st. meerderen.

124ste toer: In den laatsten st. 1 st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

127ste toer: De laatste 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

137ste toer: 2 eerste st. samenbreien, in den laatsten st. meerderen.

138ste toer: In den 1sten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

141ste toer: Eerste 4 st. afkanten voor den neus; in den laatsten steek meerderen.

142ste toer: In 1sten st. meerderen.

143ste toer: Eerste 2 st. samenbreien.

144ste toer: Laatste 2 st. samenbreien.

Deze beide toeren 2 keer herhalen.

147ste toer: Aan het begin en aan 't einde van de naald 2 st. samenbreien. Dezen toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Dan begint men met zwarte wol weer te breien op de 10 st., welke op de naald waren blijven staan. De eerste 2 st. worden samengebreid en in den laatsten st. wordt gemeerd.

Volgende toer: eersten st. meerderen, laatsten st. minderen. Volgende: eersten st. minderen,

laatststen meerderen. Volgende: laatste 2 st. samenbreien.

Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 6 toeren gebreid worden.

Volgende toer: meerderen in 1sten st. Volgende: meerderen in laatsten st. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Eerste 2 st. samenbreien. Volgende: laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

Volgende toer: In 1sten st. meerderen, in den laatsten st. minderen.

Volgende toer: In 1sten st. minderen, in den laatsten meerderen. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Afkanten.

De tweede helft wordt precies hetzelfde gebreid tot aan den 116den toer.

Dan breidt men als volgt met zwarte wol: 1ste toer: in den 1sten st. meerderen, 7 st. breien, 2 st. samenbreien. De overblijvende 10 st. blijven staan voor het gezicht.

2de toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

3de toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien.

4de toer: Eerste 2 st. samenbreien; 6 toeren op deze 9 st. breien.

11de toer: In laatsten st. meerderen.

12de toer: In eersten st. meerderen. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

17de toer: Laatste 2 st. samenbreien.

18de toer: Eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Er zijn dan weer 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

27ste toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

28ste toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Dan de 9 st. afkanten.

Voor het gezicht wordt op de overgebleven 10 st. verder gebreid met witte wol; in den laatsten st. wordt gemeerd, 1 toer breien. Volgende toer: in eersten en laatsten st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen.

Volgende toer: in den laatsten steek meerderen. Volgende: In den eersten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: eerste 2 st. samenbreien; een toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

Volgende toer: In den eersten st. meerderen, in den laatsten st. minderen. Volgende: in den laatsten steek meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: in den eersten st. meerderen. Volgende toer: eerste 4 st. afkanten voor den

neus; in den laatsten st. meerderen. Volgende: laatste 2 st. samenbreien.

Volgende: eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Aan weerskanten van de naald 2 st. samenbreien. Dezen toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Voor den neus worden de 4 afgekante st. opgenomen en 1 toer gebreid met zwarte wol.

2de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Dan 4 toeren breien.

7de toer: 3 maal 2 st. samenbreien. Afkanten.

Aan de andere helft wordt de neus op dezelfde manier met zwarte wol gebreid.

Voor de ooren worden, met zwarte wol, 10 st. opgezet. 1 toer breien.

2de toer: In 1sten en laatsten st. meerderen.

Deze beide toeren 3 keer herhalen. Dan op de aldus verkregen 18 st. 20 toeren breien.

30ste toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien.

Een toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overblijvende 9 st. afkanten.

Voor de armen worden met zwarte wol 4 st. opgezet. Een toer breien. Bij den 2den toer meerderen in 1sten en laatsten st. Deze beide toeren 4 keer herhalen. Op de aldus verkregen 14 st. 28 toeren breien.

Dan wordt de zwarte wol afgebroken en kanariegele wol aangehecht voor de hand. Men meerdert hierbij dadelijk aan het begin, het midden en het einde van de naald, en herhaalt dezen toer 3 keer. Dan 8 toeren breien.

52ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 toer breien. Deze beide toeren 3 keer herhalen. De overgebleven 14 st. afkanten.

Eer men de voeten aanbreit moeten de beenen dichtgenaaid worden. Dan neemt men 8 st. op aan den voorkant, 2 st. van den naad vandaan, en breidt 2 toeren met gele wol.

3de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Dezen toer 3 keer herhalen. Dan 12 toeren breien.

19de toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Dan neemt men de overige 8 st. van het been op voor de voetzool en breidt, met gele wol, 8 toeren.

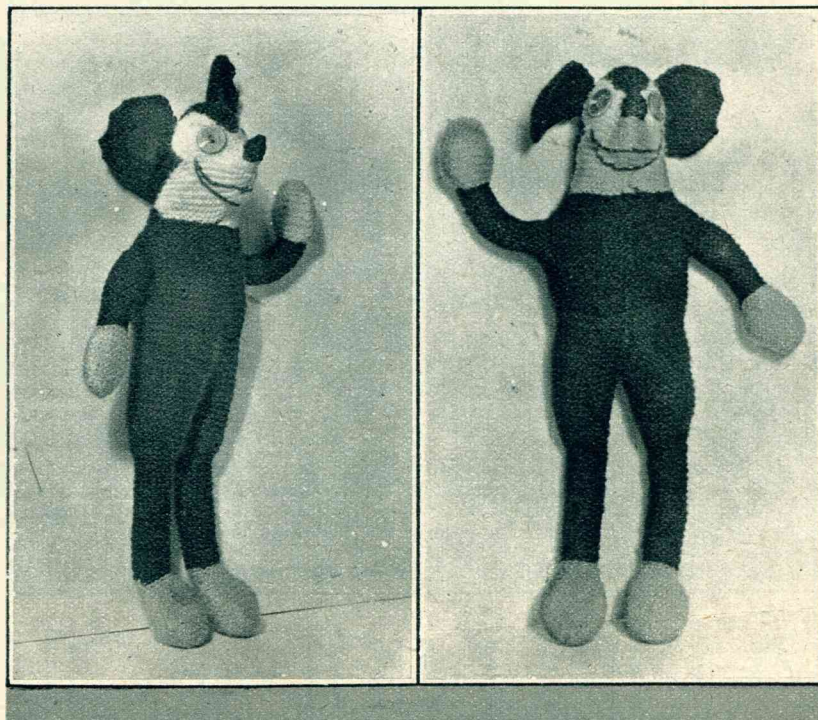
9de toer: In den eersten en in den laatsten st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen, 12 toeren breien.

25ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Het in elkaar zetten van Mickey zal wel geen moeilijkheden opleveren. Eerst worden de witte en zwarte gedeelten van het hoofd aan elkaar genaaid, zooals op een der foto's is aangegeven. De armen worden dichtgenaaid en in de armgaten gezet, en beide deelen van Mickey worden netjes aan elkaar genaaid, waarbij men op den rug een opening laat voor het vullen. Natuurlijk moeten ook de voetstukken aan elkaar genaaid worden. Als beenen en voeten goed en stevig gevuld worden, kan Mickey parmantig staan. De armen worden 'n ietsje minder stevig gevuld, omdat er dan meer beweging in blijft. De ooren worden aangezet op de ronding tusschen wit en zwart. Voor de oogen heb ik 'n paar wit linnen knopen genomen, welke, op 'n klein driehoekje na, zwart geverfd zijn en met zwart D.M.C.-garen aangenaaid. De mond is met zwart D.M.C.-garen in steelsteek opgewerkt.

Een rood zijden halslint met strik van voren voltooit het toilet van Mickey, die er, door de levendige kleuren, in werkelijkheid vroolijker uitziet dan op de foto.

THERÈSE.

MAGDA SCHNEIDER

FOTO UFA FILM

zegt
"Niets is
goed genoeg
voor het
gelaat
van een
film ster

Ik vind **LUX** **TOILET** **ZEEP**

gewoonweg
schitterend

Magda Schneider weet van hoeveel belang het is om een fraaie huid te hebben. Zij weet dat de sterke film-lampen het kleinste vlekje van de huid zichtbaar maken!

Evenals negen van de tien beroemde filmsterren kiest zij Lux Toilet Zeep om haar huid te verzorgen.

Volg haar voorbeeld. Als Lux Toilet Zeep aan zulke hoge eischen voldoet, **moet** zij ook voor uw huid goed zijn!

Prijs per stuk..... 20 cent
 3 stukken in één omslag... 50 cent
 12 kleine stukken..... 70 cent

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

Het behoud van een
GOED FIGUUR...
 ... één kop per dag!

Begin ook U nog heden met het gebruik van Dr. E. Richter's Kruidenthee. Beter en natuurlijker middel om uw gewicht op peil te houden, bestaat er niet, omdat zij de onzuiverheden uit Uw lichaam verwijderd en daardoor de schadelijke vetvorming voorkomt. Corpulente personen verkrijgen reeds zeer spoedig hun normaal gewicht!

Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE
 Verkrijgbaar bij apoth. en drog.
 Vanaf 80 cent per pak

Haarverf kam **APPRICIOSA**

verft Uw haar direct in de gewenste kleur. - Eenvoudig doorkammen. - Onschadelijk! Compleet per stuk f4.50.

WITTE WINKEL
 Haagscheveer 6a, Rotterdam
WITTE KRUIS
 Korte Tiendeweg 10, Gouda

Gevoelige Keel

want keelpijn kan 't begin zijn van een gevaarlijke infectie-ziekte. Neem dadelijk **FORMAMINT** dan geneest ge Uw keelpijn en voorkomt infectie-gevaar.

FORMAMINT

voorkomt Verkoudheid
 Influenza - Griep.

In alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- per flesch.

Schuitemaker Rosestr. 30
 Rotterdam
 maakt Uw kamer
 Met minder kosten aangenamer!

Als U kunt schrijven kunt U ook **TEEKENEN**

VERBETER Uw positie! Schep U-zelf een bron van inkomsten door teekenen te leren. Men zegt gewoonlijk, dat iemand meer of minder „waard” is. Geloofd U niet dat U meer „waard” zou zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U niet dikwijls spijt gehad, dat U op een bepaald moment niet in staat was een schets, een silhouet, een landschap of zoo iets af te beelden? Verhoog Uw persoonlijke waarde! In de beoefening van Uw werkkring hebt U zonder twijfel meermalen op onaangename wijze de ervaring opgedaan, dat U beter had kunnen slagen wanneer U had kunnen teekenen. Zou het in de hedendaagsche tijdsomstandigheden niet verstandiger zijn, zich een goed vak meester te maken door meerdere kennis, hetzij als bijverdienste, hetzij als nieuwe broodwinning of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige maanden een goed teekenaar worden. Wellicht sluimert in U een talent, waarvan U tot heden het bestaan niet wist en waardoor U een waar artist zoudt kunnen worden, of als wij met minder tevreden zijn, Uw brood zoudt kunnen verdienen door illustratie-teekenaar voor boeken en couranten, reclame, mode, decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt U in staat gesteld worden door bemiddeling van den **A.B.C. Teekencursus**, Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die zijn speciale methode baseert op moderne en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor is het teekenonderwijs toegankelijk geworden voor iedereen, die een ernstigen wil heeft, al is de aanleg slechts matig. De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat, practisch onderwijs te volgen zonder den gewonen dagelijkschen arbeid te onderbreken, waar gij ook woont en van welken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft behalve goed onderwijs bij elke les een uitgebreiden persoonlijke brief met raadgevingen van vakartisten. Hierdoor wordt U een gelegenheid geboden om een beslissing te nemen, waarvan misschien Uw toekomst af zal hangen. Zied onderstaanden bon heden ingevuld in, onder bijvoeging van f 0.10 aan postzegels en U zult het schitterende prospectus No. 1237 ontvangen op kunst-drukpapier met teekeningen, samengesteld door onze eigen leerlingen en bevattende alle noodige inlichtingen.

Een teekening van één onzer leerlingen na eenige maanden studie.

A. B. C. Teekencursus Zwart Janstraat 138 Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend
PROSPECTUS

no. 1237 zenden, waarin ik alle gegevens kan vinden van den A.B.C. Teekencursus.

NAAM:
 (duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
 (10 ct. aan porto insluiten)

Het behoud van 'n Schipbreukeling

OF: TE VEEL VAN HET GOEDE — DOOR HORACE TEMPLETON

EEN GEK VERHAAL

„Hoe ik er alleen doorgekomen ben, terwijl al de anderen naar de haaien gingen? Dat zal ik jullie vertellen. 't Kwam, omdat ik niet van uien en niet van pekervleesch hield.”

Dit was wel een erg vreemde manier, om de eenige geredde te worden van een ontzettende schipbreuk; dus keken we allemaal uit alle macht naar Jack Hake, den man die van de Impy weer thuis was gekomen; hij vertrok echter geen spier onder al die blikken.

„Ik snap er geen steek van,” knorde Vassell. „Dat kun je ook niet snappen,” erkende Hake edelmoedig. „'t Zou wel gek zijn, als je 't wél snapte, want 't is een rare geschiedenis — maar toch is 't waar. Ik ben door die afschuwelijke drie weken op dat vlot heengekomen, omdat ik 't land had aan uien en aan pekervleesch. En nu ben ik er ineens zoo dol op, dat ik er nooit genoeg van kan krijgen. 't Is net, of mijn tegenzin van dat eten nou dienst genoeg gedaan heeft, omdat ik er door gered ben.

Enfin, we zaten op den Indischen Oceaan, onderweg naar Australië, toen 't schip in brand raakte. Hoe 't zoo hard dóór kon branden, voor we 't merkten, dat snap ik niet. En de eigenaars en de verzekering snappen 't ook niet.

Ze kregen met gemak de booten uit, want 't was doodkalm weer, maar omdat alle booten al vol waren, kwam ik op 'n vlot terecht. We zaten daar met z'n negenen op, maar 't was een groot ding, we konden ons best roeren. Maar we vonden 't lam, dat we geen boot hadden, want met 'n boot kun je zeilen en roeien, en wij moesten maar drijven. We hadden 'n soort mast opgezet, maar die leek wel niks. En toch heeft dat vlot 't nog van al de booten gewonnen.

In de haast om weg te komen van 't brandende schip, dachten we alle negen aan water. We hadden allemaal den angst voor dorst op zee, dus toen we 'n eind van 't schip af waren en keken wat we hadden, zagen we dat we bijna zonken van al 't water, dat we bij ons hadden. Maar om scheepsbeschuut of zoo had niemand gedacht — we hadden nog niet eens eten genoeg voor negen kanaries, laat staan negen menschen.

Gelukkig waren we met enkel mannen, dus we konden kalm blijven zitten, en ons best doen om vroolijk te kijken en afwachten of er iets gebeurde. En we hielden ons allemaal krانى — op één na.

Die ééne was een Indiër. Ik vond 't een raren kerel — lang en mager en rimpelig en mopperig. Hij had een reusachtigen tulband op, die er nog tamelijk netjes uitzag, maar de rest van zijn kleeren was meer gaten dan goed. Hij zat met zijn armen en beenen over elkaar op een groote kist aldoor naar 't vloertje te kijken. We hadden 't toch al niet zoo prettig, dus met zoo'n zure vonden we 't heelemaal geen prettig gezelschap; we hadden spijt, dat-ie niet in een van de booten terecht was gekomen. Maar enfin, hij was er en we konden 'm niet kwijt, of we moesten 'm over boord wippen, voor de haaien, maar we vonden geen van allen, dat dat hoefde, al had-ie 'n gezicht van drie dagen slecht vet.

Den eersten dag konden we 't nogal stellen. We zongen liedjes met een refrein voor „allemaal” en we vertelden verhaaltjes en we deden zoo goed mogelijk alsóf, en ik geloof dat we dien nacht allemaal nogal goed geslapen hebben. Behalve de Indiër. Die bleef dag en nacht precies zoo zitten, geloof ik, met z'n armen over mekaar, en hij tuurde maar aldoor naar 't zelfde plekje van 't vlot. We dronken allemaal zooveel water als we maar wouen, maar hij nam geen druppel. We hielden hem één van allen een kroes voor, maar zonder op te kijken schudde-ie langzaam van nee. Hij was net een rimpelig standbeeld van 't noodlot.

Den tweeden dag waren we niet meer zoo vroolijk. Eén vertikte 't om comédie te spelen, en zei

niets meer, en de rest was heelemaal niet druk meer. De heiden zat nog net als 'n bronzen beeld. We letten niet eens meer op 'm.

Den derden dag heb ik van m'n bretels een ceintuur gemaakt, want ik wou iets laten drukken tegen den buitenkant van mijn maag, omdat ik niets had om tegen den binnenkant te laten drukken. De heele stemming op 't vlot was erg gedrukt. Alleen de Indiër was geen steek veranderd. Maar die was begonnen, waar wij toen net zoowat kwamen, wat 't humeur betreft tenminste. Voor de rest veranderde-n-ie ook niet. Zijn rimpels werden niks dieper, en hij werd niet magerder ook, zooals wij. Hij was trouwens altijd verschrompeld en uitgedroogd geweest.

Den vierden dag waren we allemaal zoo gezellig als wilde katten. We keken 't venijnigste naar den Indiër. Er werd gefluisterd, dat ie eten bij zich had gehad, en dat ie daarvan leefde, terwijl wij uit-hongerden. Ik geloofde 't niet — hij nam 't alleen maar kalmer op dan wij. Enfin, een van ons, Ben Knott hette-n-ie, krabbelde naar den heiden toe en ging recht vóór 'm zitten. Hij begon te praten: „Zoo maatje — wat zeg je d'r vandaag van?” „Weder goed,” zei de Indiër, en hij keek even op.

„Ja, 't weer is best in orde. Maar ik wou weten hoe je je voelt in je etensmandje — nou?”

De Indiër zei niets en Ben Knott dacht, dat ie 'm niet begrepen had. Dus praatte-n-ie door: „Ik bedoel: wat zou je zeggen van 'n lekker malsch biefstukkie? Met 'n klein vet randje? Zou je zeker wel lijken, hè?”

Ben Knott ging met z'n groote handen heen en weer over z'n ingevallen middel. De Indiër schudde z'n hoofd.

„Niet goed,” zei ie.

Ben Knott keek er van op. „Niet goed? Een biefstuk niet goed? Een mooie rooie sappige biefstuk, van buiten lekker bruin, met 'n klein randje vet, en gebakken aardappeltjes — niet goed?”

„Niet goed,” zei de Indiër nog eens.

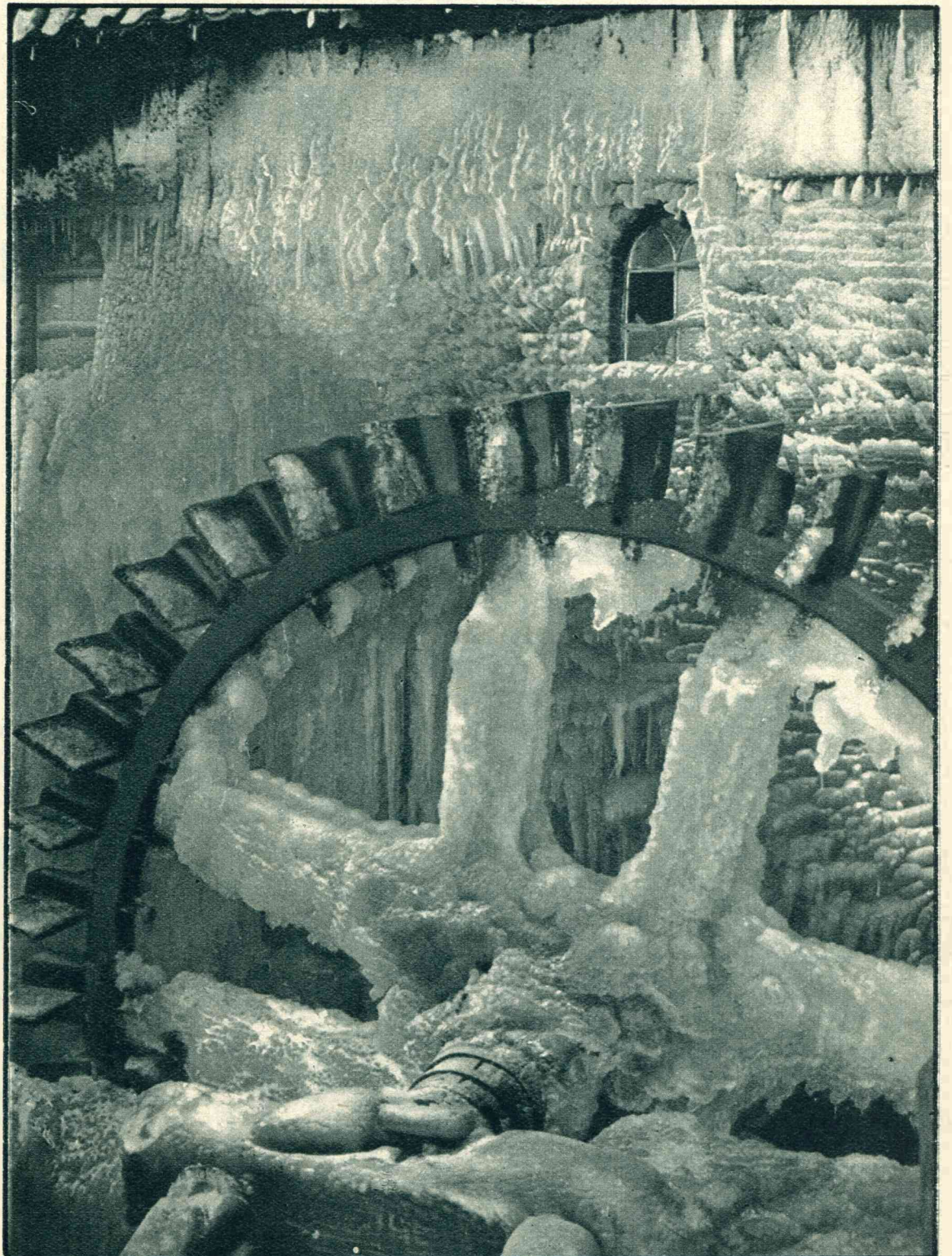
Ben Knott keek ons eens aan en vroeg toen: „Wat zou dan wél goed zijn?”

„Rijst,” zei de heiden.

„Rijst?”

De Indiër tikte met z'n toppen tegen z'n holle borst.

„Mij vegetariër,” zei hij. „Mij daarom sterven op deze vlot. Kan niet eten vleesch, dus mij sterven.”

Op reis door ons land.

Hoe de winter den watermolen bij Haaksbergen (O.) versierde.

„Nou maatje,” zei Ben, „we zitten hier op 't vlot allemaal in 't zelfde schuitje. Ik geef toe, dat we hier aan boord geen overvloed aan groente hebben, maar een vleeschhal is er ook niet, zoover ik er wijs uit kan worden. Jij hebt net zoo weinig kans op je rijst als wij op onzen biefstuk, dat wil zeggen, heelmaal geen kans.”

Weer schudde de griezel met z'n hoofd.

„Mij geen kans, gij veel. Geen groenten komen op vlot, vleesch veel. Gij leven, mij sterven. Gij vleesch eten, mij niet.”

Ben duwde zijn hoofd vooruit, tot hij met z'n kin haast tegen den Indiër z'n neus botste. Hij werd nijdig om de plagerij van den heiden.

„Vleesch aan boord?” schreeuwde-n-ie. „Zie je dan niet, dat we liggen te sterven van den honger? Je bent gesjochten onder je hoed.”

„Mij geen hoed hebben,” zei de man. „Geef mij hoed, dan wij verder spreken.” En meteen nam hij Ben z'n hoed van z'n hoofd, en toen begon ie. Hij kwam langzaam omhoog, tot ie op z'n knieën zat, en hij zette den hoed vóór zich, met 't gat naar boven.

Toen sloeg de heiden z'n armen over mekaar en hij deed z'n oogen dicht en hij ging heen en weer zitten zwaaien; toen deed ie ineens z'n oogen open en z'n armen los, en hij ging met z'n magere handen over den hoed en hij mopperde maar in z'n eigen. Toen werd ie stil, en hij wachtte een paar seconden, en toen stak ie zijn rechterhand in den hoed en... haalde er 'n konijn uit.

Hij zei geen woord, maar hij gaf 't vette konijn aan Ben Knott, en die viel zóó op z'n gezicht, flauw. Toen ie na een paar minuten wakker werd, waren wij bezig het konijn te braden, met nog twee, die de tovenaars uit den hoed had gegoocheld. En de Indiër zat zelf weer op z'n Turksch naar dat zelfde plekje op 't vlot te turen.

Ben Knott was den heelen dag zoo trotsch als wát met z'n hoed, maar tegen den avond ging Foster naar den Indiër toe, en zette z'n eigen hoed neer, en zei: „Probeer 't daar nou ook 'ns mee, vader.”

De Indiër mopperde weer en ging met z'n hand over den hoed, en er kwamen drie konijntjes, de mooiste, die je ooit in den Indischen Oceaan gezien hebt, om 't maar zacht uit te drukken. Ben Knott keek zuinig, omdat ie niet de eenige eigenaar van 'n tooverhoed was.

Zoo aten we vijf dagen lang gebraden konijn — maar dat vonden mijn kameraden vervelend worden. Ben Knott ging weer naar den Indiër toe, die nog geen nat of droog over z'n lippen gehad had. Ben zei:

„Ben je 'n echte tovenaars?”

De bruine knikte.

„Kun je dan niet 'n paar uien uit m'n hoed halen? Ik vind konijn zonder uien nogal flauw.”

De bruine schudde 't hoofd.

„Mij niet sterven wanneer uien halen, want mij uien eten. Mij sterven door gebrek van uien.”

„Kom kom,” zei Ben, „je bent nog lang niet dood. Als je nou 'ns je uiterste best doet — kun je d'r dan niet één uitje uit knippen?”

De bruine schudde z'n hoofd.

„Da's ongelukkig voor jou, maat. Maar doe dan nog eens je best voor ons. Wil je niet 'ns probeeren, of je 'n paar pond pekervleesch uit m'n hoed kunt krijgen?”

Weer schudde de Indiër z'n hoofd.

„Alleen konijn,” zei-d-ie. „Niet uien. Niet pekervleesch. Alleen konijn.”

„Hm,” zei Ben. „Ik heb zoo'n vent in 't circus wel eens 'n eend zien goochelen. Kun jij 'm dat ook niet 'ns lappen?”

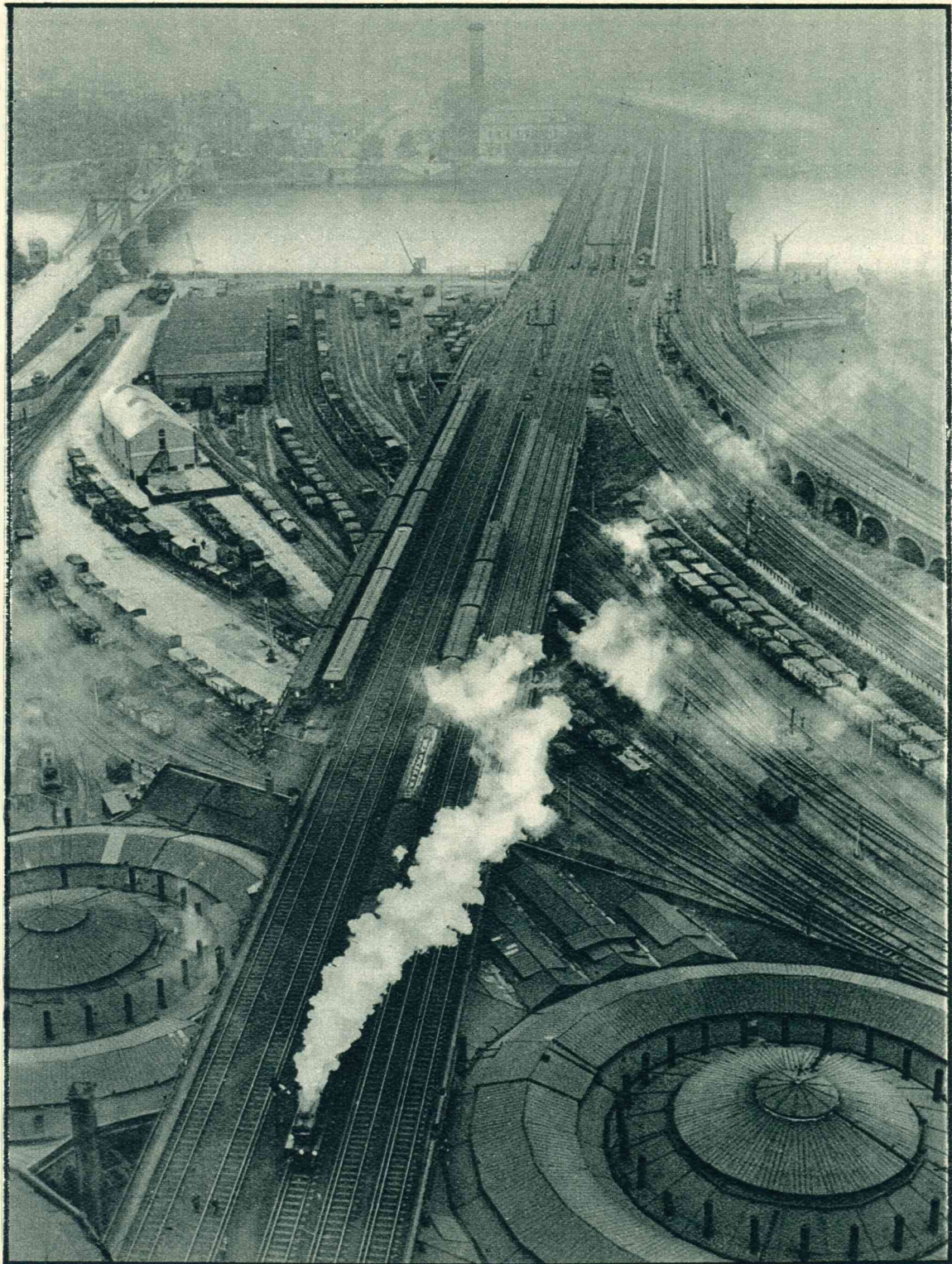
„Niet eend,” zei de Indiër geduldig. „Alleen konijn. Konijn makkelijk. Mij nog pas beginnen tovenaars — ben pas aan konijn. Alleen konijn.”

Den zesden dag waren de lui rebelsch tegen konijnenvleesch. Ben sprong naar den Indiër en schreeuwde: „Nou doe je je best, om ons wat anders in onzen kraag te stoppen, of je gaat overboord!”

„Mij spijten,” zei de Indiër.

„Maling aan jouw spijt,” brulde Ben. „Daar staat m'n hoed. Waai maar 'n beetje harder met je handen en praat 'n beetje meer, dan zullen we 'ns zien, wat er van komt.”

De Indiër keek bezorgd, maar hij probeerde het — en opeens gaf Ben een gil en hij schoot haast 't water in. Er kwam 'n boa-constrictor, die zoowat geen eind scheen te hebben, uit den hoed. Maar

Yooruit!

de Indiër goochelde gauw een konijn, daar hapte de slang naar, en toen ie 't konijn in z'n bek had, gaf de Indiër 'm 'n zetje, dat ie in zee rolde. Toen hadden de haaien ook wat.

Toen we bij waren van den schrik, zeiden we Ben de waarheid. „Als je den tovenaars nou maar voortaan met rust laat,” zei Foster. 't Werd een ellendige toestand. Ze sloegen aan 't vechten — er viel er een in zee — en er waren er, die geen konijn meer zien konden, en die stierven van den honger, en zoo ging 't maar door — ze snakten naar uien en pekervleesch, en ze vochten... en op 't laatst was er niemand meer op 't vlot dan de tovenaars en ik. Die arme kerel was net 'n perkamenten mummie. Ik vrolijkte 'm 'n beetje op, want ik was zoo lekker als kip, omdat hij zooveel konijnen voor me goochelde als ik maar op kon.

Op 'n avond ging ik slapen. 't Was prachtweerd, dus ik werd pas den volgenden ochtend wakker. En wat ziet m'n oog? Konijntjes, rijen konijntjes, bossen konijntjes, massa's konijntjes, vóór en achter me en rechts en links! 't Leek wel, of ze Australië bij 'n punt opgepakt hadden, om er alle konijntjes uit te schudden. Konijntjes sprongen over konijntjes, konijntjes snuffelden aan m'n teenen, konijntjes snuffelden aan 't vlot, en aan 't zee-water, en er waren er al 'n stel van 't vlot gerold ook, en die lagen te probeeren, of ze d'r weer op konden komen.

De Indiër zat op z'n gewone plaats, midden tusschen de konijntjes. Maar nu keek hij naar mij.

Zijn stem was zoo zacht, dat ik me naar hem toe moest buigen, om 'm te verstaan. Hij zei:

„Mij gaan. Mij weggaan. Mij niet meer uithouden. Maar gij veilig. Mij zeer zwak vannacht, maar uw hoed genomen en heelen nacht gewerkt, veel konijnen. Gij niet ruziemaken als mij geen uien maken en pekervleesch. Daarom mij veel konijnen gemaakt. Doe mij in zee als mijn einde is.”

Hij sloeg zijn broodmagere armen over zijn borst, hield zijn hoofd achteruit en keek naar de zon. Toen viel zijn hoofd naar voren en zijn armen raakten los en hij viel voorover, met zijn gezicht op mijn hoed en een hand aan iederen kant.

Toen ik hem begraven had en mijn hoed op wou nemen, ben ik geschrokken, zooals ik nog nooit van mijn leven geschrokken was. Want in mijn hoed lagen twee groote uien. Toen de Indiër voorover viel, had hij, zonder het te weten, met zijn handen de noodige gebaren gemaakt, om uien in den hoed te tooveren. Helaas kwam de ontdekking te laat, om hem het leven te redden.

Den volgenden dag kregen ze me van een schip in zicht, en ze lieten een boot uit. Toen de matrozen mijn vlot vol konijnen zagen zitten, hielden ze op met roeien, en ik heb volle tien minuten noodig gehad, om ze over te halen, langsij te komen.

En dat is het complete en ware verhaal van mijn redding. Er zijn menschen, die 't niet kunnen gelooven, maar daar kan ik niks aan doen!”

't Begon zoo goed, het leek zoo mooi,
en nou is 't overal weer dooi.
(Middelburg)

ZEEUWSCHE FILM

En het is enkel
maar de jeugd,
die ook de dooi
maakt tot 'n vreugd.
(Goes)

De voorjaarsstorm
is weer paraat;
Pas op, juffrouw,
of 't is te laat.
(Vlissingen)

Maar de verstokte hengelaars
gaan al weer uit op snoek en baars.
(Kerkwerve)

En is de vorst
weer in de kist
Dan krijgen we,
den grauwen mist
(Middelburg)

DE LUCHTFIETS ~

Bijna van de eerste dagen der luchtvaart af heeft het idee van 'n luchtfiets, 'n vliegende motorfiets, de uitvinders aangetrokken. De pogingen mislukten steeds, maar in onzen tijd heeft men het zoover gebracht in den bouw van lichte motoren en in het verwerken van lichte metaal-mengsels, dat de meeste moeilijkheden reeds overwonnen zijn, zoodat we met een gerust hart durven voorspellen, dat vrij spoedig voertuigen van het hierboven afgebeelde type door de lucht zullen schieten.

Er is namelijk reeds een zeer goed bruikbare luchtfiets gebouwd en gebruikt door den Tsjecho-

Slowaakschen uitvinder Johann Franz. Hij moest zich nog met een kabel op gang laten brengen — zooals het bij glij-vliegtuigen gebeurt — maar als hij eenmaal in de lucht is, kan hij zich met zijn fiets-motor en propeller volkomen redden. Franz heeft vorig jaar patenten op zijn uitvinding genomen, en is die nu aan 't vervolmaken.

Voor groote tochten, of voor vluchten in zwaar weer, zullen grootere en beter beschermde vliegtuigen natuurlijk noodzakelijk blijken, maar voor sportieve mensen, of voor degenen, die even van huis naar 't postkantoor willen, kan de luchtfiets een even prettig en even gewoon, maar sneller

vervoermiddel worden dan nu het gewone rijwiel.

Het type, dat wij hier afbeeldten, is ontworpen door Douglas Rolfe, een vliegkunstenaar, die bij de Britsche luchtmacht groote ervaring opdeed en in de kringen der vliegtuigbouwers zeer gezien is. Hij denkt den lichten éénzitter zoover te brengen, dat hij, hoewel geheel van metaal, nog lang geen honderd kilo weegt en toch veilig en stevig is. Er zijn nog details op te lossen, vóór deze machines met een gerust geweten in den handel kunnen worden gebracht — maar de tijd schijnt niet ver meer te zijn, dat ieder plat dak dienst zal doen als vliegveld!

Bie ons op 't durp

Ik bin toch zòvee blie, dat 't mie 't ies gedaen is. Nie omdà 'k 't de menschen nie gunne, glad nie, mae d'r is toch zòvee erre-moel, en kouwe, dà's nog erger as gin eten. En à je dan einde-lienge maer in bedde kruupt, omdat de kachel uut is, en j'et dan nog nie genog dekens ok, en je lei mae te koukleumen, ik wensche ik 't m'n ergste vijand niet toe, dae.

En 't kwam nog zò onverwachs ok, ee?

Ik kwam zò saeves in de voorkaemer, en kiek, de blommen stienge ineens op de ruten. Kiek, 't vriest dat 't kraekt, zee ik tegen de vrouwe, en die zee: 't zà toch wè gin waer weze, mae 't was net waer.

En den volgenden dag prombeerden de jonges 't à an de pit, en 't ieuw bienae à. Mae 't dierden toch nog twi daegen voedat t'r 'ereje wier.

Mae toen was iedereen toch ok op schaesses, of 't schol nie vee.

Ik gieng zò mae is kiek, en ik doch bie m'n eige: Pier, Pier, je kust t'r toch eigelijk ok nog wè is op, en ik kiek, en dae zee 'k vrentig den ouwen Schelleven riej, die is temet wè vuuf jaer ouwer.

Ik naer 'uus, en nae de zolder. Dae kom de vrouwe, en die zee: wà zoek je dae toch? Ik zegge: m'n schaesses.

Toen sloog ze d'r 'anden in mekaer, en ze zee: je lieken wè nie wies, zò'n oud merakel, en 'oe mot dat mie je rimmetiekerig'eid?

Die rie ik er wè uut, zee ik, en ik d'r vandeur.

En jewel 'oor, Pier van 't Hof op schaesses, en 't gieng wat goed.

Toen 'k tuus kwam om te eten keek de vrouwe net as of ze wou zegge: je bin toch nog terug gekomme, en nae den eten zee ze ineens: ik gloove dà 'k ok nog is op de schaesses gae.

En toen wee nae de zolder, en wulder nae d'eul, wan dae wier drok 'ereje. Vanzelfs most ik d'r optuuge, en toen m'n eige, en 'eur bleef zò lank op kant zitte, wan ze kus niet vortkomme, zee ze.

Eindelienge dan waere me klaer, en ik zegge: uust! en ik trek 'eur overende, en meteen slier ze achteruut, en ze vlieg plat op de beane.

Afijn, dat was wat. Ik d'r overende g'ollepe, en dat was wat, want 't is een zwaer wuuf, en dae stienge me wee.

Ze was kwaed. J'et t'r om 'edae, riep ze, en ik gae d'r of.

Ik zegge: doe dat noe nie, mae ze zee: ik doe 't wè.

Mae ze bleef mae stae, en toen zee ik: je doet 'et toch nie.

Jewel, zee ze, ik gae temet. Mae ze bleef stae.

En toen begreep ik, dazze gin voet voor- of achteruut kon, alleenig.

Daer à 'k m'n spikkel in, en ik zee niks, mae pakte ze bie d'r schoere, en ik zegge: allee, vrouwe, dae gae m'n, net as vroeger op de vlakjes: een, twee! En toen lachte ze, en dae gieng me, rauze mae joenges, de baen op en af, en de burgemeester, die an de kant stienge, klapt in z'n 'anden à m'n verbie z'n reje. Afijn, 't was spul.

Mae vanzelfs, lange kan 't mie de vrouwe toch nie goed gae. Me gieng alsmae 'arder, en opeens zee ze: ik gloove dà 'k omvalle.

Gloof jie dat? Mae je doet 'et toch nie, zee ik, verruut mae: een, twee. Pier, 'ou op, ik wor zò draerig, riep ze, en meteen schuuf ze onderuut, en dae lei ze wee.

Ik viel ok, wan ik wou ik d'r vast 'ouwe, en dae lagge me.

Afijn, me bin overende gekomme, en toen è m'n toch nog een baentje 'ereje. En toen m'n tuuskwamme, emmen een kommetje suukelamel gedronke, en toen m'n bie de schouwe zaete, zee ik: Vrouwe, vrouwe, 't is wee of m'n twintig jaer bin!

Zwiegt t'r mae van, zee 'eur, wan 'k è de bulten op m'n lief, en m'n rik zie glad blauwe.

En toen docht ik bie m'n eige, dat er toch menschen binne, die nooit tevre bin, en dà's lastig, vooral à j'er nog mee 'etrouw bin ok.

Mae den volgenden dag kusten m'n gin van beijen uut bedde komme, zòvee stief as m'n wazze, en toen docht ik bie min eige: de geest is gewillig, mae 't vleisch is zwak, kiek!

En noe bin 'k mae wee bliej dat 't dooit, en zò 'ei ieder z'n zin, ee?

De groetenisse,
PIER VAN 'T HOF

Het transport van de verkoolde cadavers
der droevig omgekomen dieren.

Te Kattendijke brandde de groote landbouw-schuur van den heer A. J. Nijssen door onbekende oorzaak af, waarbij totaal 49 stuks paarden en vee in de vlammen omkwamen. Overzicht van de uitgebrande schuur.

De verbrande voorraden
worden opgeruimd.

Zeeuwsch Nieuws

Een kijkje bij de sluizen te Hans-weert, waar door de ingevallen dooi langzamerhand weer meer schepen komen schutten.

De Jantjes trekken uit te Vlissingen.

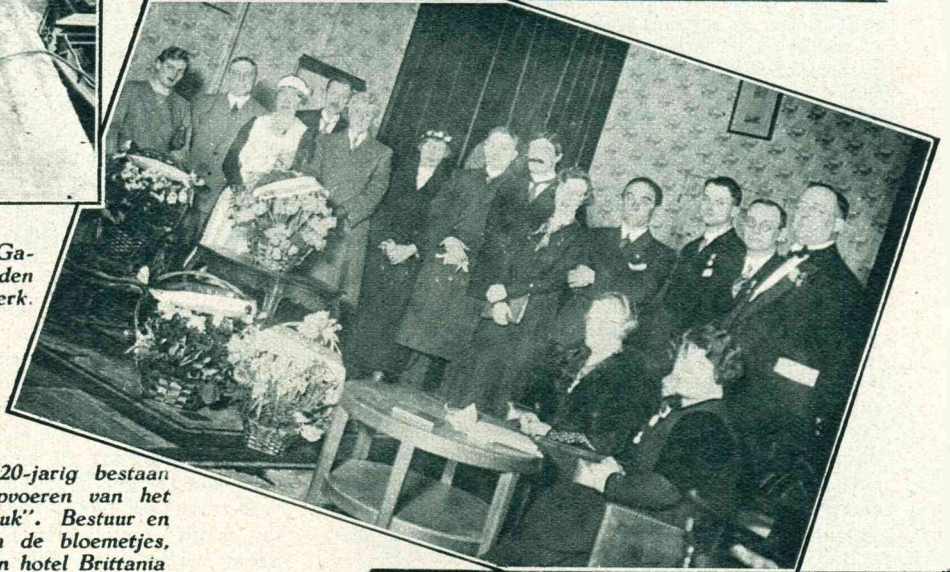
Nu is het de tijd, dat de Zeeuwsche boeren hun graanvoorraden aan de handelaren afleveren. Drukke levering aan de kade te Middelburg.

Ook te Goes heerscht bij de pakhuizen groote drukte van graanaanvoer.

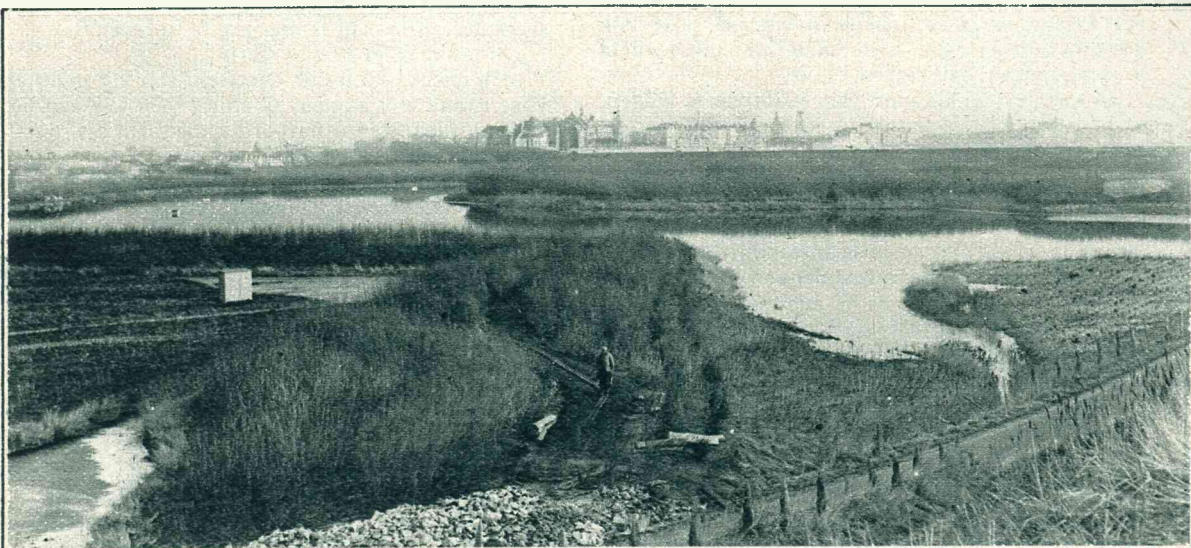

De molenaar van Gapinge op z'n malenden molen aan het werk.

De Ned. Reisvereniging, afd. Walcheren, heeft op Vrijdag 3 Februari feestelijk 20-jarig bestaan gevierd met het opvoeren van het blijspel „Jan Ongeluk“. Bestuur en spelers na afloop in de bloemetjes, in de groote zaal van hotel Brittania te Vlissingen.

De vorige week vergaderde te Goes de vereeniging van oud-leerlingen van land- en tuinbouwcursussen in onze provincie. Het bestuur van deze bekende Zeeuwsche vereeniging poseerde voor ons.

Nabij Dishoek worden nieuwe terreinen voor den Vlissingschen parkaanleg gereed gemaakt. Overzicht van den ruimen aanleg achter den beroemden Boulevard, die op den achtergrond zichtbaar is.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Oostburg, dat er weinig belangstelling was voor „De huizen van den weduwnaar“, waarmee het ensemble-Frits Bouwmeester optrad. De huizennoed is radicaal voorbij!

Uit Tholen wordt ons geseind, dat de politie proces-verbaal opmaakte tegen een man, die twee vechtende honden scheiden wilde door ze met een mes te bewerken.

De spreekwoordencommissie uit de samenwerkende oudheidkundige vereenigingen heeft nu besloten, het bekende gezegde over hondenruzie als volgt te wijzigen: „Twee honden vechten onderen; 'n derde steekt ze in het been.“

Te Brouwershaven, zoo vernamen wij, mochten motorvaartuigen erin slagen, het ijs in de haven te vermorzelen. De visschersvloot kan nu weer uit en in, wat de gezelligheid van het dorpsleven zeer verhoogt.

Ja, als 't ijs eerst maar gebroken is, wordt het overal prettig!

Uit vele plaatsen in Oost Zeeuwsch Vlaanderen bereiken ons tijdingen over het uitbreken van griepverkoeligheden.

De gezondheidscommissie heeft onmiddellijk een actie bij de regering ondernomen, om de contingentteering van zakdoeken opgeheven te krijgen.

Gedeputeerde Staten van Zeeland hebben wederom een proeftocht gemaakt met de nieuwe ongeluksferryboot „Prins Hendrik“. Uitslag: beschadiging van pontons en slagzij.

Naar verluidt, zal een derde proeftocht worden gehouden wanneer Gedeputeerde Staten uit lichtgewicht-politici zijn samengesteld. Mocht dit nog lang duren, dan hoopt men het vaartuig drijvend te kunnen houden, door uitsluitend met ladingen kurk te varen.

Te Oostkapelle is opgericht de ijsclub „De halve maan“. Aanvankelijk had men het hart verpand aan den naam „De volle maan“, doch om haarwater gebruikende ingezetenen niet te grieven, heeft men vijftig procent van zijn verlangens laten vallen.

Op de Zeeuwsche hoofdweegen, zich voortbewegende in de richting Middelburg, is verscheidene malen een vrachtauto gesignaleerd, die zwaar beladen was met kruiwagens.

Zooals men weet, zijn er eenige goede burgemeestersplaatsen in Zeeland vacant.

Uit Wolfaartsdijk telegrafeerde men ons 'n begin van brand in een bedmatras. De brandweer heeft men echter niet behoeven te ontbieden.

Bij hooibroei in zee gras is de plantenziektkundige dienst uit Wageningen dan ook meer op zijn plaats!

Uit Hansweert meldt men ons, dat de gemeente-veldwachter een gedenkwaardig dienstjubiläum vierde, te welker gelegenheid burgemeester Gul hem een zilveren potlood offereerde.

Het vorige bericht was reeds afgezonden, toen men ons natelefoneerde, dat de burgemeester niet Gul, maar Mul heet. Luisteraars met attentie zullen de vergissing wel dadelijk opgemerkt hebben!

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

Filmster tegen wil en dank

DOOR

RICHARD STARR

Een vlot geschreven, een boeiend, een geestig, een modern boek, waarin echter aan het ouderwetsche thema „de liefde”, dat ondanks alles toch nog het voorname element blijft voor een goeden roman, een ruime plaats is ingeruimd.

Het verhaalt de avontuurlijke, sensationele geschiedenis van een eenvoudig verkoopstertje uit een hoedenwinkel, dat door een misverstand voor een naamgenoot-filmartiste wordt aangezien en daardoor in de gelegenheid is de kans te grijpen om het ideaal harer dromen te verwerkelijken: voor de film te mogen spelen. Hoe zij die kans benut, met welke moeilijkheden en avonturen dit gepaard gaat, in wat voor situaties zij verzeild raakt, dit alles wordt U op de meest smakelijke wijze verteld, waarbij tevens uitvoerig en aanschouwelijk het bonte leven in een filmstudio geschilderd wordt.

We laten hier als een voorproefje een gedeelte uit dit premieboek volgen, waar de heldin van het boek zich naar de „plaats des onheils” begeeft en waar ze voor het eerst voor een ander, een echte filmartiste, wordt aangezien.

Het was een lange, vervelende reis naar Stowmarsh, maar Margery had er geen erg in. Gedurende al den tijd trilde zij bij de gedachte aan haar belangrijke opdracht. Moest zij geen hoed wegbrengen naar de groote filmster Coralie Dawson? Nog slechts enkele uren geleden had zij zich niet kunnen indenken, Coralie Dawson ooit te zullen zien, behalve dan op de film, waar een ieder haar kon aanschouwen. Dit bewees wel, hoe plotseling het leven van een meisje een geheel ander aanzien kan krijgen.

Blijkbaar deed zich hier een „kans” voor. Een kans, die moest worden aangegrepen en vastgehouden. Margery wist, dat duizenden en duizenden meisjes alles zouden willen geven om vandaag in haar schoenen te kunnen staan. Om van aangezicht tot aangezicht te komen met de groote en beroemde filmster Coralie Dawson! Met haar te spreken, haar misschien den hoed op te mogen passen, haar ooren onder den rand te doen en haar heerlijke krullen er onder uit te laten komen. Coralie's krullen waren bekend bij alle beschaafde volkeren op de wereld en waarschijnlijk ook nog bij eenige minder beschaafde.

Margery was niet van plan, zich te laten afschepen door een of ander derde-meisje, zooals juffrouw Estelle het had genoemd. Zij wilde den hoed afleveren in de kleine, fijne handen van Coralie Dawson zelf.

Het zou onzinnig zijn, een gelegenheid als zich thans voordeed, niet aan te grijpen. Van een eerzuchtig meisje kon niets anders worden verwacht.

Het was Margery's innerlijke overtuiging — die zij overigens nog aan niemand kenbaar had gemaakt — dat zij minstens een even goede filmactrice zou zijn als de zoovelen, die zij reeds op het witte doek had zien spelen. Als zij de kans slechts kreeg om dit te bewijzen! Reeds meermalen had zij gelezen, hoe meisjes door een zeer onbenullige oorzaak bekend waren geworden. Dikwijls was een toevallige oogopslag van een filmmagnaat voldoende geweest om een periode van roem en fortuin een aanvang te doen nemen.

Het zou jammer zijn, zoo redeneerde Margery verder, als het haar niet gelukte op een of andere manier indruk te maken op een directeur of op Coralie Dawson zelf. Op het terrein, of wat het dan ook mocht zijn, waar zij thans heen ging, zouden ongetwijfeld menschen aanwezig zijn, die tot oordeelen in staat waren. Nadat zij den hoed zou hebben afgeleverd en de toestemming verkregen om nog wat rond te wandelen, kon zij trachten zoo dicht mogelijk in de nabijheid te komen van iemand, die er uitzag als een directeur, om voor 'n dergelijk persoon door eenige van haar houdingen en gelaatsuitdrukkingen te demonstreeren.

Zij had hiervan een speciale studie gemaakt, juist al met het oog op de eventuele kansen, die haar in de filmwereld zouden worden geboden. Zij had

zorgvuldig allerlei foto's van Coralie Dawson en andere mooie filmsterren verzameld, waarbij zij bijzonder lette op de uitdrukkingen van wanhoop, vreugde, neerslachtigheid, afschuw, ontstemming, valsheid, zedigheid, teederheid, genegenheid, liefde, en zoo voort, die de verschillende gezichten kenmerkten.

Met ware geestdrift had zij geoefend, haar gezicht op alle mogelijke wijzen vertrokken, en ten slotte was zij tot de overtuiging gekomen, dat zij hierin minstens zoo goed slaagde als de meisjes, die op het witte doek zulke handelingen in het publiek verrichtten.

De oefeningen hadden steeds plaats gevonden voor een ouden toiletspiegel, die op haar kamer hing, en zij was zelfs zóó tevreden, dat zij meende, dat meerdere van de door haar bereikte resultaten een Greta Garbo niet zouden hebben misstaan.

Alles wat zij thans nog nodig had, was de „kans” en als werkelijk zou blijken, dat die kans zich nu voordeed, dan kon zij aannemen, op dit oogenblik eigenlijk gezegd reeds aan de deur te kloppen, die naar roem en eer voerde.

Stowmarsh was een klein station, gelegen aan een zijlijn van den spoorweg. Margery was de eenige passagier, die uitstapte. Er bevond zich absoluut niemand op het perron en het duurde verschillende minuten, voordat zij iemand vond, aan wien zij haar kaartje kon afgeven.

De man, die ten slotte als controleur fungeerde, zag er niet bijster scherpzinnig uit, zoodat zij bij nader inzien maar besloot, hem althans niet te vragen naar de plaats, waar de filmopnamen werden gemaakt. Waarschijnlijk had hij het toch niet geweten, afgezien nog van het feit, of er wel iets ter wereld bestond, waarvan hij op de hoogte was. Zij hoopte buiten het station iemand met een verstandiger uiterlijk te vinden — een politieagent misschien, hoewel zij zich afvroeg of een dergelijke persoonlijkheid wel in Stowmarsh zou bestaan.

Vanuit het station kon zij een rij woningen zien — kleine huizen met roode daken, die zich aan den voet van een heuvel hadden genesteld. Zij veronderstelde, dat dit het dorp Stowmarsh moest zijn, dat zich om een onnaspeurlijke reden zoo ver mogelijk van het station uitstrekte. Voor het station viel niets te bespeuren van een politieagent of van een taxi. Het eenige, wat zij zag, was een prachtige auto, waar een chauffeur in livrei op zijn gemak tegenaan stond geleund. De wagen zag er zóó mooi uit, dat Margery tot de innerlijke overtuiging kwam het eigendom te aanschouwen van een zeer rijk adellijk persoon, die zijn landgoed ongetwijfeld in den omtrek had liggen.

Zij was juist op het punt, den chauffeur te vragen, of hij soms wist, waar de filmopname geschiedde, toen hij plotseling recht op ging staan en beleefd groette.

„Juffrouw Brown?” vroeg hij.

Margery was uit het veld geslagen. Dit kwam totaal onverwachts, en in haar verwarring wist zij eerst niet, wat zij er van moest denken. De veronderstelling, dat de man, die er niet onknop uitzag, trachtte een praatje met haar aan te knopen, zette zij onmiddellijk van zich af, daar hij toch onmogelijk kon weten, dat zij juffrouw Brown was.

„J — ja, dat is mijn naam,” stamelde zij.

„Ik ben gezonden om u af te halen. Wilt u maar instappen.”

Dit wierp natuurlijk een geheel ander licht op de zaak. Margery glimlachte vriendelijk tegen hem. Thans kon worden gezegd, dat er een begin was.

„Bedoelt u, dat u mij naar de plaats zult brengen, waar de film wordt opgenomen?”

„Ja, juffrouw.” Hij sprak uiterst beleefd. „Ze

werken op een groot veld ongeveer tien mijl hier vandaan. Dit is het dichtst nabijzijnde station.”

„Groote hemel,” riep Margery uit, „dan is het maar goed, dat ik niet behoef te loopen.”

De chauffeur wilde de hoedendoos van haar overnemen, maar zij hield deze stevig vast. De hoed was zeer belangrijk en voor zoover het in haar vermogen lag, wilde zij voorkomen, dat er iets mee gebeurde. Die hoed betekende voor haar misschien een bemiddelaar tot roem en eer. Misschien werd zij binnenkort wel tot de bekende filmsterren gerekend. Wie kon het zeggen? Bovendien was het haar plicht, den hoed persoonlijk aan Coralie Dawson af te leveren en hem zoo noodig op te passen. In elk geval zou er heel wat moeten gebeuren, voordat zij den hoed aan een tussenpersoon afgaf.

De chauffeur hield de deur voor haar open. Margery stapte achterin, aangezien er klaarblijkelijk van haar werd verwacht, dat zij zulks zou doen. Zij zou er de voorkeur aan hebben gegeven, op de voorplaats te zitten naast den chauffeur, maar wenschte liever te voorkomen, dat zij iets deed, dat onder de bestaande omstandigheden minder gepast zou schijnen.

Het was een gesloten wagen, die haar echter wel in staat stelde met den chauffeur te spreken. Zij maakte dan ook onmiddellijk het voornemen van deze gelegenheid gebruik te maken. Dit was ongetwijfeld de auto van Coralie Dawson en de man zou haar zeker vele interessante bijzonderheden uit de filmwereld kunnen vertellen. Misschien kon hij haar wel raad geven. In den aanvang gedroeg hij zich heel vormelijk, maar desondanks schenen een paar bemoedigende glimlachjes van Margery hem niet onwelkom te zijn. Hij ontdeedte dan ook, toen zij het rustige dorpje waren gepasseerd. Dit, zoo peinsde Margery bij zichzelf, was ongetwijfeld een van die tegemoetkomende, vriendelijke handelwijzen, die filmsterren nu eenmaal toonen. Als zij weten, dat een eenvoudig meisje op komst is om een hoed te brengen, sturen zij hun wagen met chauffeur om haar af te halen. Margery kon niet anders dan dit hooglijk waardeeren.

„Ik vind het heel vriendelijk van juffrouw Dawson om haar auto te sturen,” merkte zij op, hiermee tevens het gesprek openend.

„Dit is juffrouw Dawson's wagen niet, juffrouw. Hij behoort aan mijnheer O'Shaugnessey.”

„O ja? Wie is mijnheer O' — wat zei u ook weer?”

De man keek verbaasd op en Margery vroeg zich

Ziedaar een boek, dat voorbestemd is een Schlager te worden

af waarom. Hij kon toch niet verwachten, dat zij dien man met dien eigenaardigen naam kende.

„Mijnheer O'Shaugnessey, juffrouw. Hij registreert deze film. Hij is niet erg te spreken.”

„Waarom niet?”

„Hij dacht, dat u met den trein van vijf minuten voor twaalf zou komen. Ik stond toen ook aan het station, maar zag u natuurlijk niet. Hij zei, dat u het heele werk ophoudt.”

„Goede hemel — wilt u dus zeggen, dat het werk wordt opgehouden, omdat juffrouw Dawson's hoed er nog niet is?”

De chauffeur keek verbaasd. Hij scheen niets van den hoed af te weten. Dat sprak ook eigenlijk vanzelf, dacht Margery; hij was tenslotte maar een ondergeschikte.

De prijs voor een ingenaaid exemplaar is slechts 17½ cent — een bedrag dat een ieder kan besteden — voor een gebonden boek in prachtband 70 cent. Toezending volgt ook bij ontvangst van een postwissel, groot 22½ en 40 ct., resp. voor een ingenaaid en luxe exemplaar. Onze bezorgers zijn verplicht U het werk direct na de verschijning aan te bieden. Laat deze unieke gelegenheid niet voorbijgaan.

De Zeeuwen op weg naar het kampioenschap der 3e klasse A. — Zondag werd Hulst met 7-1 verpletterd. Kiekje uit deze match voor het doel der Zeeuwen, die een aanval der Hulster voorhoede afslaan.

Zeeuwsche Sport

Middelburg heeft ook in de tweede ontmoeting tegen Eindhoven geen beslag op de zoo hard noodige puntjes weten te leggen. Met 'n 5-2-nederlaag bewees Middelburg een goeden dienst aan B.V.V., dat evenals Middelburg 14 wedstrijden heeft gespeeld en hetzelfde puntenaantal bezit als de Groen-Witten, n.l. 9. Het spant er geducht bij den strijd om van de onderste plaats weg te blijven. Het valt evenwel niet te ontkennen, dat Middelburg met veel pech te kampen heeft, daar ook in dezen wedstrijd de groote stuwkracht in het elftal, Vogel, weer geblesseerd raakte en vervangen moest worden. Verhulst, een jong speler, die zich juist goed heeft ingewerkt, was niet van de partij wegens een opgelopen blessure, terwijl J. Leijnse om dezelfde reden niet op volle kracht kon spelen. Alles bij elkaar genomen dus weer een pechdag voor de Middelburgers, die op deze wijze wel de sterkste kandidaten voor de onderste plaats worden. Het zou jammer zijn voor de Zeeuwen, dat zij hun eerste-klaseschap reeds na één seizoen zouden moeten afstaan. Zij zullen zelf echter inzien, dat het er op deze wijze niet komt en daarom is 't hun taak de resterende wedstrijden nog eens dubbel hard aan te pakken. Het zal met miniem verschil zijn, maar den dans kan nog ontsprongen worden.

In de tweede klasse heeft Vlissingen zich op de tweede plaats gehandhaafd, door R.B.C. te verslaan. Weer een mooi staaltje van de Vlissingers, die op deze wijze Hero trouw volgen. Het verschil van 4 punten is echter tamelijk groot, hoewel de kans nog niet verkeken is. Volhouden tot het laatste is het parool. Er zijn voor beide partijen nog 7 wedstrijden te spelen en daarin kan nog heel veel gebeuren.

Terneuzen was tot werkeloosheid gedoemd, omdat Breda niet is opgekomen. De moeilijke verbindingen tusschen Noord-Brabant en Zeeuwsch Vlaanderen nopen er de Brabanders toe per auto over België naar Terneuzen te komen. De Breda-

naars hadden een wat onwillig voertuig gekozen, zoodat zij eerst om ongeveer 4 uur Terneuzen bereikten. Er is, dunkt ons, aanleiding tot verontschuldiging, doch de K.N.V.B. zal wel vasthouden aan haar regel, dat van de officieele reisgelegenheden gebruik gemaakt moet worden. In dat geval komen twee verliespunten op rekening van Breda.

Het is wel heel droevig gesteld met de verbindingen tusschen Zeeuwsch-Vlaanderen en overig Nederland op het oogenblik. Speciaal ook de voetballers worden er sterk door gedupeerd. De bootverbinding Vlissingen—Terneuzen is, door een vergissing van een paar Statenleden, waaronder een in sportkringen niet onbekende, op Zondag stopgezet. Het gevolg is, dat men de onmogelijkste reizen moet maken om in Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen te kunnen komen op Zondag. Sommige plaatsen zijn ongeveer onbereikbaar geworden. Als daartegen geprotesteerd wordt, zullen ook de Voetbalbonden en verenigingen zich moeten laten hooren, daar hun belangen er heel sterk bij betrokken zijn.

In de derde klasse valt ons allereerst de uitslag van den wedstrijd tusschen De Zeeuwen en Hulst op. Een 7-1-overwinning voor De Zeeuwen is wel een groote verrassing. Dat Hulst 'n zwaren tegenstand zou ontmoeten, hadden wij wel verwacht, doch een zoo groote overwinning niet. De Zeeuwen gaan in het Vlissingische voetballeven, zoowel wat kwaliteit als kwantiteit betreft, steeds meer invloed krijgen. Dat wordt zware concurrentie voor Vlissingen. Zeelandia heeft in Hansweert niet gefaald en met een 4-2-overwinning haar positie gehandhaafd. De Zeelandia-mannen kunnen zich langzamerhand op extra

De wedstrijd De Zeeuwen—Hulst. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het doel der bezoekers.

wedstrijden gaan voorbereiden, dunkt ons.

Tot slot de overwinning van Axel op de Middelburg-reserves. Met niet minder dan 11-0 bleef Axel in de meerderheid. Wat daarvan te zeggen?

In de allereerste plaats wel dat het Middelburgsche reserve-team uiterst zwak moet zijn. Voor het eerste elftal geen al te goed vooruitzicht.

Verschillende velden hebben wij j.l. Zondag bezocht. Zij schenen met elkaar te wedijveren in modderigheid. 't Meelfabriek-terrein spande wel de kroon, waar het een geduchte modderpoel was. Het veld van De Zeeuwen was beter, doch als er drie wedstrijden op gespeeld worden per Zondag, is

het voor den laatsten wedstrijd ook geen „voetbal"-veld meer.

De Gemeentelijke Sportterreinen te Middelburg waren nog in de beste conditie, terwijl ook het Vlissingen-veld bespeelbaar was.

Vergeefsche moeite! — De keeper van Hulst doet een wanhopige poging om het harde, lage schot te stoppen, doch hij slaagt hierin niet. Spelmoment uit den wedstrijd De Zeeuwen-Hulst op Zondag j.l.

Zaterdag vertrokken onze Hollandsche schaatsenrijders met den dienst der Luft Hansa van Schiphol naar Noorwegen om daar op 18 en 19 dezer deel te nemen aan de wereldkampioenschappen. Sonja Henie maakte toevallig de reis mee. — Van links naar rechts: piloot Lindow, R. Koops, J. Langendijk, T. Hooftman, Sonja Henie, trainer H. Waulo, L. Dijkstra en S. Heiden.

De oproerige huisvader

DOOR JACK BECHDOLT

I.
Nee," zei Fred Feene.
Met dit eene woordje, zoo onverwacht vinnig uitgesproken dat het bijna komiek aandeed, begint dit verhaal.
Harry Griscom stond er van te kijken.

In zijn handen hield Griscom de heele papierengeschiedenis van een stofzuigerpatent. Het was een flinke armvol getypte bladen, saamgevat in blauwe kartonnen omslagen.

Griscom had op het punt gestaan, dat boeltje op Feene's schrijftafel neer te ploffen, en Feene bevel te geven, dat mee naar huis te nemen, met een: „Zorg dat je morgenochtend op de hoogte bent."

Feene zei „nee", en hij gluurde schuin op naar Griscom. „Ik zal in de lucht vliegen, als ik 't doe," ging hij voort, „en daar is 't mee uit."

Feene had dit zinnetje kort tevoren door een collega hooren uitspreken, en 't paste nu precies bij zijn stemming.

Toen hij die stoute woorden gesproken had, ging Feene achterover zitten in zijn bureaustoel en ontdekte, dat hij rood werd van opwinding en verlegenheid. Hij begon met zijn linker hand de kale plek op zijn kruin te wrijven. Hij was niet gewend, zoo krachtig op te treden.

Griscom, verbluft door zoo'n brutale opmerking van een ondergeschikte, bleef Feene aanstaren en klemde zich vast aan zijn papieren.

Griscom was een plomp, niet erg groot heer van omstreeks vijftig. Fred Feene had een goedig, rond, jongensachtig gezicht, dat meestal een levendigen, vriendelijken glimlach vertoonde. Hij was nogal 'n schuw en ernstig manneke, maar een echte werkezel, zooals iedereen in de zaak toegaaf.

Het gezicht van Feene bleef rond en nog jongensachtig in zijn plotselinge verdwazing, maar het was het gezicht van een jongen, die zijn pet kwijt was, een schop tegen zijn schenen had gekregen, zijn schoolboeken in een hoek had geslingerd en overal maling aan had. Er stonden zelfs tranen van boosheid in de zachtzinnige blauwe oogen van Feene.

Het was nu al vijftientwintig jaar, dat Fred Feene iederen morgen prompt om negen uur voor zijn schrijftafel op het kantoor van Griscom en Hale was gaan zitten. Uitgezonderd waren alleen de Zondagen, de twee weken vakantie iedere maand Augustus en de vijf dagen in 1914, toen hij thuis had moeten blijven wegens griep.

Heel de rest van dien langen tijd was hij prompt verschenen, met zijn kale kantoorjasje aan. Hij zat den heelen dag aan die schrijftafel, bijna zonder op te staan. Zijn lunch bestond gewoonlijk uit twee sneetjes brood, op elkaar gelegd met iets er tusschen.

Als de rest van het personeel om vijf uur huiswaarts keerde, bleef Feene nog zitten, diep in de papieren van de een of andere zaak, zijn ronde gezicht overtoogen met ernst, terwijl zijn linkerhand verstrooid aan de kalende plek op zijn kruin wreef, en zijn horloge naast hem lag, om hem te herinneren, dat hij de boot van zes-vijftien naar Jersey niet mocht missen.

Hij was een seculair ventje, die Feene. De oude heer Griscom, die nu stil leefde, had altijd gezegd, dat hij met de moeilijkheden van een patent of zooiets het beste terecht kon, dat hij van een geval in den korst mogelijken tijd een heldere samenvatting kon geven.

Hij werd door de typisten en de jongere bedienden altijd „meneer Feene" genoemd. Hij was zelfs voor den „jongen" Griscom, den tegenwoordigen patroon, „meneer Feene". Nooit had men kunnen opmerken, dat hij tijd verspilde.

Het allerknapste onder de knappe meisjes van het kantoor — en er waren er nogal wat — zou stomverbaasd hebben gestaan, als hij tegen haar had geglimlacht. En nooit kwam hij van zijn schrijftafel afsleuteren, om andere employé's een foto van een baby te laten zien, of op te snijden over een serie caramboles van Zondagavond.

Want biljart of iets anders spelen deed Fred Feene zelden of nooit, en of hij babies bezat of niet, bleef een geheim.

Als Fred Feene zich ineens had neergebukt om hem in het vleezigste deel van zijn been te bijten, had Harry Griscom niet verbaasder kunnen kijken, dan hij nu deed. Maar hij herinnerde zich zijn waardigheid als patroon.

„Meneer Feene, u bent zeker ziek!" was al wat hij zei.

„Ja," gaf Fred ten antwoord, „ik ben er ziek van. Ik ben 't zat, overladen te worden met eens anders werk, met de boodschap dat 't morgenochtend vóór twaalfen klaar moet zijn. Laat een ander zich maar dik maken over het patent op dien stofzuiger." En woest ging hij voort: „Laat een ander er nu ook maar eens voor opdraaien. Ik ben hier lang genoeg de pisang geweest."

„De wát?" zei Griscom hem met groote oogen na. Hij kende de uitdrukking nog niet.

„De pisang. De banaan. De pakezel, de geit, de sigaar! Nee. Ik doe 't niet. En daar is 't mee uit. Ik moet voortmaken, Griscom. Dertien... zeventien..." Feene greep met beide handen den rand van zijn schrijftafel en keek smalend. De man was klaarblijkelijk gek geworden.

Griscom hield strak zijn waardigheid op. Hij keerde zich om en liep weg, zonder nog iets te zeggen. De papieren van die stofzuigerkwestie nam hij mee, en met een onprettig gevoel vroeg hij zich af, of hij die nu zelf zou moeten bestudeeren.

Waar hadden ze Fred Feene voor in dienst? Toch zeker voor zulke karweitjes? Zoo'n brutaliteit, na zooveel dienstjaren! Er was tegenwoordig geen dankbaarheid meer op de wereld.

Intusschen werd Feene zich bewust, dat hij het middelpunt was van een niet geringe belangstelling. Collega's en typisten zaten naar hem te kijken met bliken van ontzetting en vroolijkheid tegelijk.

Hij schoof naar voren op zijn stoel en probeerde zijn aandacht weer bij zijn cijfers te bepalen. Maar zijn linkerhand bleef over de kale plek op zijn

kruin wrijven, een stellig bewijs, dat hij in de war was. Hij had geen zin in ruzie over een patentkwestie vandaag. Zijn oogen wilden er niet aan; zijn hersens konden er zich niet in verdiepen.

Hij was verschrikt en tegelijk blij om wat hij gedaan had, na vijftientig jaren zachtzinnige slavernij aan die schrijftafel op het kantoor van Griscom en Hale. Het was waarschijnlijk een vlaag van waanzin. Zóó'n toon aan te slaan tegen den jongen Griscom!

Wat dreef hem eigenlijk? Feene probeerde het uit te denken.

De dag was precies zoo begonnen als alle andere dagen — alleen had hij gemerkt, dat hij onder het scheren een lang vergeten liedje had geneuried. Ja, hij had staan gonzen op zijn slaapkamer, en de woorden gemompeld van „Kleine Rooie Annie", voorzoover hij zich die nog herinnerde.

Aan het ontbijt was hij weer heelemaal normaal geweest. Spek en eieren had hij gehad. 't Was Dinsdag vandaag, en hij kreeg altijd roereieren met spek op Dinsdag, Donderdag, Zaterdag en Maandag. Met een halven sinaasappel.

Hij had een grapje gemaakt tegen Louise. Louise was hun dienstbode — „het meisje", zei mevrouw Feene, die haar zwarte japonnen had leeren dragen met een wit mutsje en een wit schort.

Mevrouw Feene ontbeet later. Zij had nogal wat beslommeringen, en daarom meer rust noodig. Het ontbijt was altijd nogal prettig. Dan kon Fred Feene ongestoord Louise plagen, die al van hun trouwen af in hun dienst was — en dat was vierentwintig jaar geleden.

Hij had Louise geplaagd met dien knappen chauffeur, die bij Enoch Brown werkte. Hij was nogal van leer getrokken. Louise had gebloed en gegiecheld.

Om drie minuten vóór half acht had hij zijn stoel achteruit geschoven, zijn overjas aangeschoten — de lichte voorjaarsjas — zijn volgepropte actentasch gepakt, zijn hoed opgezet, Clara — dat was mevrouw Feene — 'n kus gebracht en toen was hij de deur uitgegaan, precies volgens rooster, zooals altijd.

Tot zooverre was alles gewoon, behalve die kwestie over zijn ondergoed. Zou dat 't geweest zijn?

Er was den vorigen avond een klein verschil van meening geweest — in alle liefde. Fred Feene zei, dat het één Mei was — hoog tijd, om zijn wolletje uit te laten. Clara zei van niet. Zij hadden ieder jaar precies zoo gepraat, vierentwintig jaar lang, en Clara had haar zin gekregen. Hij had het wolletje aan. Hij herinnerde zich, dat hij daarover had loopen denken, toen hij buiten was in den warmen Mei-zonneschijn. Een wolletje op den eersten Mei! Onzin.

Het huis was nieuw, buitenwiskse stijl, met roode bakstenen en witte pilaren. Net drie jaren geleden gebouwd, en er kwamen al scheuren in de pilaren van het bordesje.

Feene bleef even staan, om met een nagel over de scheuren te gaan, en zich voor de honderdste maal voor te nemen, dat hij 't den bouwer eens goed zou vertellen. En daardoor kwamen zijn gedachten op de tweede hypotheek. Er moest volgende week een termijn worden afgelost, en hij wist waarachtig niet, waar hij 't geld vandaan moest halen.

Eigenlijk hadden ze met het huis boven hun macht gegrepen. Een heel eind. Clara had het gewild. Clara had helder en overtuigend geredeneerd, zooals zij altijd deed, over allerlei kleine bezuinigingen, die zij zou invoeren, — daardoor zou het hun geen moeite kosten, de termijnen van de tweede hypotheek af te lossen. Maar hoe 't ook kwam, ze hadden het geld nooit op tijd gehad.

Over 't huis had hij gelijk gehad. Het kwam te duur. Iemand met een salaris zooals Fred Feene had, kon zich zoo'n huis niet veroorloven. Was hij misschien zoo van streek geraakt door den angst over die tweede hypotheek?

Neen, want hij herinnerde zich, dat zijn geest bezig was geweest met petunia's, toen hij snel voortliep door de straat, waar heele rijen huizen stonden zooals het zijne. Het werd tijd, dat hij iets deed aan die twee ronde bedden in zijn tuin. Clara zou van 't jaar graag mooie petunia's hebben.

Fred Feene haalde de boot van acht-zeventientwintig naar stad — had één minuut over, zooals iederen dag. Hij wou graag 't ochtendblad lezen, terwijl hij overstak, maar hij lás zakenpapieren — zooals iederen dag.

Hij had doorgelezen tot hij uitstapte, en toen was hij als gewoonlijk naar zijn kantoor gewandeld. Geen spoor van opstandigheid in zijn geest.

Wat was er vandaag nog meer buitengewoons? Niets. Niets — of 't moest zijn, dat er ergens een raam openstond en door dat open raam kwam er nu en dan een Mei-briesje, dat Fred Feene witte stranden voor oogen tooverde en schepen op zee, sleepboten en stoomschepen en groote passagiersschepen en oorlogsschepen, groote schepen uit de geschiedenis, heele rijen, met kolossale vergulde plechten en uitgesneden wapens, met wit schuim aan de ronde boegen.

Somtijds zag Fred Feene die schepen, op ochtenden zooals deze, en hoorde hij de bries zingen in het touwwerk, hoorde hij het schrille fluiten van den bootman, het koor van halfnaakte matrozen, die aan een zeil stonden te hijschen, het kraken der raas en het gekabbel van snelvlietend water en de spotkreten van meeuwen, die er omheen zwierden.

Schepen!

Groote schepen met gebeeldhouwde plechten.

Schepen als kasteelen op zee, schepen met pronk en deftigheid, „De Groote Harry", „Souverein der Zee", „St. George", „De Regent", „Triomf", „Koning George". Soms zag Fred Feene ze, op dagen als deze, en het tafereel drong zich tusschen hem en de gedrukte of getypte zakenpapieren... Dan werden de blauwe omslagen en zijn schrijftafel en het kantoor weggevaagd, dan ging het wijd open voor zijn oogen, als op een film, tot hij was opgenomen en weggedragen in een nieuwe wereld, die vol schepen was.

Fred Feene zat in zijn kale kantoorjasje en wreef woedend over zijn kale plek, en zijn oogen keken stijf naar de papieren vóór hem.

Ja, 't scheen niet heelemaal in orde te zijn met hem. Hij had dien ochtend schepen gezien; hij zag schepen, toen Harry Griscom het visioen kwam verstoren, door met dien armvol papieren over een stofzuiger bij hem te komen. En omdat hij zoo ruw was losgerukt uit zijn visioen, had hij vuur gevat tegen Griscom, en hem zoo ongeveer verteld, dat hij naar den drommel kon loopen!

Zoo'n optreden was gewoon waanzinnig. 't Was evengoed als ontslag nemen. Ontslag — was 't dat niet?

Hij werd ijskoud. Er kwam een prikkeling van koud zweet over zijn heele lichaam.

Als hij zijn betrekking eens verloor? Een man op zijn leeftijd, die zich al die jaren nergens meer mee bemoeid had... en volgende week moest die termijn van de hypotheek betaald worden!

Fred Feene begon wanhopige plannen te maken. Hij moest dadelijk naar Griscom toe, om excuus te maken. Hij zou er wel een soort uitleg voor vinden. Hij kon dat zaakje van dien stofzuiger er eigenlijk nog wel bij nemen. Al moest hij er den heelen nacht voor opblijven.

Maar het werd niet aan hem gelaten, te beslissen.

Er kwam een jongen uit het kantoor van Griscom, door de lange zaal heen, zich tusschen de schrijftafels door bewegend met 'n zelfbewust gegrijs. Typisten en klerken en jongens keken heimelijk naar hem. En zij keken ook naar Fred Feene.

De jongen ging regelrecht naar Feene's schrijftafel en boog zich diep neer om zacht de woorden uit te spreken:

„Meneer Griscom wil u even spreken. Op zijn kamer. Nu direct.”

II.

Fred Feene wandelde het gebouw uit, waar Griscom en Hale hun kantoor hadden, en bleef aan den rand van het trottoir staan.

Het was vol op straat. Telkens botsten er voorbijgangers tegen hem aan. Hij merkte er niet veel van. De zonneschijn van Mei overgoot hem.

Hij was regelrecht naar het ééne plekje in de straat gestapt, waar de zonnestralen als een reusachtig zoeklicht tusschen de schouders van hooge gebouwen door schoten. Hij was warm en het wolletje deed zijn huid prikkelen, maar hij gaf er geen aandacht aan.

Eigenlijk werd hij niets gewaar dan een volkomen nieuw en ongemakkelijk gevoel, dat van binnen alles weg was. Er was iets uit hem weggeraakt, iets, dat vele lange jaren een deel van zichzelf was geweest.

Het was zijn positie. Die had hij verloren.

Fred Feene was ontslagen, en hij begon nu net goed te begrijpen, dat dit hem overkomen was.

Griscom had een heele poos zitten praten. Feene kon er zich stukjes van

herinneren. Iets over „klaarblijkelijk niet naar uw zin bij ons” en dan: „wij hebben altijd gewild, dat onze menschen zich op ons kantoor thuis zouden voelen” en op het eind: „die onaangename omstandigheden in aanmerking genomen...”

Griscom had veel gepraat, en nogal goed. Hij leek zoo vriendelijk en welwillend tegen je, dat je bijna verwachtte, dat hij je salaris zou verhoogen of je een extra vacantie wou geven. Maar toch kreeg hij zijn ontslag. Zonder betrekking.

Feene raakte in zijn zak de enveloppe aan, het tastbaar bewijs, dat het werkelijk gebeurd was. Een maand salaris, omdat de opzeggingstermijn niet in acht was genomen. Niets op aan te merken.

Toen kwam er een ontzettende, zenuwachtige vrees over hem. Hij begreep, dat hij geen werk had. Iets zoeken moest.

Feene had altijd voor Griscom en Hale gewerkt; sinds hij van de handelsschool kwam.

Hij was begonnen met de groote eerezucht, ooit een specialiteit in patenten te worden. Hij had 's avonds rechten gestudeerd, aangemoedigd door den ouden Griscom, Harry's vader.

Hij was ongeveer halverwege met die studie, toen hij Clara leerde kennen, verliefd werd, trouwde, een huisgezin oprichtte. Het een bij het ander had het onmogelijk gemaakt, de rechtsgeleerde studie voort te zetten, maar hij had bij de groote firma toch partij kunnen trekken van de reeds opgedane kennis.

Nu eerst begreep hij, dat hij zich een menschenleven lang afgescheiden had gehouden van de wereld, als een monnik in een klooster. Hij had dien tijd niets gedaan dan heen en weer gesukkeld van de buitenwijk Jersey naar het zakenkwartier Manhattan en terug — hij kwam de stad in, als de zakentijd begon, en ging naar huis onder de laatste van de zwoegende millioenen — en gewoonlijk nam hij dan nog werk mee, dat bij lamplicht voltooid moest worden.

Van de zakenwereld wist hij niets. Hij kende nauwelijks de namen van andere firma's, die zich met patenten bezig hielden, en menschen in dienst hadden zooals hij was. Tot zulke firma's zou hij zich nu moeten wenden, om het leven te houden.

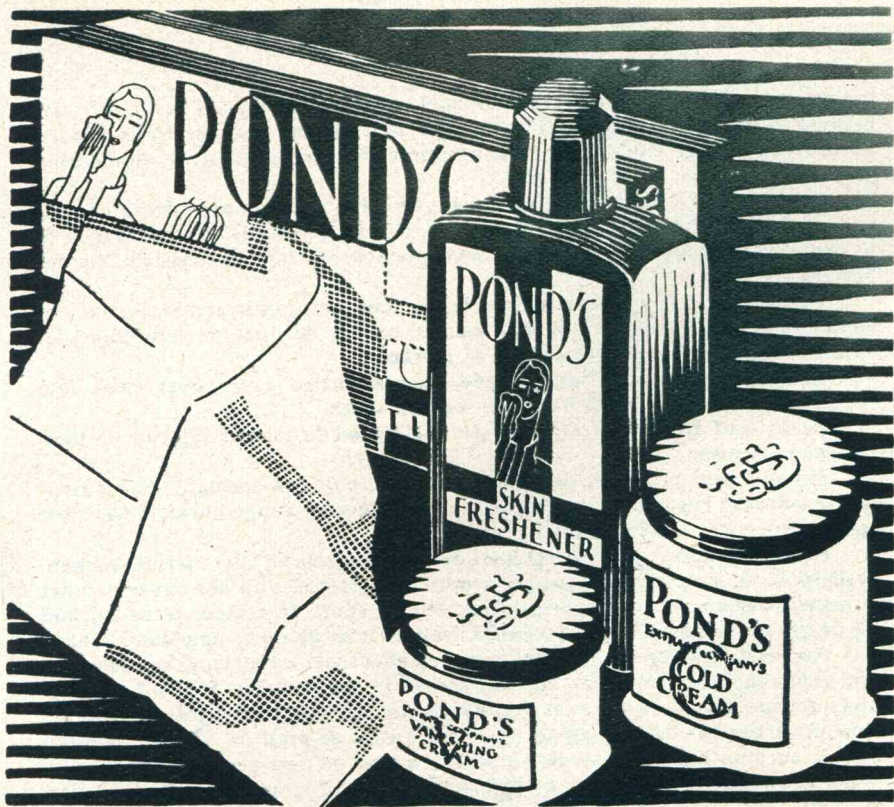
Hij moest ze op de een of andere manier zien te vinden. En dan moest hij er op af — praten met menschen, die hij niet kende — vragen of zij werk hadden voor een man, die levend begraven had gezeten in de papieren van Griscom en Hale. Hij moest die taak onmiddellijk aanvangen. Er hing een tweede hypotheek van af, er hing een modern villaatje van af, Louise, het meisje, hing er van af, en Clara! Zijn heele leven hing er van af.

Fred Feene had niemand, dien hij om hulp kon vragen — niemand dan zichzelf.

Niemand? Rob was er ook nog: Rob was van de week in Milwaukee — of was het St. Louis? Rob had kort tevoren een nieuwe relatie gemaakt. Hij plaatste rechten tot alleenverkoop van een soort verbeterde radio, iets dat

Yer van hier. - Maannacht over Venetië.

POND'S complete methode van huidverzorging

- 1 Minstens twee maal per dag masseert U zachtjes maar overvloedig gezicht, hals en handen met *Pond's Cold Cream*. Zoo komt het vuil los uit de poriën en de huid blijft soepel.
- 2 De verbruikte cream veegt U af met een *Pond's Tissue*, die alle vet en vuil volkomen absorbeert en het niet, zooals een handdoek doet, terugwrijft in de huid.
- 3 Bet een weinig na met *Pond's Skin Freshener*. Dat verfrist en ontvet. Het is een heerlijke, weldadige huidwassching, die de vermoeide trekken geheel doet opleven.
- 4 En tot slot een tikje *Pond's Vanishing Cream*. Niet teveel. Net genoeg om die heerlijke matheid van teint te krijgen. Op deze fijne, droge cream houdt ook de poeder beter.

EN DAT IS AL.

ER IS GEEN EENVOUDIGER, AANGENAMER EN MINDER KOSTBARE METHODE DAN:

POND'S METHODE

POND'S

Cream's vanaf

40 ct.

Cleansing Tissues vanaf 50 "

Skin Freshener vanaf 60 "

Een monsterdoos bevattende 2 tubetjes Cold- en Vanishing Cream, een flacon Skin Freshener en een pakje Tissues ontvangt U na inzending van 25 cent porto aan POND'S EXTRACT Co., Afd. 162, Amsterdam

NAAM

ADRES

"HOLLANDIA"

Goudscheweg 70-72

Beyerl.
laan 130
R'dam

Tel.
55811
57042

BRINKMAN & ZN.

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Grafis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

INSTITUUT MOSCOW

Schriftelijke
Privé-Lessen

Directeur:
H. MOSCOW
Beëdigd
Vertaler
voor het Engelsch,
Duitsch, Fransch
en Nederlandsch.

TALEN—BOEKHOUDEN

HANDELSREKENEN

HANDELSCORRESPONDENTIE — STENO

Billijk Lesgeld — Boeken gratis in bruikleen!

Wekelijksche Correcties.

Ook voor de
officiële
Pract.-Diploma's:
„Mercurius”,
„Vereen. van
Leeraren”
ENZ.

B O N voor Gratis Prospectus
met proefles:

Engelsche-, Duitsche-, Fransche-, } Taal*) of
Spaansche- en Nederlandsche- } Handelscorrespondentie*)
Boekhouden met Handelsrekenen, Stenografie.

Naam: Heer/Mej.

Adres:

*) S. v. p. onderstrepen welke taal of vak U
interesseert en of: ... eerstbeginnde of gevorderde. E 10/2

AMSTERDAM—OOSTEINDE 14

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,

Mathenesserlaan 398 b

bij de Hoofdrijs - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.

Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloembhof)

KREUKNIET Wolphaertabocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20,

Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheestraat 56.

Schiedam

3

De tien
sterren
van
DRIESSEN

Bonbons met rum-caramel, koffie-
room, pâte d'amandes, nougat mon-
télimer zijn er altijd geweest. En om
daarmede kennis te maken, behoeft
ge de nieuwe Décora-bonbons van
Driessen niet te kopen. Maar wel
om Uw gasten iets extra's te bieden!
Wat ge bemerkt aan het aandachtig
proeven, aan het goedkeurend knik-
je-in-stilte, aan de bonbonnière die
spoediger leeg is dan anders.....
iets extra's: de superieure kwaliteit!
Van de samenstelling... van iedere
Décora-bonbon apart!

per ons
30 cent

@Driessen

„de naam zegt alles”

Verzamel de plaatjes
voor 't Vlaggenalbum

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Koopt geadvertende artikelen!

Op reis door ons land.

Kaal ligt het land in den winter (land van Maas en Waal vanaf den dijk Nijmegen—Wychen).

uit de quarantaine. Een aantal plezierbooten veroorzaakten drukte aan de pier.

Fred Feene zag ze geen van alle duidelijk. Hij was dronken door den geur van de zee en zijn visioenen van zeilschepen, die uit het water oprezen als versterkte kasteelen. Met een schrik ontdekte hij, dat het inmiddels twee uur geworden was.

De vrees kwam terug en bracht dat afschuwelijke, leeg gevoel in zijn binnenste mee. Hij moest een nieuwe betrekking zoeken.

Het eerste adres, dat hij bezocht, was een groote zaak, nog grooter dan Griscom en Hale. Feene gaf aan een meisje zijn naam op, en deelde haar mee, dat hij met de firma in relatie wou treden.

De nauwkeurige aanwijzingen van 't meisje volgend vulde hij een kaart in, die daarna in de handen van een jongen werd weggedragen. Hij ging zitten om te wachten.

Het kantoorvertrek, waarin hij zat, was tamelijk groot en gevuld met bedienden, die aan bureaux zaten. Hoewel de meubelen anders waren, leek het wel eenigszins op het bekende kantoor van Griscom en Hale.

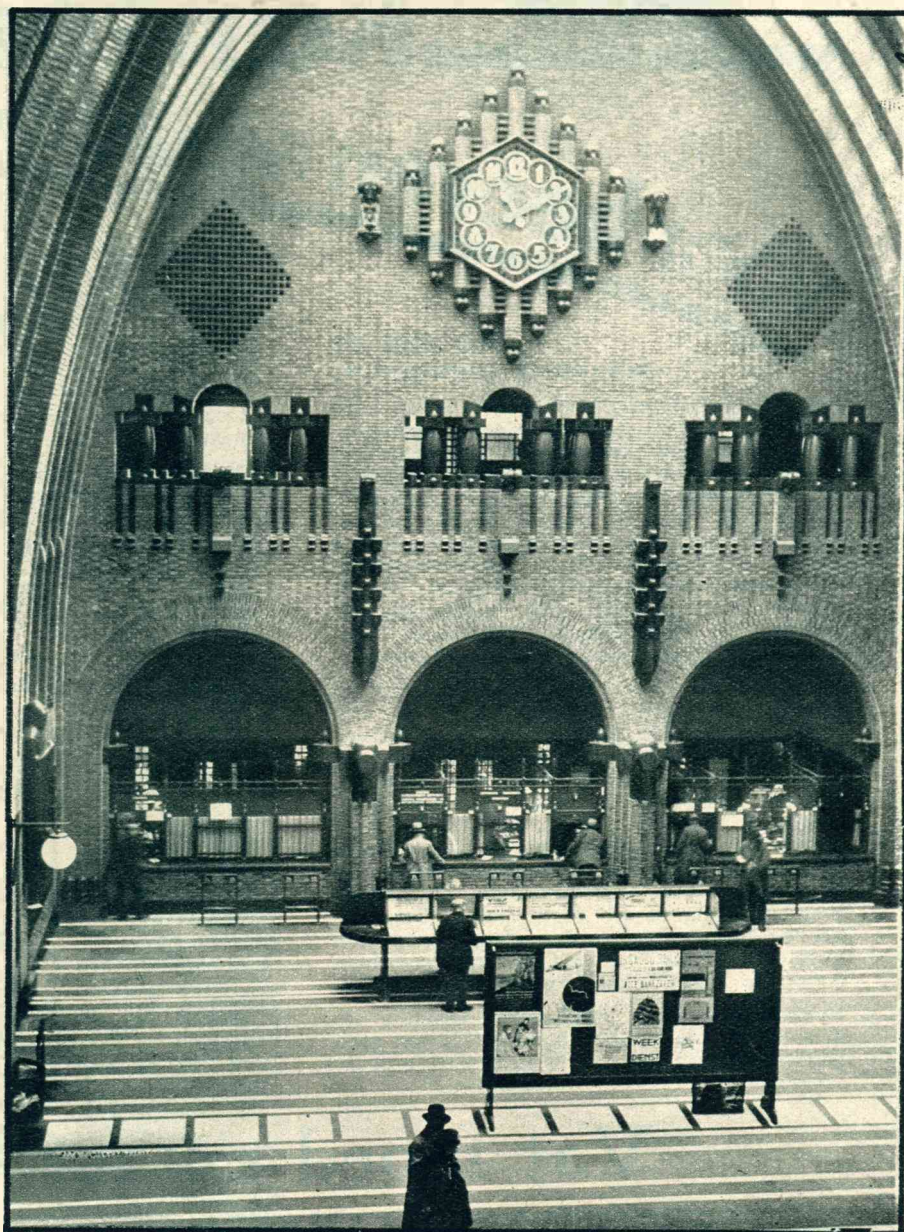
Toen de eerste vreemdheid was afgesleten en hij nog zat te wachten, had Feene bijna een gevoel, alsof hij zijn oude schrijftafel nooit verlaten had. Het leek hem, dat hij weer terug was in zijn klooster, en dat er niets was voorgevallen. Maar in plaats dat dit hem troostte, gaf het hem een vreemde zenuwachtigheid en tegenzin.

Verondersteld eens, dat hij hier in dienst kon treden, onmiddellijk...? Dan ging het oude leventje zonder verandering door — ijver, arbeid, eentonigheid. Hij wou dat niet graag. Het was voorjaar. Hij had in de zon gezeten en de zee geroken!

Feene stond op en zei tegen het meisje, naar wie hij het eerst was verwezen, dat hij nog wel eens terugkwam. Hij ging naar buiten, de straat op, als een man die uit een gevangenis ontsnapt, bijna bang, dat iemand hem terug zou roepen. Hij was gek vandaag — het kon niet anders — maar het kon hem niets meer schelen!

Toen hij zoo op straat liep, een man zonder werk, die voor een spoedig bankroet stond, deed Fred Feene het allerwaanzinnigste, dat hij maar uit had kunnen denken. Hij nam een vacantie, die hij al jaren lang had willen hebben, en zich nooit had kunnen permitteeren.

(Wordt voortgezet)

Op reis door ons land.

De mooie hal van het hoofdstation te Utrecht.

met batterijen werkte, en een kolossalen opgang beloofde te maken.

Rob had gezegd, dat het een buitengewone gelegenheid was. Hij kwam daardoor in de rij der allereerste verkoopters. En de provisie! Er was in één maand net zooveel mee te verdienen, als Fred met grooten ijver in een heel jaar maakte!

Dit had Rob allemaal staan uitleggen, toen hij den laatsten keer honderd dollar van zijn vader kwam leenen, voor de eerste dringende uitgaven.

Aan de zaak — Griscom en Hale — was er niemand meer die wist, dat Fred Feene een zoon had. Feene praatte op 't kantoor nooit over Rob. Maar als hij aan de telefoon werd geroepen, was het gewoonlijk Rob aan het andere eind van den draad, en als hij 's middags ging lunchen, was het Rob, die in het portaal van het gebouw stond te wachten, om het leeninkje te sluiten waar hij over had opgebeld.

Soms, in oogenblikken van misnoedigheid, had Feene zich afgevraagd, of Rob nog op een andere manier belang in zijn vader zou stellen, dan als een gelegenheid om kleine sommetjes te leenen, die nooit werden terugbetaald.

Rob was altijd nogal moeilijk geweest. Koppig, toen hij nog jongen was, een beetje buitensporig, toen hij man werd. Clara had nooit goed met Rob overweg gekund, en Fred Feene had maar weinig tijd aan hem kunnen besteden.

Op zijn negentiende jaar was hij van huis gegaan, om zijn eigen weg door de wereld te zoeken, en dat zou echt geholpen hebben, als hij zich maar geregeld ergens aan had kunnen wijden. Maar Rob had een levendigen geest. Daar werd het nogal moeilijk door.

Hij had allerlei prachtige ideeën, maar hij had het land aan klein werk en aan sleur. Daardoor kon hij het nergens lang uithouden.

Fred Feene gaf het idee op, om naar Rob te telegrafeeren om hulp. Diep in zijn hart voelde hij zich tamelijk zeker, dat Rob neen zou moeten zeggen, en hij wilde zich de vernedering en de teleurstelling besparen, een vruchteloos beroep te hebben gedaan op zijn eenig kind.

Hij ging dus een sigarenwinkel binnen, waar een telefooncel was, en in de rubrieken van het telefoonboek vond hij de adressen der firma's, tot wie hij zich wenden moest om een nieuwe betrekking.

Maar 't was intusschen twaalf uur geworden. De wolkenkrabbers braakten duizenden werkers uit. Die vulden de smalle trottoirs en stroomden de straten in.

Met gebogen hoofden snelden zij voort langs onzichtbare paden, door gewoonte gebaand, mannen en vrouwen, jongens en meisjes, allen begeerig om hun eigen vaste koffiehuis, soda-bar, restaurant te bereiken, allen begeerig naar eten en een uur rust, en zich reppend om daaraan te beginnen.

Fred Feene werd in den stroom opgenomen, megedragen op de golven van die menschenlijke rivier.

Schuw keek hij nu en dan iemand in het gezicht. Zij leken niet gelukkig of ongelukkig te zijn. Zij waren alleen maar begeerig.

Maar hij benijdde hen. Zij hadden allemaal een positie, zij waren nuttig, verdienden. Wanhopig vroeg hij zich af, of nog ooit iemand hem zou kunnen gebruiken.

Onwillekeurig, doordat hij automatisch de grootste volten vermeed, werd Feene verder geschoven en gedrongen, tot hij de groene, wijd open ruimte van de Batterij bereikte.

De ziltige bries kwam duidelijk merkbaar tot zijn reukzenuwen, boven de lucht van warm asfalt en metselwerk en koolzuur uit. De zee sprak tot hem.

Hij dreef naar een bank, als iemand die droomt. Hij zat te staren naar den oceaan, naar het stukje oceaan, dat de haven van New York heet. Het zoute water glinsterde onder de middagzon. De verre horizon was zacht als een lentenevel.

Sleepbooten gingen heen en weer, sommige sleepten rijen vaartuigen mee, sommige haastten zich alleen voort, en lieten deinende, kronkelende golvingen achter zich.

De sleepbooten hielden hun neuzen gestoken in dikke, wollige stootkussens van touwen weefsels. Groote, vierkante veerponten, die op drijvende huizen leken, gleden af en aan. Twee mailbooten kwamen langzaam opvaren

A.S.S.O.

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS

DIRECTEUR: J. V. D. BIJ, HOOFDONDERWIJZER
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

VASTE BETREKKINGEN

Laag maandelijksch lesgeld - Geen vooruitbetaling - Jedere week leszending - Correctie van gemaakt werk. Lager onderwijs voldoende.

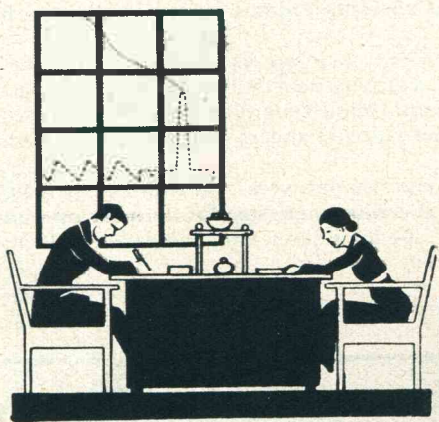
A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, spoorwegbeambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoooper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, enz.

voor Dames: verpleegster, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, privé-secretaresse, facturiste enz.

Inlichtingen gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Nederlandsche taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche en Engelsche handelscorrespondentie.

Vraag eens inlichtingen omtrent onze

kantooropleidingen

voor heeren en dames

Het zijn de volgende cursussen:

1. **Administrateur en privé-secretaresse.** Voor Heeren en Dames met lagere schoolopleiding, die een volledige kantooropleiding wenschen. Les in dubbel-boekhouden, Nederl. handelscorrespondentie en stenografie (syst. „Groote”). Alle boeken, totaal 6, cadeau. Na het behalen van het diploma kan men in aanmerking komen voor betrekkingen als: kantoorbediende, boekhouder, boekhoudster, stenograaf, correspondent, correspondente, privé-secretaresse, administrateur, bedrijfsleider, controleur, enz. Wij helpen steeds gaarne bij de sollicitatie.
2. **Facturist en facturiste.** Voor Heeren en Dames met lagere schoolopleiding, die een betrekking op een kantoor willen verwerven als facturist of als facturiste. Les in rekenen, handelsrekenen, het schrijven van facturen, vreemde muntsoorten, maten en gewichten, kortingen, handelsgebruiken, enz. Na het goed bestudeeren van dezen cursus is men volleerd facturist of facturiste. Facturisten worden op de kantoren zeer veel gevraagd. Zij hebben over het algemeen een goed salaris. Geroutineerde facturisten vinden steeds emplooi! Deze cursus is het meest geschikt voor personen, die op de lagere school goed konden rekenen.
3. **Boekhouden voor beginners.** Grondig les in enkel- en dubbel-boekhouden. Na het goed bestudeeren van den cursus kan men de boek-

houding van iedere soort zaak inrichten en behoorlijk bijhouden. Deze lessen zijn dus geschikt voor de boekhouding van landbouw-, tuinbouw- en veeveeltbedrijven, winkels, fabrieken, handelszaken, grossierderijen, enz. Met ons praktijk-diploma boekhouden hebben vele oud-Cursisten goede betrekkingen verworven. Ook voor bijverdiensten is dit diploma uitnemend geschikt.

4. **Nederlandsche handelscorrespondentie.** Opleiding correspondent(e). Les in het schrijven van zakenbrieven. Alle voorkomende zakenbrieven worden behandeld. Ieder, die alleen lager onderwijs heeft genoten, kan onmiddellijk aan dezen cursus deelnemen. Een fraai boek met handelsbrieven terstond bij de eerste les cadeau.
5. **Fransch, Duitsch en Engelsch voor beginners.** Grondig les in deze talen. Vooral

de uitspraak wordt zeer mooi behandeld, zoodat Cursisten, die later naar het buitenland zijn vertrokken, daar een compliment kregen voor hun goede uitspraak. Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan deze lessen goed volgen. Hij is na afloop in staat een boek te lezen, een gesprek te voeren of een brief te schrijven. Een keurig woordenboek cadeau.

6. **Fransche-, Duitsche en Engelsche handelscorrespondentie.** Opleiding correspondent(e) vreemde talen. Deze lessen zijn alleen geschikt voor personen, die eerst een cursus Fransch, Duitsch of Engelsch voor beginners hebben gevolgd, of die in het bezit zijn van een diploma M.U.L.O. of H.B.S. met 3-jarigen cursus. Alle voorkomende zakenbrieven worden zeer grondig en begrijpelijk behandeld. Een fraai boek met handelsbrieven cadeau.
7. **Stenografie (systeem „Groote”).** Cursus voor beginners. Geroutineerde stenografen, zoowel Heeren als Dames, worden steeds veel gevraagd. Ons diploma heeft groote waarde. Wij helpen bij de sollicitatie. Onmiddellijk bij de eerste les 5 boeken cadeau.

Zend bijgaanden bon duidelijk ingevuld in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen. Doe het heden!

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor

NAAM:

STRAAT EN NUMMER:

WOONPLAATS:

OUDERDOM:

Vat moed en zet U tot den arbeid!